

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LINDA HOWARD

MACKENZIE'S MISSION

SILHOUETTE • 48408 • \$8.99 U.S. / \$9.50 CAN.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Mackenzie'nin Görevi

Linda Howard

Gece Kanadı -çok gizli bir silah sistemine sahip devrim niteliğindeki test uçağı- Albay Joe "Breed" Mackenzie'nin bir numaralı önceliğiydi. Silah uzmanı Caroline Evans ise onun bir numaralı dikkat dağıtıcısıydı. Doğru, inatçı sarışın ona soğuk davranıyordu ama Joe pes ederek en iyinin de iyisi olmamıştı. Sonra içeriden birinin Gece Kanadı'nı sabote ettiğini keşfetti ve geç saatlere kadar çalışması ve uzmanlığıyla Caroline bariz bir seçim gibi görünüyordu. Şimdi Joe, ülkesine olan bağlılığı ile baş şüphelisine olan aşkı arasında bir seçim yapmak zorundaydı...

Linda Howard

Mackenzie'nin Görevi

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LINDA HOWARD

MACKENZIE'S MISSION

SILHOUETTE • 48408 • \$6.99 U.S./\$8.50 CAN.

Mackenzie serisinin ikinci kitabı, 1992

Önsöz

*"Erkek savaş için, kadın da savaşçıları
rahatlatmak için eğitilmelidir; bunun dışında
her şey aptallıktır." - Friedrich Nietzsche*

*"Saçmalık."
- Linda Howard*

Akademi'den mezun olmadan önce bile bir efsaneydi, en azından kendi sınıf arkadaşları ve alt sınıflar arasında. Mezun olduğu sınıfın birincisi olarak istediği görevi seçmiş ve hiç kimseyi şaşırtmayarak savaş uçaklarını tercih etmişti. Siyasetten anlayan herkes Hava Kuvvetleri'nde terfi etmenin en hızlı yolunun havacı olmaktan geçtiğini bilirdi ve savaş uçakları, doğasında barındırdığı cazibeyle her zaman en görünür olanı olmuştu. Ancak Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri'nde yeni göreve başlayan Joe Mackenzie'yi tanıyanlar, onun terfiyi değil, sadece uçmayı önemseydiğini bilirlerdi.

Üstlerinin onun dövüşçülüğe uygunluğu konusunda şüpheleri vardı ama seçtiği eğitim buydu ve ona bu fırsatı vermeye karar verdiler. Boyu 1.80'di, bir avcı pilotu için neredeyse fazla uzundu. Bombardıman pilotu olarak idare edebilirdi ama bir avcı uçağının kokpitinin boyutları ona dar gelecekti ve G kuvvetlerinin fiziksel talepleri genellikle 1.80'den kısa boylu ve daha tıknaz yapılı erkekler tarafından daha iyi karşılanıyordu. Elbette her kuralın istisnaları vardı ve en iyi savaş pilotlarının fiziksel yapılarına ilişkin istatistikler genel profillerdi, katı ve hızlı kurallar değil. Böylece Joe Mackenzie'ye savaş eğitimi için bir şans verildi.

Eğitmenleri, boyuna rağmen onun yetkinlikten de öte mükemmel olduğunu keşfetti. O, hayatta bir kez rastlanabilecek, kendisinden sonra gelen herkes için standartları belirleyen bir jet jokeyiydi. Seçtiği iş için hem fiziksel hem de zihinsel olarak son derece uygundu. Görme yeteneği yirmi yirmiden daha iyiydi, refleksleri olağanüstüydü ve kardiyovasküler durumu o kadar iyiydi ki, kısa boylu kursiyer arkadaşlarından daha büyük G kuvvetlerine dayanabiliyordu. Fizik ve aerodinamik derslerinde en üst sıralarda yer alıyordu. Kontrollere hafif bir dokunuşu vardı ve becerilerini mükemmelleştirmek için uçuş simülatöründe fazladan saatler geçirmeye istekliyd. Hepsinden önemlisi, öğretilemez bir niteliğe sahipti.

"durum farkındalığı", akışkan bir durumda etrafında olup biten her şeyin farkında olma ve hareketlerini buna göre ayarlama yeteneği. Tüm havacılar bir dereceye kadar buna sahip olmak zorundaydı, ancak yalnızca en iyilerinde bu yetenek oldukça gelişmişti. Onda inanılmaz derecede vardı. Joe Mackenzie kanatlarını aldığı anda, sihirli dokunuşa sahip olanlardan biri olarak "hot stick" olarak tanınmaya başlamıştı bile.

Birinci Körfez Savaşı'nda çok genç bir yüzbaşıyken, *bir günde* üç düşman uçağı düşürdü ve bu başarısı, onu rahatlatacak şekilde, kamuoyuna duyurulmadı. Bunun nedeni politikti: Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri, müttefikleriyle daha iyi halkla ilişkiler kurmak için, diğer ülkelerin pilotlarının zafer kazanmasına izin vermeye hazırды. Yüzbaşı Mackenzie bu politikaya uymaya fazlasıyla istekliydi. Savaşın ikinci gününde şans eseri düşmanın kısa süren çatışmalar sırasında gösterdiği en sert direnişin ortasında kalmıştı. Düşman pilotlarının yeteneklerinden hiç etkilenmemişti. Yine de, kendisi ve ekürisi altı düşman avcı uçağı tarafından saldırıya uğradığında, yaklaşık üç dakika boyunca gerçek bir tüy yumağı olmuştu.

Neticede neredeyse uygunsuz bir hızla Binbaşılığa terfi etti ve taktik çağrı işareti "Breed" olan Joe Mackenzie, hızlı iz sürenlerin en hızlısı, bir generalin yıldızına giden yolda hızlı yanan biri olarak tanındı.

İkinci Körfez Savaşı sırasında Binbaşı Mackenzie havadan havaya muharebede iki resmi öldürme daha gerçekleştirdi ve as unvanını aldı. Bu kez başarılarını medyadan uzak tutmanın bir yolu yoktu, Pentagon da bunu istemiyordu; en çok yansıtmak istedikleri tüm nitelikleri örnekleyen yakışıklı melez Amerikalı Kızılderili'de bir halkla ilişkiler altın madeni olduğunu fark etmişlerdi. Kendisine seçme görevler verildi ve otuz iki yaşında yarbay yapıldı. Breed Mackenzie için yukarıdan başka gidecek bir yer olmadığı genel kabul görüyordu.

Birinci Bölüm

Hayatında gördüğü en güzel orospuydu, hızlı, zarif ve ölümcüldü. Ona bakmak bile kalbinin daha hızlı çarpmasına neden oluyordu. Hangarda park halinde, motorları soğuk ve tekerlekleri takozlanmış haldeyken bile saf hız izlenimi veriyordu.

Albay Joe Mackenzie uzanıp gövdeye dokundu, uzun parmakları bir aşığın hafif dokunuşuyla onu okşadı. Gövdesinin koyu metalik derisi, uçtuğu diğer tüm savaş uçaklarından farklı olarak kaygan bir his veriyordu ve bu fark onu büyülüyordu. Bunun nedeninin uçağın gövdesinin termoplastik, grafit ve endüstriyel örümcek ipeğinden oluşan, çelikten çok daha güçlü ve esnek, yani parçalanmadan çok daha büyük bir güce dayanabilen, devrim niteliğinde yeni bir bileşim olduğunu biliyordu. Entelektüel olarak bunu biliyordu ama duygusal olarak bunun onun çok canlı olmasından kaynaklandığını hissediyordu. Metal gibi hissettirmiyordu; belki de örümcek ipeğinden kaynaklanıyordu ama dokunulduğunda diğer uçaklar kadar soğuk değildi.

Geliştirme programlarına genellikle programın doğasını yansıtmayan kod adları verilirdi, bu nedenle daha önceki SR-71 Blackbird'e "Oxcart" kod adı verilmişti. İkinci nesil gelişmiş bir taktik avcı uçağı olan bu özel kuş, alışılmadık derecede açıklayıcı olan Gece Kanadı kod adını taşıyordu ve üretime geçtiğinde F-15 Eagle ya da F-16 Fighting Falcon gibi maço bir isim alacaktı ama Albay Mackenzie için o "Bebek"ti. Aslında beş prototip vardı ve o hepsine Bebek adını vermişti. Onun komutası altında programa atanan test pilotları Baby'nin - hangi "Baby" ise - onu diğer pilotlar için şımarttığı için her zaman onlarla birlikte hareket ettiğinden şikayet ediyorlardı. Albay Mackenzie onlara o efsanevi buz mavisini bakışını atmış ve "Bütün kadınlarım böyle der" diye cevap vermişti. Yüzü tamamen ifadesiz kalmış ve adamlarını bunun gerçek mi yoksa bir şaka mı olduğu konusunda kararsız bırakmıştı. Gerçek olduğundan şüpheleniyorlardı.

Joe Mackenzie pek çok ateşli uçak uçurmuştu ama Baby sadece yapısı ve gücüyle değil, silah sistemiyle de özeldi. Gerçekten devrim niteliğindeydi ve onun sorumluluğundaydı; program yöneticisi olarak, tam kapasiteyle uçabilmesi için tüm pürüzleri gidermek onun sorumluluğundaydı.

Üretim. Bu Kongre'nin finansmanı sağlayacağı varsayımına dayanıyordu ama General Ramey bu konuda bir sorun çıkmayacağından emindi. Bir kere, üretici son on yılda A-12'yi öldüren aşım fiyaskosunun aksine, onu bütçe dahilinde getirmişti.

Uzun bir süre boyunca gizlilik teknolojisi bir savaş uçağının çevikliğini ve gücünü azaltmıştı, ta ki supercruise'in ortaya çıkışı güç sorunlarının bir kısmını hafifletene kadar. Baby hem gizli hem de çevikti, vektörel itiş gücü sayesinde daha önce herhangi bir savaş uçağının döndüğünden daha sıkı ve daha yüksek hızlarda dönebiliyordu. Mach 2'de süper kruvazör yapıyor ve art yakıcıda Mach 3'ü aşıyordu. Ve silah sistemi ayarlanabilir lazer ateşlemesi, ALF, bir gün savaşta devrim yaratacak şeyin küçük ve hafif bir kısaltmasını kullanıyordu. Mackenzie tarihin yazılışına dahil olduğunu biliyordu. Lazerler bir süredir hedefleme için kullanılıyordu, ışın füzeleri seçilen yere yönlendiriyordu, ancak lazerler ilk kez silahların kendisi olarak kullanılıyordu. Bilim adamları nihayet X-ışını lazerleri için yönetilebilir bir enerji kaynağı bulma zorluğunu çözmüş ve bunu sofistike optiklerle bir araya getirmişlerdi. Pilotun kaskındaki sensörler *herhangi bir yöndeki* bir füzeyi, hedefi ya da düşman uçağını tespit etmesini sağlıyor ve ayarlanabilir hedefleme sistemi kasktaki sensörlerin yönünü takip ediyordu. Düşman uçağı ne kadar dönerse dönsün kaçamazdı; bir hedefin lazer ışınından kaçabilmesi için ışık hızından daha hızlı gitmesi gerekirdi ki bu da pek mümkün değildi.

Bebek o kadar karmaşıktı ki, gelişiminin bu aşamasında sadece en iyilerin en iyileri görevlendirilmişti ve onu çevreleyen güvenlik o kadar sıkıydı ki, bir karınca bile uygun izin olmadan hangara girmekte zorlanırdı.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı, efendim?"

Joe döndü ve dikkatini "Whitey" olarak bilinen, ateşli kızıl saçlara, çok sayıda çile ve uçaklar söz konusu olduğunda mucizevi denebilecek bir mekanik dehaya sahip olan Başçavuş Dennis Whiteside'a yöneltti. Whitey uçağını Baby olarak görüyor ve pilotların ona dokunmasına sadece bunu engellemenin bir yolunu bulamadığı için katlanıyordu

Joe, "Yatmadan önce onu kontrol ediyordum," diye cevap verdi. "Senin saatler önce görevden ayrılman gerekmiyor muydu?"

Whitey arka cebinden bir bez çıkardı ve Joe'nun parmaklarının uçağa dokunduğu yeri nazikçe parlattı. "Doğru yapıldığından emin olmak istediğim bazı şeyler vardı," diye cevap verdi. "Sabah onu yukarı çıkaracaksınız, değil mi efendim?"

"Evet."

Whitey homurdandı. "En azından sen onu bazı adamların yaptığı gibi sarsmıyorsun," dedi homurdanarak.

"Adamlarımdan herhangi birinin kuşlardan birine kaba davrandığını görürseniz bana haber verin."

"Şey, tam olarak sert değil. Sadece senin dokunuşuna sahip değiller."

"Yine de söylediklerimde ciddiylim."

"Evet, efendim."

Joe, Whitey'nin omzuna vurdu ve odasına doğru yöneldi. Çavuş uzun bir süre onun arkasından baktı. Gece Kanadı prototiplerinden herhangi birini dikkatsiz ya da aptalca kullanırken yakalanan herhangi bir pilotun Albay'ın gazabından kurtulmak için ölmek ve cehenneme gitmek için dua edeceğinden hiç şüphesi yoktu. Albay Mackenzie pilotlarından mükemmellikten daha azını kabul etmemekle ünlüydü ama aynı zamanda hepsi onun adamlarının hayatlarına her şeyden çok değer verdiğini ve tomurcukların bakımının birinci sınıf olması gerektiğini biliyordu, bu yüzden Whitey görevden ayrıldıktan çok sonra bile hâlâ hangardaydı. Mackenzie bu programdaki herkesten istisnasız en iyisini talep ederdi. Yerde yapılacak bir bakım hatası seksen milyon dolarlık bu uçaklardan birinin kaybına, hatta bir pilotun ölümüne yol açabilirdi. Sıradan tavırları olan hiç kimsenin yapabileceği bir iş değildi.

Joe çöl gecesinde yürürken ofislerden birinde yanan bir ışık gördü ve adımlarını metal binaya doğru çevirdi. İnsanların geç saatlere kadar çalışmasına itiraz etmiyordu ama herkesin ertesi gün de uyanık ve tetikte olmasını istiyordu. Gece Kanadı projesine atanan bazı işkolikler vardı ki, eğer onların üzerine gitmezse günde on sekiz saat çalışacaklardı.

Adımları sessizdi, birilerine sinsice yaklaşmaya çalıştığından değil, ilk adımını attığı andan itibaren ona bu şekilde yürümesi öğretildiğinden. Zaten ofislerdeki kimse onun yaklaştığını duymazdı; klimalar uğulduyor, Temmuz sonu sıcaklığını dengelemeye çalışıyor ve asla tam olarak başarılı olamıyordu. Metal Quonset kulüpleri kavurucu güneşi emiyor gibiydi.

Sol taraftaki bir bölmenin ışığı dışında bina karanlıktı. Burası yeni bir sistem devreye sokulduğunda kaçınılmaz olarak ortaya çıkan aksaklıkları gidermek için sahada çalışan sivil lazer hedefleme ekibi tarafından kullanılan ofislerden biriydi. Joe o gün yeni bir teknisyenin gelmesinin planlandığını hatırlıyordu.

bir hafta önce hafif bir kalp krizi geçirmişti. Kriz geçiren adamın durumu iyiydi ama doktoru yüz dereceyi aşan sıcakta çalışmasını istemiyordu, bu yüzden şirket yerine başka birini getirmişti.

Joe yerine gelen Caroline Evans adındaki kadını merak ediyordu. Ekibin diğer üç üyesinin onun hakkında "Güzellik Kraliçesi" diye homurdandıklarını duymuştu ve ses tonları hiç de hayranlık uyandırıcı değildi. Ekip sivil olabilirdi ama grup içindeki sürtüşmelerin işlerini etkilemesine izin veremezdi. Eğer herkes birbiriyle geçinemezse, lazer sistemi çalışanlarına yerlerini değiştirmelerini söylemek zorunda kalacaktı. Ekipten hangisi geç saatlere kadar çalışıyorsa onunla konuşmak, Bayan Evans'ın olaysız gelip gelmediğini ve onunla çalışmak istememelerine neden olan sorunun tam olarak ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

Sessizce açık kapıya doğru yürüdü ve bir dakika boyunca orada durup izledi. Ofisteki kadın Güzellik Kraliçesi'nin ta kendisi olmalıydı, çünkü daha önce hiç karşılaştığı biri olmadığı kesindi. Tanısaydı hatırlardı.

Onu izlemek hiç de zor değildi, bu kesindi. Vücudundaki her kas alarm durumuna geçerken dik duruşu yavaşça sertleşti. Yorulmuştu ama aniden adrenalin sistemi boyunca uğuldamaya başladı ve tüm duyuları, tıpkı art yakıcıları çalıştırıp balistiğe gittiğinde olduğu gibi keskinleşti.

Dizlerinin üzerinde biten düz kırmızı bir etek giymişti. Ayakkabılarını çıkarmış, sandalyesinde arkasına yaslanmış, çıplak ayaklarını masaya dayamıştı. Joe omzunu kapının çerçevesine yaslamış, açıkta kalan pürüzsüz, kıvrımlı bacakları dikkatle inceliyordu. Çorap yoktu; sıcaktan çorap giymek olanaksızdı. Güzel bacaklar. Güzelden de öte. Muazzamdı.

Kucağında bir yığın bilgisayar çıktısı vardı ve ara sıra yanındaki ders kitabına bakarak her bir maddeyi kontrol ediyordu. Bir fincan soluk yeşil çay, çoğu zaman körlemesine uzanan elinin kolayca erişebileceği bir yerde hafifçe buğulanıyordu. Saçları soluk, çan şeklinde bir kıvrımdı, klasik tarzda yüzünden geriye doğru taranmıştı ve omuzlarında dalgalanacak kadar uzundu. Yüzünün sadece bir kısmını görebiliyordu, yüksek elmacık kemiklerini ve dolgun dudaklarını fark edebilecek kadar.

Birden onun kendisiyle yüzleşmesini istedi. Onun gözlerini görmek, sesini duymak istedi.

"Bu gece için kapatma zamanı," dedi.

Bastırılmış bir çığlıkla sandalyeden fırladı, çay bir yöne, bilgisayar çıktısı başka bir yöne döküldü, uzun bacakları yere indirirken uçtu, sandalye odanın içinde dönerek dosya dolaplarına çarptı. Kadın dönüp ona baktı, bir elini sanki kalp atışlarını fiziksel olarak sakinleştirebilecekmiş gibi göğsüne bastırmıştı. Çok biçimli bir göğüs olduğunu fark etti, çünkü eli pamuklu bluzunun kumaşını etine doğru çekmişti.

Öfke yüzünde şimşek gibi çaktı, sonra gözleri açıldığında aniden kayboldu. "Aman Tanrım," dedi kısık bir sesle. "Bu G.I. Joe."

Alaycılığın ince tonunu yakaladı ve siyah kaşları kalktı. "*Albay* G.I. Joe."

"Görüyorum ki," dedi hayranlıkla. "Tam bir albay. Ve bir yüzük tokmakçısı," diye ekledi, akademi yüzüğünü işaret ederek ve bir akademi mezunu için pek de övgü dolu olmayan bir terim kullanarak. "Ya bir albayı soyup rütbesini çaldın, yüzünü harika bir şekilde gerdirip saçlarını siyaha boyattın ya da seni aceleyle notlarıma sokan bir sponsorun var."

Yüz ifadesini yumuşak tuttu. "Belki de yaptığım işte çok iyiyimdir." "Liyakate göre terfi mi?" diye sordu, sanki bu o kadar imkansız bir kavrammış gibi düşünmenin ötesindeydi. "Naahh."

Kadınların kendisine farklı şekillerde tepki vermesine alışkındı; hayranlıktan korkuya varan bir gözdağına kadar, her zaman fiziksel bir farkındalığa dayanıyordu. Hoşlanılmasa bile saygı duyulmasına da alışkındı. Caroline Evans'ın yüz ifadesinde bunların hiçbirisi yoktu. Gözlerini bir saniye bile ondan ayırmamıştı, bakışları bir silahşorunki kadar sabit ve deliciydi. Evet, işte buydu; ona bir düşman gibi bakıyordu.

Kapı çerçevesinden uzaklaştı ve elini uzattı, aniden durumu profesyonel bir duruşa getirmeye ve kiminle uğraştığını bilmesine karar verdi. "*Albay* Joe Mackenzie, proje yöneticisi." Hizmet protokolü tokalaşmanın bir kadının tercihi olduğunu, bir erkek subayın bir kadına asla elini uzatmaması gerektiğini belirtiyordu ama onun elini kendi elinin içinde hissetmek istiyordu ve eğer ona bu seçeneği sunarsa, bu dokunuşa bile izin verilmeyeceğini hissediyordu.

Tereddüt etmeden elini sıkıca kavradı. "Caroline Evans, lazer takımında Boyce Walton'ın yerine geçecek." İki hızlı yukarı ve aşağı

pompaladı, sonra elini geri çekti.

Yalınayak olduğu için boyunun beş-dört civarında olduğunu tahmin edebiliyordu, başının tepesi köprücük kemiğiyle aynı hizadaydı. Bakışlarını karşılamak için başını kaldırmak zorunda kalsa da aralarındaki boyut farkı onu korkutmamıştı. Gözlerinin koyu yeşil olduğunu, koyu kirpiklerle çerçevelendiğini ve saçlarının altın renginin kimyasal olarak elde edildiğini düşündüren kaşları olduğunu gördü.

Yerdeki çıktıya doğru başıyla işaret etti. "Neden bu kadar geç saatlere kadar çalışıyorsun, özellikle de işteki ilk gününde? Bilmem gereken bir sorun mu var?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye cevap verdi, eğilip kağıt akordeonunu aldı. "Sadece bazı maddeleri iki kez kontrol ediyordum."

"Neden? Bunu düşünmene ne sebep oldu?"

Ona sabırsız bir bakış attı. "Ben kronik bir çifte kontrolcüyüm. Fırının kapalı olup olmadığını, ütünün fişinin çekili olup olmadığını, kapının kilitli olup olmadığını hep iki kez kontrol ederim. Karşıdan karşıya geçmeden önce her iki tarafa da *iki kez* bakarım."

"Yanlış bir şey bulamadınız mı?"

"Hayır, tabii ki bulamadım. Bunu zaten söyledim."

Hedefleme sisteminde bir sorun olmadığından emin olunca rahatladı ve masanın çekmecesinden bir rulo kâğıt havlu alıp dökülen çayı silmek için birkaç yaprak kullanırken Caroline Evans'ı yavaş ve keyifli bir şekilde incelemeye devam etti. Ona seksi gelen akıcı bir rahatlıkla eğilip bükülüyordu. Şimdiye kadar yaptığı her şey, hatta bakışlarındaki üstü kapalı meydan okuma bile ona seksi gelmişti. Adamın beli tepki olarak gerildi.

Islak kâğıt havluları çöpe attı ve ayaklarını ayakkabılarının içine soktu. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Albay," dedi ona bakmadan. "Yarın görüşürüz."

"Seninle odana kadar yürüyeyim." "Hayır, teşekkürler."

Teklifinin hemen ve rahat bir şekilde reddedilmesi onu rahatsız etti. "Geç oldu ve yalnızsın. Seninle odana kadar yürüyeceğim."

Sonra ona baktı, yüzünü ona döndü ve ellerini kalçalarına koydu. "Teklifiniz için teşekkür ederim Albay, ama bu tür iyiliklere ihtiyacım yok."

"*Bu tür* iyilikler mi? Ne tür bir iyilikten bahsediyoruz?"

"Yarardan çok zarar veren türden. Bak, baş patron sensin. Biri beni odama götürürken görürse, iki gün içinde seninle ayak oyunu yapmasaydım takımda olamayacağıma dair küçümseyici yorumlar duymaya başlayacağım. Bu olmadan da yapabileceğim bir güçlük."

"Ah," dedi anlayışlı bir şekilde. "Bununla daha önce de karşılaştın, değil mi? Kimse hem böyle görünüp hem de bir beyne sahip olabileceğini düşünmüyor."

Kadın kavgacı bir tavırla ona baktı. "Ne demek 'öyle görünüyorsun'? Nasıl görünüyorum?"

Bir kirpinin mizacına sahipti ama Joe kollarını ona dolamak ve bundan sonra onun için savaşacağını söylemek için içindeki dürtüyle savaşmak zorundaydı. Bu jestten hoşlanmayacaktı ve kendi savaşlarını yürütme konusunda fazlasıyla yetenekli görüldüğü için bunu neden yapmak istediğinden emin değildi. Eğer akıllı olsaydı, işi sağlama alır, onun ayak parmaklarına daha fazla basmamak için taahhütte bulunmayan bir yorum yapardı ama işi sağlama almak istediği için savaş pilotu olmamıştı. "Çekici," diye cevap verdi ve gözleri sert, parlak ve açtı.

Sanki irkilmiş gibi gözlerini kırıştırdı. Bir adım geri çekildi ve yumuşak, şaşkın bir ses tonuyla "Oh," dedi.

"Çekici olduğunu bilmek zorundasın," diye belirtti.

Tekrar gözlerini kırıştırdı. "Görünüşün buna dahil olmaması gerekir. Yürüyen bir işe alım posterine benziyorsun ama bu kariyerine zarar vermedi, değil mi?"

"Ayrımcılığı savunmuyorum," dedi. "Soruyu siz sordunuz, ben de cevapladım. Çekici görünüyorsun."

"Oh." Yanından geçerken şimdi onu dikkatle izliyordu.

Elini kızın koluna koyarak onu durdurdu. Avucunun altındaki pürüzsüz, sıcak et hissi onu keşfetmeye teşvik etti ama direndi. "Eğer burada biri sana zorluk çıkarırsa, Caroline, bana gel."

Adamın kolundaki eline telaşlı bir bakış fırlattı. "Evet, tabii." "Kendi ekibinizin bir üyesi olsa bile. Sizler sivilsiniz, ama bu benim projesinde sorun çıkaran herkesi değiştirebilirim."

Dokunuşu onu gözle görülür bir şekilde tedirgin ediyordu ve adam onu bırakmadan önce kaşlarını hafifçe çatarak uzun bir dakika boyunca onu inceledi. "Ciddiyim," dedi daha yumuşak bir tonda. "Eğer bir sorunun olursa bana gel. Seninle odana kadar yürümemi istemediğini biliyorum ama ben de döneceğim için zaten o yöne gidiyorum. Sana otuz saniyelik bir avans vereceğim, böylece birlikte yürümeyeceğiz. Sorun olur mu?"

"Otuz saniye çok uzun bir süre değil."

Omuz silkti. "Aramıza yaklaşık otuz metre mesafe koyacak. Kabul et ya da etme." Saatini kontrol etti. "Şimdi başlıyoruz."

Hemen arkasını döndü ve kaçtı. Bunu anlatacak tek kelime buydu. Dar eteğini kaldırdı ve koşmaya başladı. Joe'nun kaşları sessiz bir soruyla kalktı. Otuz saniye dolduğunda binadan çıktı ve karanlıkta zar zor görülebilen ve hâlâ hızla ilerleyen ince figürünü gördü. Kendi odasına kadar yol boyunca, bir Amazon'u ürkek bir kısrğa dönüştüren şeyin ne olduğunu düşündü.

Caroline Spartan odasının kapısını çarpıp kilitledi ve nefesini büyük bir hışımla bırakırken tahtaya yaslandı. Sanki vahşi bir hayvandan kıl payı kurtulmuş gibi hissediyordu. Hava Kuvvetleri bu adamın serbestçe dolaşmasına izin vererek ne düşünüyordu? Pentagon'un derinliklerinde bir yere kapatılmalıydı, orada onu posterleri için kullanabilir ama Amerika'nın duyarlı kadınlarını güvende tutabilirlerdi.

Belki de üzerinde çalıştığı lazerler kadar soluk mavi ve delici olan gözleriydi. Belki de onun üzerinde yükseliş şekli ya da kaslı vücudunun zarif gücüydü. Belki de derin sesiydi, ona "çekici" dediğindeki özel notaydı ya da ona dokunduğunda zayıf, nasırlı elinin sıcaklığıydı. Belki de bunların hepsiydi, ama onu panikleten şey, ona baktığında gözlerindeki aç, yırtıcı parıltıydı.

O zamana kadar iyi gidiyordu. Hem kibirli hem de küçümseyici tavrıyla kesinlikle en iyi halini sergiliyordu ve bu tavrı daha önce erkekleri güvenli bir mesafede tutmakta hiç başarısız olmamıştı. Bu bir değiş tokuştu; iş arkadaşlarıyla arkadaş olmasını engelliyordu, ama aynı zamanda herhangi bir cinsel girişimi başlamadan durduruyordu. Üniversite ve yüksek lisans okulu sırasında ve işteki ilk günlerinde o kadar çok kilitlenmeden kurtulmak için mücadele etmişti ki, en başından itibaren saldırıya geçmeyi öğrenmişti. Tüm bu deneyim sayesinde soğukkanlılığını koruyabilmesi gerekirdi ama Albay "Lazer Göz" Mackenzie'nin bir bakışı, hafifçe hayranlık uyandıran bir yorumu ve hem soğukkanlılığını hem de sağduyusunu kaybetmişti. Rezil bir şekilde bozguna uğramıştı.

Ebeveynleriniz doktoralı olunca böyle oluyordu işte. Tek çocuklarındaki üstün zeka belirtilerini görmüşler ve ona hak ettiği eğitimi vermek için hemen adım atmışlardı. Tüm ilkokul ve lise boyunca, hızlı ilerlemesi nedeniyle sınıfının en küçüğü olmuştu. Lisede hiç kimseyle çıkmamıştı.

Sınıf arkadaşlarından iki ya da üç yıl sonra ergenliğe girdiği için çok garip, çok çirkin ve beceriksizdi.

Üniversitede de durum daha iyi değildi. On altıncı yaş gününden hemen sonra birinci sınıfa başlamıştı ve akli başında hangi üniversiteli erkek, hem istekli hem de müsait olan onca yasal güzel varken, yasal olarak hâlâ hapisane kaçkını olan bir kızla çıkar ki?

İzole ve yalnız olan Caroline kendini derslerine adanmış ve on sekizinci yılında son sınıf derslerini bitirmeye başlamıştı. Hemen hemen aynı zamanlarda sınıfındaki erkekler Evans'ın entellektüel bir kız olabileceğini ama göze hoş göründüğünü fark etmişlerdi. Bu kez onu koruyacak bir yaş sorunu yoktu. Kendi yaşında biriyle flört etmeyi hiç öğrenmediği için, birdenbire ellerini ondan uzak tutamayan bu *ahtapotlarla* nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Endişeli ve telaşlı bir şekilde çalışmalarına daha da yoğunlaştı ve korunmak için dikenli bir kalkan geliştirmeye başladı.

Olgunluğa eriştiğinde geçirdiği dönüşüm, çirkin bir ördek yavrusunun kuğuya dönüşmesine eşdeğer olacak kadar şiddetli değildi; sadece çirkin bir ergenlikten bir kadına dönüşmüştü. Adetleri geç geliyordu, sanki zihni ileriye doğru koşarken vücudu ağırdan alarak doğayı dengelemek zorundaydı. Tüm bunlar kötü bir ayarlama meselesiydi. Sınıf arkadaşları ergenliğe girerken, o hala kelimenin tam anlamıyla bebeklerle oynuyordu. O ergenliğe girdiğinde, onlar çoktan flört oyununa alışmışlardı. Fiziksel ya da duygusal olgunluk açısından onlarla asla boy ölçüşemezdi. Biriyle çıkmaya hazır olduğunda, kendini çok daha sofistike bir yakınlık düzeyine alışkın erkekler tarafından taciz edilirken buldu.

Sonunda, hepsini uzaklaştırmak daha kolay oldu.

İşte buradaydı, yirmi sekiz yaşında, dahi bir IQ'ya sahip, ışık amplifikasyonu ve optik hedefleme konusunda iyi niyetli bir uzman, fizik doktorasına sahipti ve bir adam ona "çekici" dediği için aptallığa ve paniğe kapılmıştı.

İğrençti.

Aynı zamanda biraz da korkutucuydu, çünkü Albay Mackenzie'nin istediği gibi yabancılaştımadığını hissetti; bunun yerine, meydan okumaktan hoşlanan bir adam gibi görünüyordu.

Kendini alnından vurdu. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Albay *amfiydi; jet jokeyiydi*, Tanrı aşkına. O farklı bir türün üyesiydi, meydan okumayı seven bir adamdı. Kendini tutmanın yolu

Onun dikkatini çekmenin tek yolu uysal ve yumuşak görünmekti, belki biraz da mırıldanmak. Sorun şuydu ki, nasıl yapmacık davranacağını bilmiyordu. Yüksek lisans yerine bir bitirme okuluna gitmeliydi. Simpering 101 dersini tekrar tekrar alırdı, ta ki öğrenene kadar.

Belki de çok geç değildi. Belki de onu kandıracak kadar tatlı ve çaresiz davranabilirdi. Hayır, bu bir kadında bu tür davranışlardan hoşlanan erkeklerin dikkatini çekerti. Yakalanmıştı, yaparsa da yapmazsa da lanetlenmişti.

Yapılacak tek şey iyi bir mücadele vermektir.

Joe kamarasına vardığında üniformasını çıkardı, sonra da kendini yeniden insan gibi hissedinceye kadar serin bir duşun altında durdu. Temmuz ayında çöl tam bir baş belasıydı, gözbebekleri bile kuruyana kadar vücudundaki nemi emiyordu ama Baby'nin sıkı bir güvenliğe ihtiyacı vardı ve Nevada'daki Nellis Hava Kuvvetleri Üssü bunu fazlasıyla sağlıyordu. Rahatsızlığına ve sade koşullarına rağmen, güvenlik için minnettardı ve Kongre finansman konusunda oylama yaptığında olacağı gibi, Baby'nin üzerindeki örtülerin kaldırılmasını dört gözle beklemiyordu. Medya onu o zaman görecek, devrimci doğası görünüşünden anlaşılmıyordu; tasarımı F-22'den radikal bir şekilde farklı değildi, bu da test uçuşlarını geleneksel olarak test uçuşlarının yapıldığı Kaliforniya'daki Edwards yerine Nellis'te yapmalarını mümkün kılan şeydi. Snoop Edwards'ta farklı bir şey arıyordu ama burada, Nellis'te, yürütülen savaş oyunlarında yer alan pek çok farklı uçak türüyle birlikte, o kadar da belirgin değildi.

Burada bulunan diğer pilotlar F-22'ye tam olarak benzemeyen bir uçakla test uçuşu yaptıklarını fark etmiş olmalıydılar ama programda çalışmayan hiç kimsenin Gece Kanadı prototiplerine yakından bakmasına izin verilmiyordu ve zaten güvenlik burada bir yaşam biçimiydi. Baby'nin farklılıkları derisinde ve elektronik süitinde, silah sistemindeydi; ortaya çıktığında, dünyadaki tüm düşman casusluk ajanslarını harekete geçirecek ve güvenliğin daha da sıkı olması gerekecek, ancak bunun nasıl olabileceğini göremiyordu.

Bebek'i düşünüyordu ama birden Caroline Evans'ın görüntüsü zihnini doldurdu ve küçük kirpiyi evcilleştirmek için ne gerekeceğini merak ederek sırtıttı. Soğuk suya rağmen teni aniden sıcak ve gergin hissetti, bu yüzden duşu kapatıp kabinden dışarı çıktı. Onu da duşa sokabilseydi, muhtemelen suyu buhara çevireceklerdi.

Klimanın önünde durdu, soğuk havanın ıslak ve çıplak vücuduna üflemesine izin verdi ve üzerinde dalgalanan ürpertinin tadını çıkardı, ancak belindeki dolgunluk hissini hafifletmek için pek bir şey yapmadı. Bayan Evans'la ilgili düşünceleri acımasızca aklından uzaklaştırdı. Damlamayacak kadar kurduğunda, hâlâ çıplak olarak küçük mutfığa gitti ve bir sandviç hazırladı. Kıyafetlerden kurtulmuş olmak içinde bir şeylerin rahatlamasını sağlıyordu. Hayatının neredeyse yarısını orduda, etrafı kurallarla çevrili ve üniforma giyerek geçirmişti ve evde bu konuda kendini rahat hissediyordu, ama aynı zamanda hala bazen "Bu kadar yeter" diyen ilkel bir parçası vardı ve soyunması gerekiyordu.

Wyoming'de bir at çiftliğinde büyümüşü ve her fırsatta oraya dönüyordu; çiftlikteki en sert atlara binerek bir ya da iki hafta geçirmek içindeki aynı vahşi huzursuzluğu tatmin ediyordu ama Gece Kanadı projesine bağlıydı ve hiç boş zamanı yoktu, bu yüzden kıyafetlerin gitmesi gerekiyordu. Çıkardığı için pişmanlık duyduğu tek giysi uçuş kıyafetiydi; tüm zamanını havada geçirebilseydi her şey yoluna girecekti.

Kahretsin, ne kadar yükseğe terfi ederse o kadar az uçuyordu. Sorumluluklar ve evrak işleri giderek daha fazla zamanını alıyordu. Gece Kanadı'ndaki proje yöneticiliği pozisyonunu kabul etmişti çünkü bebekleri uçurabileceği garanti edilmişti. Hava Kuvvetleri yeni uçakların kokpitlerinde en iyilerin olmasını istemişti ve atanan pilotların hepsi de birinci sınıftı, ama bundan da öte, en iyilerin en iyilerinin görüşlerini almak istemişti ve Albay Joe Mackenzie hâlâ diğerlerinden çok daha üstündü.

Joe bir avcı uçağındaki becerisiyle kibirlenmiyordu, çünkü bunu elde etmek için çok çalışmıştı. Doğuştan zekâsı, görme yeteneği ve yıldırım hızında refleksleri vardı, ama geri kalanı sayısız çalışma, alıştırma, uçuş simülatöründe her tepkisi otomatik ve anlık hale gelene kadar kendini zorlamasının sonucuydu. Otuz beş yaşında bile tepki süresi uçuş okulundan çıkan genç Türklerden daha hızlıydı ve görme yeteneği hâlâ yirmi yirmiden daha iyiydi. Ordu izin verirse daha uçacak çok zamanı vardı. Rütbeleri o kadar hızlı yükselmişti ki, muhtemelen bir yıl sonra ilk yıldızını alacaktı ve o zaman da kalifiye olmak için yeterli uçuş süresi bulabilirse şanslı olacaktı.

Bunun alternatifi, orduda geçirdiği yılları çöpe atarak bir uçak üreticisinde test pilotu olarak işe girmek için görevinden istifa etmektir.

Hava Kuvvetleri'ni seviyordu, ayrılmak istemiyordu, ama yere çakılma fikri dayanılmazdı. Hem doğada hem de makinede ustalaşmanın zorluğu olmadan ve bunu doğru yapmazsa hayatının dengede kalacağını bilmeden hayat düz olurdu.

Caroline tekrar aklına geldi, silahşor gözlerinde farklı türden bir meydan okuma açıkça görülüyordu. O gözlerin rengini açıkça hayal edebiliyordu, çoğunlukla koyu yeşil, biraz maviyle karışmış ve derinlikleri aydınlatan altın benekler. Yatakta onun üzerinde hareket ederken bu gözlerin kendisine baktığı düşüncesi, kalbinin sert ve hızlı bir şekilde çarpmasına neden oldu, tıpkı onu alacağı gibi.

Küçük kirpiyi bir kedi yavrusu gibi mırıldatmak istiyordu.

İkinci Bölüm

Caroline'ın katı rahatlık gereksinimleri vardı, bu da bazen giyinmesinin biraz zaman aldığı anlamına geliyordu. Belirli bir günde bir şey kendini iyi hissetmiyorsa, onu çıkarır ve başka bir şey giyerdi. Her sabah işe gitmeden önce oturur, gerinir, iki büklüm olur, kollarını ileri geri hareket ettirir, sonra başının üzerine kaldırarak giysilerinin gün boyunca kendisini rahatsız edip etmeyeceğini kontrol ederdi. Rahatsız edici bir dikiş ya da ağırlaştırıcı bir uyum yüzünden dikkatinin dağılmasına katlanamazdı.

Kadın modası onun için hassas bir noktaydı. Neden çoğu tasarımcı erkekti? Bir erkeğin kadın kıyafetleri tasarlamasının yasalara aykırı olması gerektiğini düşünüyordu. Henüz ergenlik çağındayken, erkeklerin kadın modasının ne kadar rahatsız edici olduğu hakkında hiçbir fikirleri olmadığına ve bunu umursamadıklarına karar vermişti, çünkü kendileri tendon kısaltıcı yüksek topuklu ayakkabılarla, bunaltıcı çoraplarla, sutyenlerle ya da duruma göre kaldırma ve ayırma işini üstlenecek kadar sıkı elbiselerle ya da dekolte oluşturmak için birbirine iterek saatlerce ayakta durmaya çağırılmamışlardı.

Ve neden çoğu ofis ve restoranın sıcaklığı takım elbiseli erkekler rahat etsin diye her zaman düşük ayarlanırken, kadınların modası dayanıksız malzemeden yapılıyordu? Bunu iki açıdan aptalca buluyordu: Birincisi, erkekler neden ceket giymek zorundaydı - ve boğazlarına cellat ilmiği gibi düğümledikleri, nefes almak ve yutkunmak gibi birkaç temel şeyi engelleyen o göğüs zırhı kalıntısından, boyun bağından daha saçma bir şey var mıydı - ve erkekler kendilerinininkinden vazgeçemeyeceklerini düşünüyorlarsa neden kadınların da palto giymelerine izin verilmiyordu? Ona göre moda, eşit oranda aptallık ve delilikten oluşuyordu. Mantıklı bir dünyada insanlar kot pantolon, mokasen ayakkabı ve sweatshirt gibi işlevsel giysiler giyerdi.

Dünyayı değiştiremezdi ama kendi rahatında ısrar ederek onun kendi küçük parçasını kontrol edebilirdi. Bugün beli lastikli, dolgun, büzgülü beyaz bir etek seçti. Üzerine büyük boy beyaz bir tişört giydi ve beline kemer olarak bağlamak için biri kavuniçi diğeri su rengi iki eşarbı birbirine doladı. Ayakkabıları beyaz babetlerdi. Havalı, uyumlu ve rahattı, tam da olmak istediği gibiydi.

Gece boyunca Albay Mackenzie'de onu bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu analiz etmeye çalışmıştı; diğer erkekler ona deli gibi asılmıştı ve o bununla başa çıkmayı başarmıştı, peki neden onun oldukça yumuşak sözleri, hiç de yumuşak olmayan bir bakışla birleşerek onu böyle bir paniğe sürüklemişti? Bunu yapan kesinlikle bakışlarıydı. Daha önce hiç böyle gözler görmemişti, bronz bir yüzde parıldayan soluk mavi elmaslar, o kadar deliciydi ki sanki etini kesiyorlardı ve arkalarındaki adamın da daha önce tanıştığı hiçbir erkeğe benzemediğini hissetmişti.

Birkaç olası neden vardı ama hiçbirini tepkisinin birincil nedeni olarak belirleyemiyordu. Kendini mümkün olduğunca iyi idare etmeli, gardını yüksek tutmalı ve albayla ne zaman muhatap olsa etrafında hep başkalarının olduğundan emin olmalıydı. Neden bir gün önce, ekibin geri kalanı hâlâ çalışırken gelmemişti ki? Eğer gelseydi, dün gece daha rahat uyuyabilirdi.

Etrafına bakındı, her şeyin kapalı olduğundan emin olduktan sonra anahtarlarının orada olduğundan emin olmak için eteğinin ceplerini yokladı. Cepler gerekliydi; giydiği her kıyafetin cebi olmak zorundaydı, çünkü el çantaları en sinir olduğu şeylerden biriydi. Neden kadınlar tüm hayatları boyunca onları taşımaya mahkûmdu? Neden kadınların da erkekler gibi cepleri olamıyordu? Çünkü moda, bunun giysilerin "çizgilerini" bozduğunu söylüyordu. Çünkü kadınların çok kibirli olduğu düşünülüyordu. Çünkü erkekler kadınlara sürekli olarak, "Bunu çantana koy," yani "Böylece sen taşıyabilirsin ve ben taşımak zorunda kalmam," diyerek bir şeyler veriyorlardı. Kadınların gerçekten özgürleşmesi için sutyenleri yerine cüzdanlarını yakmaları gerektiğini düşünüyordu. Sonra da yüksek topuklu ayakkabılarını şenlik ateşine atmalıydılar.

Çanta taşımak zorunda kalmamak için, bir gün önce masasını herhangi bir gün boyunca ihtiyaç duyması muhtemel bakım malzemeleriyle doldurmuştu. Ne de olsa cüzdan sevmemek rujsuz kalmak için bir neden değildi. Uyması gereken kişisel standartları vardı.

Normalde işe ilk gelen o olurdu ve o sabah da bir istisna değildi. Sabahları severdi ve çölde şafak vakti özel bir şeydi, her şey çok net ve keskin hatlara sahipti. Günün ilerleyen saatlerinde sıcak hava dalgaları manzaranın kenarlarını bulanıklaştırabilirdi ama şu anda mükemmeldi. Kahve yaparken mırıldandı. Hava ne kadar sıcak olursa olsun, kahve gördüğü her iş yerinde bir gereklilikti.

Bir ballı çöreğin ambalajını yırttı, böreği mikrodalgaya attı ve on saniye boyunca zapladı. Kahvaltı artık hazırды. Sandalyesine yerleşti ve hedefleme sisteminin son performansıyla ilgili bir raporu yeniden okumaya başladı, bir yandan da dalgın dalgın börekten ısırıklar koparıyordu.

Otuz dakika sonra Cal Gilchrist içeri girdi, onu masasında görünce şaşırmış görünüyordu. "Erken gelmişsin," dedi doğruca kahve makinesine giderken, "seni yemekte görmedim."

"Burada bir ballı çörek yedim." Okumayı bitirdikten sonra raporu bir kenara fırlattı. Ekibin diğer üç üyesi arasında en cana yakın olanı Cal'dı. Dürüst olmak gerekirse, onun kendisinden bile daha cana yakın olduğunu itiraf etti. İyi huylu, arkadaş canlısı ve yetenekli biriydi, belki otuz yaşındaydı, hâlâ bekârdı ve aktif bir sosyal hayatı vardı. Onunla daha önce tanışmıştı ama ilk kez bir projede birlikte çalışıyorlardı. Aslında iki farklı şirkette çalışıyorlardı; kadın lazer hedefleme sistemini geliştiren Boling-Wahl Optics'te, Cal ise sistemi çalıştıran bilgisayar programında Boling-Wahl'la işbirliği yapan DataTech'te.

Cal kahvesini yudumlarken, "Saat 08:00'de bir test daha var," dedi. "Adrian ve Yates buraya geldiklerinde hepimiz kontrol odasına gideceğiz, böylece uçuşları dinleyebileceğiz. Albay Mackenzie bugün yukarı çıkıyor. Her uçuştan sonra kontrol odasına gelir, sizi onunla tanıştırayım."

"Zaten tanışmıştık," diye cevap verdi. "Dün gece ben işten çıkmadan önce uğradı."

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Bir an düşündü, kısa ve öz bir cevap bulmaya çalıştı ve sonunda "Korkutucu" da karar kıldı.

Cal güldü. "Evet, ona karşı gelmek istemezdim. Savaş pilotlarının hiçbir şeye saygı duymadığına yemin edebilirdim ama havada ve yerde ona saygı duydukları kesin. İçlerinden biri Mat Mackenzie'nin Hava Kuvvetleri'ndeki en iyi pilot olduğunu söyledi, nokta. Bu grubun hiçbirinin beceriksiz olmadığını düşünürsek, bu çok şey ifade ediyor."

Ekibin diğer iki üyesi de geldi. Kısa boylu, sağlam yapılı, kel bir adam olan Yates Korleski ekibin kıdemli üyesi ve başkanıydı. Adrian Pendley bu özel görevde Caroline'in başının belasıydı. Uzun boylu, yakışıklı, boşanmış ve Caroline'in ekipte yer almasına karşı çıkan biriydi.

Boling-Wahl için ilk çalışmaya başladığında, Boling-Wahl onu aceleyle getirmişti ve Boling-Wahl'ın ona attığı fırça için onu asla affetmemişti.

dönüş. Yine de işinde iyiydi, bu yüzden onun aralıksız küçük alaylarını görmezden gelmek anlamına gelse bile onunla çalışmaya kararlıydı.

Konuşmadan yanından geçip gitti ama Yates masasının yanında durakladı. "Yerleşebildin mi?"

"Evet, teşekkürler. Dün gece baş patronla da tanıştım."

Yates sırtıttı. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Cal'a da söylediğim gibi, o biraz korkutucu."

"Sakın hata yapma, yoksa *ne kadar* korkunç *olduğunu* anlarsın."

"İnsan hatasına izin yok, ha?"

"Kuşlarıyla ya da adamlarıyla değil."

Yates kahve fincanının olduğu yöne doğru yürüdü ve Caroline bir gece önceki paniğinin haklı olabileceğine karar verdi. Yates yirmi yıldır savunma sözleşmelerinde çalışıyordu, yani eğer etkilendiyse, albay sıradan biri değildi. İstmeden yaptığı zihinsel kelime oyunu yüzünden yüzünü buruşturdu.

Belirlenen saatte hep birlikte uçuşların izlendiği havaalanına gittiler. Kontrol odasına girmelerine izin verilmeden önce kimliklerinin kontrol edilmesi ona sıkı güvenliği hatırlattı. Her yer korumalarla doluydu ve Gece Kanadı projesinin devam eden birkaç projeden sadece biri olduğunu biliyordu. Nellis'te çalışan pek çok sivil vardı, hem en yüksek kimlik belgelerine hem de en yüksek güvenlik derecesine sahip insanlar. Sadece burada olmak bile geçmişinin o kadar ayrıntılı bir şekilde kontrol edildiği anlamına geliyordu ki, dosyasında muhtemelen çocukken en çok sevdiği kahvaltılık gevrek markası bile vardı.

Kontrol odası monitörler ve onları yöneten insanlarla dolu yoğun bir yerdi. Gece Kanadı uçağının neredeyse her parçası geçmişte tasarlanan uçaklara göre radikal değişiklikler içeriyordu, bu nedenle her şeyin çalışır durumda olduğundan emin olmak için pek çok farklı şirket ve savunma müteahhidi çalışıyordu. Bir grup pilot da toplanmıştı; bazıları uçuş kıyafetleri, bazıları da normal hizmet uniformaları içindeydi. Caroline'ı gördüklerinde havayı birkaç ıslık sesi doldurdu ve sırtan bir pilot ellerini kalbinin üzerinde kavuşturdu

"Aşık oldum," diye duyurdu grubun geneline.

Pilotlardan bir diğeri, "Ona aldırış etmeyin hanımefendi," dedi. "Bu hafta üçüncü kez oluyor ve daha Salı günü. Kararsız, çok kararsız."

"Ama yakışıklı," dedi birinci pilot kendini savunmak için. "Ne dersin güzelim? Evlenmek, güllerle kaplı bir kulübede yaşamak ve güzel çocuklar sahibi olmak ister misin?"

"Güllere alerjim var," dedi.

"Ve erkekler," diye mırıldandı Adrian arkasında, sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle. Onu görmezden geldi.

"Gülleri unutun," dedi pilot büyük bir edayla. Gömleğindeki etikette adının Binbaşı Austin Deale olduğu yazıyordu. "Uyum sağlayabilirim. Ve eğlenceliyim. Çok eğleneceğimizi söylemiş miydim?"

Hoparlörden derin bir ses geldi ve sanki bir düğmeye basılmış gibi pilotlar şakalaşmayı bırakıp monitöre doğru döndüler. Caroline'ın bunun pilotun ne yaptığını ve ne gördüğünü görmelerini sağlayan bir kokpit içi kamera olduğunu anlaması bir anını aldı.

"Bugün dört uçak kalkıyor," dedi Yarbay Eric Picollo, durumu onlar için hazırlayarak. "İki Gece Kanadı ve iki F-22. F-22, prototipleri iyi bir testten geçirebilecek kadar hızlı üretimde olan tek uçak. Gece Kanatları bazı stres manevraları yapacak ve ardından hedefleme sistemini test edecekler."

Hoparlörlerden yine derin bir ses geldi, özlü ve gerçekçi, sanki adam çölün yükseklerinde ses hızından daha hızlı bağırıyormuş gibi. Caroline ürperdi ve kollarında tüyler diken diken oldu.

"MIL'e git."

"MIL'e gidiyorum," diye cevap verdi başka bir ses.

"Askeri güç gaz kelebeği uyarı," diye fısıldadı hemen sağında duran Cal. "Bir motorun nominal itiş gücünün tamamı veya daha fazlası."

Anladığını başıyla onayladı, dikkati monitöre sabitlenmişti. Albay Mackenzie'nin tek görebildiği eldivenli elleri, uzun bacakları ve aralarındaki gaz kelebeği idi ama diğer Gece Kanadı pilotundan ziyade onu izlediğini biliyordu. Hareket tarzında bir şeyler vardı.

Pilotlar uçağı bir dizi manevradan geçirdi ve uçağın kaplamasına yerleştirilen sensörler uçak gövdesi üzerindeki stres seviyelerine ilişkin okumaları geri gönderdi.

"Yirmi derece alfa," dedi derinden gelen ses, bilgisayar ekranındaki dijital göstergenin onlara söylediklerini doğrulayarak. "Otuz... kırk... elli... altmış."

Arkasında duran pilotlardan biri gergin bir ses tonuyla "Kahretsin" diye mırıldandı.

Caroline'ın şaşkın bakışlarını fark eden Binbaşı Deale, "Alfa saldırı açısı," diye fısıldadı. Kendi ifadesi de gergindi. "Çoğu yüksek performanslı uçak durmadan önce sadece yirmi derece yapabilir. Baby'yi elli dereceye çıkardık, çünkü vektörlü itiş gücü daha iyi kontrol sağlıyor, ama X-29 bile yetmiş derecenin üzerinde kontrol edilemiyordu."

"Yetmiş," dedi sakın ses. "Yetmiş beş."

Binbaşının beti benzi atmıştı. Bilgisayar ekranında değişen sayılara, sanki onları sadece iradesiyle kontrol edebilirmiş gibi bakıyordu.

"Yetmiş yedi... yetmiş dokuz... seksen... kontroller biraz süngerimsi. Şimdilik bu kadar yeter." Birisi "Deli

Kedi nasıldı?" diye sordu.

"Altmış beş," diye cevap verdi bir başkası ve grup kıkırdadı.

"Bu onun alfası mıydı, yoksa büzüşme faktörü mü?"

"50 yaşında terliyordum."

"Deli Kedi'yi kokpitten çıkarmamız gerekecek. Bacaklarında hiç nişasta kalmayacak."

"Eminim Breed'in kalp atışları hızlanmamıştır bile. Kanaması buz gibi, adamım, saf buz gibi."

Daha sonra, uçak hem negatif hem de pozitif G'ler çekerek, hoparlörler pilotların beyinlerine daha fazla oksijen gitmesini sağlamak ve bayılmamak için çıkardıkları homurtuların seslerini taşıırken daha fazla yoruma neden oldu Eğitimli bir pilot normalde bayılma başlamadan önce altı pozitif G'ye kadar dayanabilir, ancak özel nefes alma teknikleriyle tolerans kısa süreler için yaklaşık dokuz G'ye çıkarılabilir.

Albay 10 Gs çekiyordu.

Bir kaptan nefesinin altından, "Dengeyi sağla, dengeyi sağla," dedi.

Binbaşı Deale terliyordu. "Bunu bana yapmayın," diye mırıldandı. "Hadi Breed. Daha fazla zorlama."

Sakin bir ses telsizden "Düzleşiyor," dedi ve birkaç çift ciğerden sessizce çıkan havayı duydu.

Kaptan başını sallayarak, "O orospu çocuğu genetik bir ucube," dedi. "*Kimsenin* buna tahammül edememesi gerekiyor. Ne kadar süre?"

Monitördeki ikinci teğmen "Çok uzun değil," diye cevap verdi. "Aslında saniyenin onda dördü kadar bir süre 10'a vurdu. Bunu daha önce de yapmıştı."

"Dokuz kişiye ancak bu kadar tahammül edebilirim. Ve konuşurken mantıklı konuşuyordu! Size söylüyorum, o genetik bir ucube."

"Tanrım, on yıl önce nasıl biri olduğunu bir düşünün." Binbaşı Deale, "Aşağı yukarı şimdikiyle aynı," dedi.

Bir sonraki test dizisi lazer hedeflemeyi içeriyordu ve Caroline monitörlere doğru yaklaştı. İçinin tuhaf bir şekilde titrediğini hissetti ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Test alanında Walton'ın yerine seçildiğinde, jet uçakları hakkında kısa bir araştırma yapmıştı ve bu, genel teknik bilgisiyle birleştğinde, ona bu manevraların ne kadar tehlikeli olduğunu anlatmıştı. Bu kadar aşırı hücum açılarında uçağın kontrolünü kaybedebilirdi ya da bu kadar çok G çekerken bayılabilir ve uçağı burun üstü çöl zeminine çakmamak için kendine gelemeyebilirdi. Diğer pilotların tepkileri kendi hikayelerini anlatıyordu.

Adrian onun önüne geçerek, çok daha uzun boylu olduğu için görüşünü etkili bir şekilde engelledi. Caroline aklını tekrar mevcut duruma getirdi. Adamın bunu kasten yaptığından hiç şüphesi yoktu ve eğer bunu yanına bırakırsa bir dahaki sefere daha kötü bir şey yapabilirdi. "Affedersin Adrian," dedi kibarca. "Madem bu kadar uzunsun, önünde durayım da ikimiz de görebilelim."

Yates başını kaldırıp gülümsedi, Adrian'ın yüzündeki ekşi ifadeyi ya görmemiş ya da görmezden gelmeyi tercih etmişti. "İyi fikir. Öne çık Caroline."

Hedefleme testi iyi geçti. Şu anda sabit hedeflere nişan alıyorlardı ve tüm bileşenler kabul edilebilir aralıkta performans gösteriyordu. Veriler ekranda akıyor, her bir öge hızla kontrol ediliyor ve hepsinin taşıdığı basılı listelerle karşılaştırılarak not ediliyordu.

Dört uçak güvenli bir şekilde iniş yaptı ve kontrol odasındaki atmosfer birdenbire neredeyse baş döndürücü bir vızıltıya dönüştü. Lazer ekibi Yarbay Picollo'nun etrafında durdu ve onunla birlikte geri kalan sonuçları gözden geçirdi. Caroline onun konu hakkındaki bilgisine önce şaşırdı ama sonra şaşırmaması gerektiğini fark etti. Ne de olsa o ve diğer pilotlar bir süredir bu proje üzerinde çalışıyorlardı; bazı bilgileri özümsememeleri için beyin ölümünün gerçekleşmiş olması gerekirdi. "Albayın daha fazla sorusu olabilir," dedi sonunda, "ama görünüşe göre artık hareketli bir nesneyi ne kadar iyi hedeflediğini ve izlediğini test etmeye başlayabiliriz."

Bir kol beline dolandı ve Caroline kaskatı kesildi. Başını çevirdi. Binbaşı Deale kolunu sıkarken ona sıırıttı. Arkasında

diğer pilotların da onu izlediğini ve sırttığını görebiliyordu. Hepsi bir dışılık kongresinin posterlerine benziyordu. İçini bir hüzün kapladı. Kahretsin, şimdiden başlamıştı.

Binbaşı, "Ee güzelim, bu akşam yemek için nereye gitmek istersin?" diye sordu.

"Çek ellerini, Daffy," dedi arkalarından aldatıcı derecede yumuşak bir ses. "Dr.

Evans bu gece benimle olacak."

Konuşanın kim olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. Bu yumuşak, derin tonları tanımamış olsa bile, kalbinin çılgınca çarpmaya başlamasından ve ciğerlerinin aniden daralarak nefes almayı zorlaştırmasından anlayabilirdi.

Hepsi birden arkasını döndü. Mackenzie hâlâ uçuş tulumunun içindeydi, kaskı kolunun altındaydı. Siyah saçları terden sıırılsıklam olmuş ve kafatasına yapışmıştı, gözleri de Gs çekmekten kan çanağına dönmüştü. Onlara bakarken yüz ifadesi sakın ve mesafeliydi.

"Onu ilk ben gördüm," diye itiraz etti Binbaşı Deale, ama kolunu kızın belinden çekti, "Lanet olsun Breed, öyle bir bakışla karar veremezsin-"

Mackenzie, "Evet, yapabilirim," dedikten sonra Picollo'ya döndü ve ona sorular yöneltmeye başladı.

Binbaşı döndü ve Caroline'e sanki onu gerçekten ilk kez görüyormuş gibi yavaş ve düşünceli bir bakış attı, belki de öyleydi. O ana kadar Caroline sadece makul derecede güzel bir yüz, bir eğlenceydi ama şimdi ona bir insan olarak bakması gerekiyordu. "Breed'in bunu yaptığını daha önce hiç görmemiştim ve onu on beş yıldır tanıyorum," dedi düşünceli bir şekilde.

Caroline alaycı bir sesle, "Onu hiç tanımıyorum," diye cevap verdi. "Yani, onunla dün gece tanıştım. Her zaman bu kadar otokrat mıdır?"

"Cins mi? Otokratik mi?" Binbaşı dudaklarını büzdü.

Caroline yardımcı olmak için "Despotik," diye açıkladı. "Diktatörce. Emredici." "Oh, *bu* tür bir otokratik. Yani, bir alışkanlık haline mi getirdi?

akşam yemeği için bir kadının arkadaşlığına el koymak?" "Bu onu güzelce daraltıyor."

"Hayır. İlk defa. Genelde kadınları sopayla dövmek zorunda kalır. Onu ölesiye seviyorlar. Mesleğinin cazibesi, bilirsiniz, vahşi doğanın cazibesi. Kadınlar üniformalara *bayılıyor*, ama onun altında gerçekten sıkıcı ve sıkıcı biri var."

"Daffy..." Sakin sesi hem sabırlı hem de uyarıcıydı.

Binbaşı Caroline'ın omzunun üzerinden baktı ve gülümsedi. "Ben de tam seni övüyordum."

"Duydum."

Mackenzie hemen dirseğinin dibindeydi ama ona bakmaya cesaret edemedi. Bir gece önce ondan kendisini hiçbir şekilde ayırmamasını özellikle rica etmişti ama onunla bir sonraki karşılaşmasında boynuna "Mackenzie'nin Kadını" yazılı bir tabela asmıştı. Yumruğunu adamın karnına indirme dürtüsünü bastırmak için mücadele etti. Bir kere, şiddet nadiren her şeye çözüm olurdu. Bir diğeri, o proje yöneticisiydi ve bu çok aptalca bir kariyer hamlesi olurdu. Bir diğeri, adam sertleştirilmiş çelikten yapılmış gibi görünüyordu ve muhtemelen elini kıracaktı.

Bu yüzden ihtiyatlı olanı yaptı ve Binbaşı Deale'e odaklandı. "Daffy? Ördek gibi mi?"

"Hayır," dedi Mackenzie acımasız bir zevkle. "Petunya gibi."

"Çiçek çocuk gibi," diye ekledi monitörleri izleyen grupta yer alan kaptan.

"Yani... *çiçek açan aptal*," dedi diğerleri hep bir *ağızdan*.

"Petunya," diye tekrarladı Caroline. "Çiçekler. Daffy Deale. Daffydeale.

Nergis!" diye kahkaha atarak bitirdi.

Binbaşı Mackenzie'ye pis bir bakış attı. "Eskiden iyi, maço bir lakabım vardı. Kısa ve öz. Düşündürücü. Kışkırtıcı. "Büyük. Bu iyi bir lakap, değil mi? Big Deale. Kadınları düşündürüyordu. Sadece isimle bir oyun muydu, yoksa daha derin bir anlamı var mıydı? Sonra bu... bu mızıkçı bana Daffy ve Petunia demeye başladı ve ben de buna takılıp kaldım."

Mackenzie gülümsedi. Caroline göz ucuyla baktı ve görmezden gelmeye çalıştığı tepki tüm gücüyle geri döndü. Aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissetti. Sırtı ürperdi ama teni kızarmıştı.

Albay şimdi, "Yarım saat içinde beni ofisimde görebilir misiniz, Dr. Evans?" diye sordu. Albay'ın bir şeyi soru gibi ifade etmesinden nefret ediyordu, oysa altta yatan ses tonu onu bir emir haline getiriyordu.

Döndü ve ona parlak bir şekilde gülümsedi. "Madem ısrar ediyorsunuz, Albay."

Gözleri, kızın onu bunu açıkça emretmeye zorladığını fark etmekle parıldıyordu ama tereddüt etmedi. "Yaparım."

"Yarım saat o zaman."

O ve diğerleri kendi ofislerine doğru yürürken Adrian onun yanında durdu. "Akıllıca bir hareket," dedi, düşmanlığı açıkça ortadaydı. "Birbirinize sokulun

İş batırırsan da önemli değil."

Gözlerini önden ayırmadı. "İşimi berbat etmem." Mackenzie ile herhangi bir ilişkisi olduğunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu, bu yüzden çaba harcamadı.

Cal arkasına baktı, Adrian'ın yanında yürüdüğünü gördü ve adımlarını yavaşlatarak onun da kendisiyle aynı hizaya gelmesini sağladı. "Karmaşık şeyler hareketli hedeflerle başlar, ama şu ana kadar programla ilgili pek sorun çıkmadı. Testlerin bu kadar iyi gitmesi neredeyse korkutucu."

Adrian konuşmadan yoluna devam etti ve Cal dişlerinin arasından hafifçe ıslık çaldı. "O senin hayran kulübünün başkanı değil, değil mi? Senin yerine geçeceğini duyduğumuzda bazı iğneleyici sözler söyledi ama bunun açık bir savaş olduğunu düşünmemiştim. Olay nedir?"

Caroline, "Kişilik çatışması," diye cevap verdi. Suçu başkasına atmaya çalışmak da anlamsız bir egzersizdi.

Endişeli görünüyordu. "Bir ekip olarak iyi çalışmalıyız, yoksa Albay Mackenzie hepimizi değiştirir ve bu da sicilimizde iyi görünmez. Bu testler için bir son teslim tarihi var. Finansman için oylama yapıldığında Kongre'ye ve medyaya iyi bir şey göstermek istiyorlar ve sanırım bu birkaç hafta içinde olacak."

"Adrian'ı görmezden gelebilirim," diye onu temin etti.

"Umarım öyle olur. Elimden geldiğince tampon olmaya çalışacağım ama bir noktada ikinizin birlikte çalışması gerekecek."

"İş söz konusu olduğunda, ikimizin de farklılıklarımızı bir kenara bırakacak kadar profesyonel olduğunu düşünüyorum. Ama düşüncen için teşekkürler."

Cal başını salladı, sonra ona sırtıttı. "Demek albay ilgileniyor. Bunu açıkça belirtti, değil mi?"

"Sebepsiz yere," dedi suratsızca.

"Belki senin düşünce tarzına göre öyle, ama onunkine göre değil."

Aptalcaydı ama Albay Mackenzie ile ofisinin mahremiyetinde buluşmayı dört gözle beklemeye başlamıştı. Proje yöneticisinin canı cehenneme, ona birkaç şey anlatacaktı. Belirlenen saatte, uygun Quonset kulübesinin adresini aldı ve her adımını öfkeyle atarak asfaltta yürüdü.

Dış masada, bir masadan çok profesyonel bir futbol takımına uygun görünen iri yarı genç bir adam olan Çavuş Vrska oturuyordu ama Caroline'i hoş bir şekilde karşıladı ve onu albayın özel ofisine götürdü.

Mackenzie duş almış ve yazlık hizmet üniformasını giymişti; kumaşın mavisi gözlerinin soluk mavisini daha da yoğunlaştırıyordu. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve sanki patlamasını bekliyormuş gibi sakince onu izledi.

Caroline patlamayı düşündü, her ne kadar bunu beklediği belli olsa da. Bir kere, bu büyük bir gerilimi serbest bırakacaktı. Ancak öfkesini kaybetmek sadece ona avantaj sağlardı. Oturması için bir davet gelmemiştii ama yine de oturdu, sonra bacak bacak üstüne atıp arkasına yaslandı, tavrıyla açılış hamlesinin ona ait olduğunu açıkça gösteriyordu.

"Dosyanı okudum," dedi. "Etkileyici referanslar. Okulda her zaman yaş grubunuzun önündeydiniz, on altı yaşında üniversiteye başladınız, on sekiz yaşında lisans, on dokuz yaşında yüksek lisans, yirmi bir yaşında doktora derecenizi aldınız. Boling- Wahl seni dünyanın değilse bile ülkenin en parlak fizikçilerinden biri olarak görüyor."

Ne beklediğini bilmiyordu ama başarılarının bir listesi değildi. Ona temkinli bir bakış attı.

"Hiç kimseyle çıkmadın," diye devam etti. İçinden bir alarm geçti ve dik oturdu, adamın bu cümleyle nereye varacağını tahmin etmeye çalışırken düşünceleri oradan oraya savruluyordu. "Lisede çıkmadın, ki yaşın ve ders yükün düşünüldüğünde bu anlaşılabilir bir şey, ama üniversitede ya da yüksek lisansta da çıkmadın. Hiç erkek arkadaşınız olmadı, nokta. Kısacası Dr. Evans, benim adamlarım gibi kabadayı bir grupla başa çıkma konusunda hiçbir deneyiminiz yok. Binbaşı Deale'in kolunu belinize dolaması sizi üzdü."

Konuşmadı ama onu izlemeye devam etti.

"Hepimiz birlikte çalışmalıyız, çünkü yapacak çok işimiz var ve bunları yapmak için fazla zamanımız kalmadı. Düşmanlık yüzünden moralinizin bozulmasını ve adamlarımın sizi rahatsız edecek davranışlarına maruz kalmanızı istemiyorum. Onlar erkek ve hayatlarını felaketin kıyısında yaşıyorlar. Vahşi ve kibirlidirler ve genellikle içki, kadınlar ve aptalca hareketlerle stres atmaya ihtiyaç duyarlar. Size asılmalarını engellemenin bir yolu üssü savaş alanına çevirmektir, herkes sizden hoşlanmaz ve sizinle işbirliği yapmaz, bu da işlerin yapılmasını sağlamaz. Diğer yol ise senin benim olduğunu düşünmelerine izin vermektir."

İfadesi hoşuna gitmemişti. "Bu çok Neandertal, her yerinde kıl var o"

"O zaman seni rahatsız etmezler" diye devam etti, onun yorumunu görmezden gelerek.
Hatta düpedüz koruyucu olacaklar."

Ayağa kalktı ve ofiste volta atmaya başladı. "Sadece yalnız kalmak istiyorum, böylece çalışabilirim. Bunu istemek çok mu büyük bir şey? Neden sahte bir ilişkinin arkasına saklanmak zorundayım?"

"Bir kere, hepsi sizin yaşıңызdaki bir kadının normal deneyimlerini yaşadığınızı varsayıyor."

Kaşlarını çatarak ona baktı, cümleyi ifade ediş şeklinden hoşlanmamıştı. Gerçekten de "yaşı"! Sanki neredeyse Sosyal Güvenlik başvurusu yapmaya hazırmış gibi konuşmuştu.

"Yaptıklarının sizin için gerçekten korkutucu olabileceği akıllarına gelmeyecektir" diye devam etti. "Ayrıca bazı sataşmalarının o kadar da gönülsüz olmama ihtimali var, içlerinden birkaçı size karşı ciddi hamleler yapabilir ve siz onları tokatladığınızda çirkinleşebilir. Adamlarımdan herhangi biri hakkında disiplin suçlamasında bulunmak zorunda kalırsam programın aksamasını göze alamam. Onlara ve sana ihtiyacım var. Senin bu kadar tecrübesiz olduğunu bilseler bile, bu onları pantolonuna girmeye çalışmaktan alıkoymaz. Hatta bakire olduğunu bilmeleri durumu daha da kötüleştirir. En iyisi, başka biriyle ilişkin varmış gibi davranarak seni onlar için sınırların dışında bırakmak ve üsteki tek erkek benim. Yani şu andan itibaren, onlar için sen benimsin. Tek yapman gereken onların önünde bana yarı dostça davranmak, kafamı tepside yemek istermiş gibi dik dik bakmak yerine."

"Ağzında bir elma varken," diye mırıldandı. Sonra adamın az önce söylediklerinin ayrıntıları kafasına dank etti ve utanç içinde ona baktı, gözleri büyüdü ve yanaklarına renk geldi. Kahretsin, adam onun bakire olduğundan bahsettiğinde neden kahkahalarla gülmemişti? Artık inkâr etmek için çok geçti.

Joe hâlâ o sakın, mesafeli ifadesiyle onu izliyordu ama gözleri kısılmış ve garip bir şekilde yoğunlaşmıştı.

Bu delici bakışa karşılık veremedi. Utancı neredeyse dayanılmazdı. Son kalan soğukkanlılığını topladı ve "Pekâlâ" dedi. Sonra, yirmi dört saatten kısa bir süre içinde ikinci kez, ondan kaçmak için duyduğu güçlü dürtüye yenik düştü.

Üçüncü Bölüm

Kızın ofisten tam anlamıyla kaçmasından sonra birkaç dakika boyunca Joe sandalyesinde arkasına yaslanmış, ellerini başının arkasında kavuşturmuş ve küçük, memnun bir gülümseme sert ağzının köşelerini kıvrarak kalmıştı.

Demek bakireydi. Sadece tahmin ediyordu ama iyi bir tahmindir. Deneyimli bir kadın bu kadar utanmaz, ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilemezdi. Zavallı küçük sevgilim. Tüm zekâsına rağmen, konu erkekler ve seks olduğunda ormanda bir bebek gibiydi ve gençliğinde, aptalın biri muhtemelen onu yakalayarak ödünü kopardığında öğrendiği tepki, bir erkeğin ilgisiyle başa çıkmanın standart yolu haline gelmişti.

Şafaktan önce ofisteydi, akli yaklaşan uçuştan ziyade ondaydı ve bir anlık dürtüyle onun dosyasını istemişti. İlginç bir okuma olmuştu.

Okula başladığı andan itibaren kendi yaş grubundan ayrı tutulmuş ve bu kaçınılmaz sosyal yabancılaşmaya kendini derslerine adanarak karşılık vermiş, böylece okul arkadaşlarını geride bıraktıkça aradaki uçurumu daha da genişletmişti. Elbette dosyasında tam olarak bunlar yazmıyordu; kişisel olmayan evraklar sadece sayıları ve başarıları listeliyordu, detaylı güvenlik kontrolünde bir erkekle kişisel bir ilişkisinin olmadığı belirtilmişti ama ne psikolojik profilinde ne de detaylı bir araştırmada homoseksüelliğe dair herhangi bir ipucu bulunmamıştı. Çalışma kayıtları Dr. Evans'ın her zaman erkek olan bir iş arkadaşıyla geçinemediği birkaç örnek ortaya çıkarmıştı, ancak fizik alanı erkeklerin egemenliğinde olduğu için bu kendi başına anlamlı değildi.

Bir gece önce ona verdiği tepkiyi hatırlayan Joe düşünmeye başlamıştı. Çocukluğu ve ergenliği boyunca sosyal, duygusal ve fiziksel olarak hep dışlanmış biri olduğu için mi bu kadar kıllıydı? Kendi yaş grubu onu dışlamış, sınıf arkadaşları da kendileriyle kıyaslandığında çocuk sayılabilecek biriyle sosyalleşmek istememişlerdi. Fiziksel olarak olgunlaştığında ve bunun bir önemi kalmayacak kadar büyüdüğünde, kalıp oturmuştu ve o kadar çok savunması vardı ki kimse tüm dikenleri geçemezdi.

Bir erkeğin ona yaklaşmasının tek yolu kapıyı kendisinin açmasıydı ki bu da pek mümkün görünmüyordu. Ama sonra Daffy kolunu onun beline doladığında kızın nasıl gerildiğini görmüş ve cevap zihninde canlanmıştı. Bir saniye sonra da planını uygulamaya koymuştu.

İşi onun için önemliydi. Bunun için, bir gece önce hakkında dedikodu yapılmasını istemediğini açıkça belirtmiş olmasına rağmen, onunla bir ilişki kurgusuna tahammül edebilirdi. Her koşulda onun hakkında dedikodu yapılacağını biliyordu, çünkü o öyle gözden kaybolacak bir kadın değildi. Onunla ilişkisi varmış gibi davranıp dedikodulara katlanmak ya da Night Whig projesi üzerinde hiç çalışmamak seçeneklerinden birini tercih etmişti. Argümanını oluştururken tam da bu tepkiye güvenmişti.

Artık diğer erkekler onu yalnız bırakacak, ona engelsiz bir alan açacaklardı ve o da bu avantajını sonuna kadar kullanmak niyetindeydi. Onunla zaman geçirmeli, onu tanımalı, onunla rahatlamayı öğrenmeliydi.

Onu baştan çıkarmak şimdiye kadar üstlendiği en tatlı görev olacaktı. O küçük kirpiyi yatakta evcilleştirmek Mach 3'ü kırmaktan daha heyecan verici olurdu.

Caroline işe dönmeye cesaret edemedi; rahatsızlığının herkesin görebileceği şekilde yüzünden okunacağını ve Adrian'ın aşk hayatıyla kendi zamanında ilgilenmesi konusunda alaycı yorumlar yapacağını biliyordu. En yakındaki kadınlar tuvaletine girdi ve bir kabinde mahremiyet aradı.

Her yeri titriyordu ve garip bir şekilde ağlamaya yakın hissediyordu. Nadiren ağlardı, çünkü burnunu tıkamaktan başka bir işe yaramazdı. Daha da tuhafı, yine rezil bir şekilde bozguna uğramıştı ve artık gerçeklerle yüzleşmesinin zamanı gelmişti.

Onu bu kadar korkutan Albay Mackenzie'nin yaptığı hiçbir şey değildi; korkutucu olan ona karşı verdiği kendi tepkileriydi. Kafasını kuma gömüp gerçeği kendine itiraf etmedikten sonra zekânın hiçbir değeri yoktu. Sivri dilini kullanarak erkeklerle arasına mesafe koyma becerisi konusunda kendini fazla beğenmişti; albayın gözünü korkutmadığı gibi - lanet olsun adama, hoşuna gidiyor gibiydi - belki de diğer erkekleri sadece hiçbirine ilgi duymadığı için uzak tutabilmişti. Nefes darlığı, panik atak, kalp çarpıntısı

ve korkakça davranışların tek bir anlamı olabilirdi: cinsel çekim. Zeki bir kadın olarak içgüdüsel dürtüsü canını kurtarmak için kaçmaktı.

Bunu hemen fark edemediği için kendini mazur gördü, çünkü ne de olsa bu fenomeni ilk kez yaşıyordu. Direksiyona ilk kez geçtiğinde de araba kullanmayı bilmiyordu. Her iki cinsin de karşı cinsten birini cezbetmeye çalışırken zaman zaman sergiledikleri ateşli maskaralıklar onu her zaman biraz şaşırtmıştı ama şimdi tüm bunların temelinde ne olduğunu biliyordu. Gonadlar. Birinin salgı bezlerinin hainlik etmesi rahatsız ediciydi.

Ve şimdi de bir şekilde içine saplandığı bu durum vardı. Kendini bu işe verirse başka bir çözüm bulabileceğinden emindi ama beyni çalışmak istemiyor gibiydi. Bu muhtemelen aşırı aktif gonadların bir yan etkisiydi. Ne de olsa düşünmek çiftleşmeye elverişli değildi.

Düşüncelerini düzenlemeye çalıştı. Duruma bakılırsa, Albay Mackenzie'yle ilişkisi varmış gibi davranmayı kabul etmişti, böylece erkekler onu rahat bırakacak ve çalışabilecekti, ayrıca erkeklerin dikkati onun tarafından dağıtılmayacaktı. Albay üsteki her kadınla ilişkisi varmış gibi mi davranıyordu? Neden o kadın? Onu *etkisiz* hale getirecek kadar rahatsız edici olan şey neydi? Oldukça çekici bir kadın olduğunu biliyordu ama kesinlikle bir femme fatale değildi.

Peki onunla bir ilişkisi varmış gibi davranmak neyi gerektirecekti? Küçük bir konuşma ve gülümseme mi? Bununla başa çıkabileceğini düşündü. Bazı kadınların yaptığı gibi aşk acısı çeken bir kuş gibi şakımamıştı hiç ama o kadar da zor olamazdı. Ama eğer bu sözde ilişkinin sarılma ve öpüşme içerdiğini düşünürse, bunu hemen iptal etmek zorunda kalacaktı, çünkü kalbi bu gerginliğe dayanamazdı. Etrafta koşuşturan bu kadar adrenalin sağlıklı olamazdı.

Ama durum başa çıkılamaz değildi. Aklını başına toplar ve ne kadar makul görünürse görünsün ona güvenmemesi gerektiğini hatırlarsa, her şey yoluna girecekti

Bu düşünceyi aklından çıkarmadan omuzlarını dikleştirdi ve sığınağından çıktı. Pisti geçerken, çöl sıcağı başının üstünü kavuruyor ve kollarını sersemletiyordu. Etrafındaki her şey parıldıyordu ve kulakları, uçaklar inip kalkarken jet motorlarının sürekli gürültüsünden rahatsız oluyordu. Havacılar her yere üşüşmüş, devasa üssün işleriyle ilgileniyorlardı. Bu hareketlilik heyecan vericiydi ve daha da heyecan verici olanı

Şimdiye kadar tasarlanmış en gelişmiş jet avcı uçağı üzerinde çalıştığını biliyordu.

İş her zaman her yerde deva olmuştu. Hoşuna gitmiş, benimsemişti çünkü hayatında başarılı olduğu, uyum sağladığı tek yer burasıydı. Adrian Pendley'nin bunu mahvetmek için elinden geleni yapacağından emin olmasına rağmen, rahatlatıcı ve tanıdıktı. Mackenzie'yi görmezden gelebiliyorsa, Adrian'ı da kolayca görmezden gelebilirdi.

Albay'ın koyu bronzlaşmış, şahinimsi yüzü gözlerinin önünde sıcak dalgalarının arasında şekillenerek yüzdü ve hızla dengesini yeniden kazanmadan önce asfaltın kenarında tökezledi. Yani Mackenzie'yi görmezden gelmiyordu; bu konuda daha iyi olacaktı. Kendi iyiliği için bunu yapmak zorundaydı.

Giyileri terden ıslanmış ve saçları yüzüne yapışmış bir halde ofise geri döndüğünde Adrian ona bakıp dudak büktü. "Hızlı bir boğuşma için çok sıcak olduğunu bilmiyor muydun? Bunu Vegas'ta bir hafta sonuna saklamayı öğreneceksin."

Yates başını kaldırdı ve kaşlarını çatı. Caroline onunla göz göze geldi ve önemli olmadığını göstermek için omuz silkti.

Lazer programı tamamen geliştirilmişti; orada bir sorun giderme ekibi olarak bulunuyorlardı ve günün testleri iyi gittiğinden, gördüklerini özetlemekten başka yapacak pek bir şey yoktu. Daha sonra planlanan bir sonraki testin üzerinden geçtiler, hareketli bir hedef kullanan ilk test. Bir sonraki testlerde kullanılacak olan uçaklar o gün uçan iki uçak değildi ve hedefleme sistemleri düzenli olarak uygulanan bakım programının bir parçası olarak zaten kontrol edilmişti. Tüm bunlar Caroline'ın üsse gelişinden önce yapılmıştı. O gün uçan uçakların sistemlerini kontrol etmeleri gerekiyordu ve o, Yates ve Adrian bu iş için tulumlarını giydiler. Cal geride kalmış, bilgisayar verilerini yeniden kontrol ediyordu.

Hangara doğru yürürlerken Yates, "Gece Kanadı projesinde çalışan tüm farklı sistem çalışanları iyi anlaştı," dedi. "İçinde bulunduğum en sorunsuz operasyonlardan biri oldu."

Adrian, "O yüzden herhangi birine hakaret ederek işi berbat etmeyin," dedi.

Yates durdu ve Adrian'la yüzleşmek için arkasını döndü. "Bu kadar yeter," dedi sakın bir sesle.

"Bu sadece gerçek. Onunla çalışmanın zor olduğu konusunda bir ünü olduğunu biliyorsun."

"Ne duyduğumu biliyorum ve eşeklik eden Caroline değil. Umarım Albay Mackenzie'nin istediği herkesi buraya getirebileceğini söylememe gerek yoktur.

Bu ekip bir telefonla değişti ve aramızdaki sürtüşmenin işi engellediğini düşünürse bunu gözünü krpmadan yapar. Eğer mat olursa, Boling-Wahl'daki kariyeriniz fiilen sona erer ve bu ikiniz için de geçerli."

Caroline ellerini tulumunun ceplerine soktu. Yates fkesini Adrian'a yöneltmiş olsa da, geçmişte birkaç işte yaşadığı zorluklar nedeniyle Boling-Wahl'daki pozisyonunun biraz zayıf olduğunu biliyordu. Bu olaylardan biri Adrian'la olmuştu. Belki de bir tür sınav olarak onunla çalışmakla görevlendirilmişti ve işi bu sınavı geçmesine bağlıydı.

Adrian dönüp ona ters ters baktı. "Ben onun yoluna çıkmam," diye mırıldandı sonunda, "o da benimkine çıkmazsa." Sonra da onların önünde ilerledi.

Yates iini çekti ve Caroline'la birlikte yürümeye devam ettiler, ama daha yavaş bir tempoda. "Onu olabildiğince görmezden gel," diye öğüt verdi. "İkinizin arasındaki durumun bu kadar düşmanca olduğunu fark etmemiştim."

Caroline şaşkınlıkla, "Ben düşman değilim," dedi.

Ona düşünceli bir bakış attı. "Hayır, yle olduğunu sanmıyorum. Ama o yle. Bu sadece karşılıklı hoşlanmama durumu mu, yoksa bilmem gereken bir şey mi oldu?"

Omuz silkti. "Bunun büyük bir sır olduğunu sanmıyorum. Boling-Wahl'da çalışmaya ilk başladığımda bana asıldı ve ben onu reddettim."

"Ahh. İncinmiş bir ego."

"Bir ilişkimiz olsaydı ve sonra ayrılısaydık daha mantıklı olurdu ama hiçbir zaman o kadar kişisel olmadı. Sanırım reddedilmeyi iyi karşılamıyor."

"Hepsi bu kadar mıydı? Onu bir randevu için geri mi çevirdin?" Yates kuşkuyla sordu.

"Tam olarak değil. Bana asıldı." "Ve sen...?"

Gözlerini dikmiş önüne bakıyordu ama yanaklarının yeniden ısındığını hissedebiliyordu. "O... şey, oldukça güçlü bir geişti, ne demek istediğimi anlıyorsanız ve ilgilenmediğimi anlamasını sağlayamadım. Kibar olmaya çalıştım ama bir türlü başaramıyordum ve o da gitmeme izin vermiyordu. Ben de ona bir maymun tarafından yakalanmak isteseydim hayvanat bahçesinde çalışacağımı söyledim."

Yates kıkırdadı. "Pek nazik değil ama etkili."

Adrian'a söylediklerinin hepsi bu kadar değildi ama yeterince itiraf ettiğini düşünüyordu. "Bunu kişisel olarak algıladı."

"Bu süre boyunca ikinizin iyi geçinmesi gerekecek."

"Anlıyorum. Ben de karşılık vermeyeceğim. Ama beni bir daha yakalarsa," diye uyardı, "nazik olmayacağım."

Yates onun kolunu okşadı. "Eğer seni yakalarsa, kafasına bir şeyle vur."

Tamamen niyetliydi.

Günün geri kalanını iki uçaktaki hedefleme sistemlerini kontrol ederek geçirdiler ve her şey yolunda görünüyordu. Bakım ekipleri şık siyah uçağın içine, altına, üstüne ve etrafına girip çıkarken, manzara Caroline'a Gulliver'in Lilliputlular tarafından kuşatılmasını hatırlatıyordu. Hatlar ve hortumlar hangarın zeminini boydan boya geçerek her yere yayılmıştı.

Adrian onunla iş dışında konuşmuyordu ve bu da onun için sorun değildi. Yaptığı işte iyiydi ve kendini bununla sınırladığı sürece onunla bir sorunu yoktu. Belki de Yates'in dersi onun üzerinde bir etki bırakmıştı.

İki sistemi de iyice kontrol ettiklerinde öğleden sonra olmuştu ve Caroline günü sonlandırdığına memnundu. Uzun ve serin bir duş düşüncesi kafasını doldurdu. Ofise döndü ve tulumları değiştirme zahmetine katlanmadı, sadece elbisesini topladı ve her şeyin kilitli olduğundan emin olmak için kontrol etti. Güvenlik, masalarının üzerinde hiçbir şey bırakılmamasını istiyordu.

Odasına vardığında klimayı sonuna kadar açtı ve bir dakika boyunca soğuk havanın karşısında durup rahatlayarak iç geçirdi. Küçük odalara sahip olmanın bir faydası vardı: çabuk soğuyorlardı. İki odası olduğu için kendini şanslı sayıyordu. İlk oda oturma odası, yemek odası ve mutfağın birleşiminden oluşuyordu; yani odanın yarısını sıradan bir kanepe ve ona uygun sıradan bir sandalye ile çizik sahte ahşap bir sehpa, diğer yarısını ise mutfak büyüklüğünde bir mutfak ve iki sandalyeli hırpalanmış bir Formika masa kaplıyordu. Baskın renk kurumsal yeşil gibi görünüyordu. Oda yaklaşık on iki metre kareydi ve doğrudan yatak odasına açılıyordu. Yatak odası ve banyo bir arada ön odayla aynı büyüklükteydi. Çift kişilik olması gereken bir yatağı vardı ama tam olarak uymuyordu, ama yalnız uyuduğu için bunun bir önemi yoktu. Yara bere içinde bir çekmeceli dolap, daracık bir dolap ve gerekli tesisat için ancak yeterli yeri olan daracık bir banyo vardı, o da küvet yerine küçük bir duş kabini olduğu için. Yaşanabilir bir yerdi ama buradan hoşlanacağını hiç sanmıyordu.

İyi tarafından bakacak olursak, yaptığı ilk işlerden biri banyodaki ampulleri makyaj yapmak için yeterli güçte yenileriyle değiştirmek olmuştu. Muhtemelen üsteki en aydınlık banyoya sahipti. Bu fikir oldukça hoşuna gitmişti.

Kendisine söz verdiği uzun ve serin duşu aldı, soğuğa alıştıkça sıcak suyu yavaş yavaş kapattı, ta ki sprey tatmin edici derecede soğuk olana kadar. Aşırı ısınmış cildi nemi içtikçe canlandığını hissetti. Titremeye başlayana kadar suyu kapatmadı, sonra hızlıca kurulandı ve rahatlık anlayışına mükemmel bir şekilde uyan bol, pamuklu örgü pantolon ve büyük bir tişört giydi.

Şimdi sıra yemekte. En başından beri mümkün olduğunca kamerasında yemek yemeye karar vermişti, bu yüzden küçük mutfak birkaç temel malzemeye doldurmuştu. Biri kapıyı çaldığında açık bir dolabın önünde durmuş içindekileri inceliyor ve yemeğine karar vermeye çalışıyordu.

"Kim o?" diye
seslendi. "Mackenzie."

Kendini ismiyle tanıtmaya gerek yoktu, diye düşündü sinirli bir şekilde kapıya doğru yürüyüp açarken. Tek yapması gereken o derin sesiyle bir şeyler mırıldanmaktı.

Kendini açıklığa bıraktı ve sıcaklığın boğucu bir battaniye gibi üzerine çöktüğünü hissetti "Ne istiyorsun?" diye sordu. Üniforma giymiyordu ama eldiven yumuşaklığındaki kot pantolonu, yıpranmış botları ve beyaz tişörtü tuhaf bir şekilde rahatsız ediciydi, her pilotun taktığı kaçınılmaz koyu renk güneş gözlüğü ise gözlerini gizliyordu. Bundan hoşlanmamıştı; onun görevde değilken nasıl biri olduğunu bilmek istemiyordu.

Joe onun meydan okuyan duruşunu ve sert bakışlarını fark etti. Belli ki en iyi hareket tarzının her zamanki gibi devam etmek olduğuna karar vermişti. Memnundu; onun etrafında olmak rahat olmayabilirdi ama kesinlikle heyecan vericiydi ve matın değişmesini istemiyordu.

"Akşam yemeği," dedi.

Kollarını kavuşturdu. "Seni beslemeyeceğim."

"Hayır, seni besliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Hatırladın mı? Daffy'ye bu gece benimle olacağını söylemiştim ve eğer olmazsan yarın herkes bunu öğrenecek." Sesini yumuşak tutmak ve gözlerini onun yüzünde tutmak için çaba sarf etti, çünkü açıkça sütyensizdi. Giydiği ince tişört, yüksek göğüslerinin şeklini ve meme uçlarının daha koyu halkalarını açıkça ortaya koyuyordu. İri vücudundaki her kas giderek artan bir uyarılmayla gerildi.

Gergin kısırakları sakinleştirmek için sık sık kullandığı yumuşak sesiyle, "Sadece bir çizburger," diye kandırdı. "Üstünü değiştirmene bile gerek yok. Sadece ayakkabılarını giy ve üssün dışına çıkıp bir hamburgerci bulalım."

Caroline tereddüt etti. İki marka soğuk mısır gevreği arasında seçim yapmak üzere olduğu için çizburger düşüncesi cazip gelmişti.

"Pekâlâ," diye karar verdi aniden. "Bana bir dakika ver." Yatak odasına koştu ve bir çift sandalet giydi, ardından saçlarını taradı. Yeni yıkanmış yüzü aynadan ona bakıyordu ve makyaj yapmayı düşündü, sonra omuz silkti. Bir çizburger bekliyordu.

Odadan çıkmadan hemen önce sütyen giymediğini hatırladı ve aceleyle bir tane taktı. Adamın fark edeceğini sanmıyordu ama tedbiri elden bırakmamak en iyisiydi.

Odasına girmemişti ama hâlâ açık kapının hemen dışında duruyordu. Caroline kapının kilidini çevirdi ve dışarı çıktı, kapıyı sıkıca kapattı, sonra kilidin sıkıştığından emin olmak için topuzu denedi Memnun olunca anahtarlarını cebine attı

Kaslı, siyah bir kamyonet kullanıyordu. Kapıyı açıp koltuğa tırmandığında Caroline şaşkınlıkla ona baktı. Adam uzun bacaklarını direksiyonun altına doğru kaydırırken, "Senin bir kamyon şoförü olduğunu asla tahmin edemezdim," dedi.

"Wyoming'de bir at çiftliğinde büyüdüm," dedi. "Hayatım boyunca pikap kullandım. Ne kullanacağımı sanıyordun?"

"Alçak, kırmızı ve gösterişli bir şey."

"Ben hızımı havaya saklıyorum." Buz mavisi gözleri ona kaydı. "Sen ne kullanıyorsun? Uçakla geldiğin için şu anda kullandığın arabanın kiralık olduğunu biliyorum, yani bu sayılmaz."

Caroline koltuğuna geri yerleşti. Görebilmek için yüksekte oturmaktan hoşlandığına karar verdi ve her geçen dakika kendini daha rahat hissediyordu. Belki de bunu yapan kamyonetti; o kadar saçma sapan bir araçtı ki. "Ne sürdüğümü sanıyorsun?"

"Güvenli ve güvenilir bir şey."

"Oh."

Tek hece biraz hoşnutsuzdu. Joe gülümsemesini kontrol etti. "Yanılıyor muyum?"

"Biraz."

"Peki ne kullanıyorsun?"

Başını yana çevirdi ve pencereden dışarı baktı. "Alçak, kırmızı ve gösterişli bir şey." Sakin ve muhafazakâr bir şey almaya kesinlikle isyan etmişti. Güç, hız ve yol tutuş istiyordu ve bunu elde etmek için küçük bir servet ödemişti.

"Ne kadar gösterişli?" diye sordu.

"Bir Corvette," dedi ve aralarındaki tezat karşısında aniden kıkırdadı.

Joe ona tekrar baktı. Kendini tutamıyordu. Tam bir entellektüel hayatı yaşamıştı, münzevi ve sosyal açıdan beceriksizdi, ama içindeki ateş saklanamazdı. Hareketlerinin ve giyiminin bilinçsiz seksapeline, öfkesinin şiddetinde, kullandığı maceracı arabada ortaya çıkıyordu. Yolcu koltuğunda çok süslü bir şekilde oturuyordu ama yüzü, alçaltılmış camlardan içeri esen sıcak rüzgara doğru kalkmıştı. Kadında ilgisini çeken bir vahşilik vardı ve adam kot pantolonunun darlığını hafifletmek için huzursuzca kıpırdandı.

Kapıdan geçerken kontrol edildiler ve Joe kamyonu günbatımına doğru çevirdi, önlerinde kırmızı ve altın rengi parlıyordu. Kadın konuşmaya devam etme ihtiyacı hissetmiyor gibiydi; Joe da sessizlikten memnundu, bu yüzden devam etmesine izin verdi.

Caroline birkaç dakikada bir ona bakmaktan kendini alamıyordu ama sonra bakışlarını tekrar gün batımına çeviriyordu. Tişört, çöl güneşinin esmerleştirdiği güçlü kollarını ortaya çıkarıyordu. O kadar çok kası vardı ki, bu sinir bozucuydu. Savaş pilotlarının düzenli olarak egzersiz yaptıklarını biliyordu, çünkü yoğun bir kas kütlesi G kuvvetlerinin etkilerine karşı koymalarına yardımcı oluyordu, ama onun kasları bir şekilde farklıydı. Bir panterin ya da kurdun güçlü olduğu gibi güçlüydü, hayatı boyunca çalışmış ve vücudunu kullanmıştı. Güneş profilini altın renginde çiziyor, eski bir savaşçının sikkeye dökülmüş yüzü kadar temiz ve vahşi olan, pırıl pırıl kemik yapısını acımasızca ortaya çıkarıyordu.

İnce, yüksek köprülü burnuna, geniş alnına ve yüksek, yontulmuş elmacık kemiklerine baktı. Ağzı neredeyse vahşice kesilmişti. Sıcak rüzgâr adamın gür siyah saçlarını karıştırıyor, kısa askeri kesimi bozuyordu ve bu adamın saçları uzun ve geniş, çıplak omuzlarının etrafında uçuşan rahatsız edici görüntüsü gözünün önüne gelince görüşü bulanıklaştı. Kalbi acı dolu bir panikle çarptı ve bakışlarını bir kez daha başka yöne çevirdi ama bu bir işe yaramadı. Onu hâlâ zihninde görebiliyordu. Bu sadece bir dakikasını aldı.

Gözden ırak olan gönülden de ırak olmazdı, o da pes edip gözlerinin bayram etmesine izin verebilirdi.

Başını ona doğru çevirdi ve aç bakışları adamın geniş, güçlü göğsünden aşağı, düz karnına kaydı. Buna engel olamadı ama gözlerini kot pantolonunun fermuarına dikecek kadar da cesur değildi, onun yerine aceleyle uzun, kaslı bacaklara kaydı.

"Neredeyse kokpite giremeyecek kadar büyük değil misin?" diye ağzından kaçırdı.

Gözlerini kısa bir süreliğine yoldan ayırıp ona baktı, ancak koyu renkli camlar yüz ifadesini okumasını engelledi. Keşke onları çıkarsaydı diye düşündü. "Dar geliyor," diye cevap verdi, sesi alçak, yavaş ve hırıltılıydı. "Ama her zaman sığmayı başarıyorum."

Adamın sözlerinin altında yatan cinsellik kıza balyoz gibi inmişti. Ne yazık ki deneyimsizdi ama saf değildi ve adamın ne demek istediğini anlayamıyordu. Şimdi adamın koyu renk gözlüklerini takmış olmasına seviniyordu çünkü yüz ifadesini okumak *istemiyordu*. Yüzünü ellerinin arasına saklamak istedi. Kamyondan atlayıp *üsse* ve güvenli kamarasına kadar koşmak istedi. *Çıldır mıydı?* Gerçekten de bu adamla birlikte kamyona binmişti ve şimdi burada, Nevada çölünde, gün batımı hızla mora dönerken yalnızdılar.

Sonra onu korkutan şeyin onun yaptığı herhangi bir şey değil, ona verdiği kendi tepkisi olduğunu hatırladı ve hala yapabiliyorken şimdi kaçmasını söylemesi gerekip gerekmediğini sefilce düşündü. Kızın onu süzüşüne bakılırsa, adam muhtemelen *üsse* pantolonu üzerinde dönüp dönemeyeceğini merak ediyordu ama genelde pilotların, özelde de askeri pilotların libidosu düşünüldüğünde, çok da zorlanmayabilirdi. Belki de onu daha önce hiçbir erkeğin etkilemediği şekilde etkileyen şey adamın sunduğu zıtlıktı, o soğuk uzaklığın altında yatan yoğun, için için yanan cinsellik duygusuydu. Ve belki de, eğer şanslıysa, adamın onun içinde kopan fırtınadan haberi yoktu.

Joe gözlerini güneşten koruyan koyu renk camlardan memnundu, çünkü o farkında olmadan onu incelemesine izin veriyorlardı. Sütyen giymişti, lanet olsun, ama ince kısıtlayıcı malzeme meme uçlarının çakıllı sertliğini tam olarak gizleyemiyordu. Küçük sevgilisi tahrik olmuştu ve bundan dolayı üzgündü; gerginliğini hissedebiliyor, hareketsiz duruşunun kontrol edemediği bedeninin hafif titreyişinde görebiliyordu. Gözleri tekrar şişmiş meme uçlarına gitti ve kaçınılmaz olarak o sert tomurcukları ağzına almayı düşünmeye başladığında elleri direksiyon simidinde sıkıştı. Kadın

çok güzel tepki veriyordu ve bunun farkında bile değildi. Yaramaz bir yorumla bu kadar tahrik olabiliyorsa, onunla gerçekten sevişirken nasıl olurdu?

Tahrik olan tek kişi o değildi. Meme uçlarına bir kez daha bakarsa, kamyonu yolun kenarında durdurmak zorunda kalabilirdi ve kadın buna hazır olmaktan çok uzaktı. Kendini büyük bir hata yapmaktan korumak için, ilginç olacak kadar keyifsiz olan en sevdiği arabalı hamburgerciye varana kadar ona bir daha bakmadı.

Hoparlörlerden birinin yanına park etti ve kontağı kapattı, ardından güneş gözlüklerini çıkarıp ön panelin üzerine koydu. "Ne istiyorsun?"

Keşke farklı bir şekilde ifade etseydi diye düşündü. Hoparlörün üzerine asılmış menüyü okuyabilmek için eğildi ve kendini yemeğe konsantre olmaya zorlarken kaşlarını çattı. Kızarmış hamburgerlerin, soğanların ve patates kızartmalarının muhteşem kokusu havayı dolduruyordu; neden en sağlıksız yiyecekler her zaman en güzel kokardı? "Bir çizburger sepeti ve büyük boy meşrubat."

Hoparlördeki düğmeye bastı ve tiz bir ses cevap verdiğinde iki çizburger sepeti sipariş etti. Sonra geniş omuzları kamyonetin köşesine sıkışmış olan Caroline'e doğru yarım bir dönüş yaptı ve kayıtsızca, "Üsse döndüğümüzde seni öpeceğim," dedi.

Caroline gözlerini kocaman açarak ona baktı, kalbi yeniden çılgınca çarpmaya başladı. "Çizburgerimin üzerine soğan istiyorum. Bir sürü soğan."

"Seni yakalayacağımdan korkmana gerek yok," diye devam etti sanki kız hiç konuşmamış gibi. "Sadece bir öpücük olacak, kapının dışında, yoldan geçen herkesin bizi görebileceği bir yerde ve muhtemelen birileri görecektir. Eğer istemezsen kollarımı sana dolamayacağım bile."

"Beni öpmeni istemiyorum," diyerek kamyonetin kendi köşesine çekildi ve ön koltuğun genişliği boyunca ona baktı.

"Zaten yapacağım. Bu beklenen bir şey."

"Ne beklediği umurumda değil. Bu gece seninle çıkmayı kabul ettim çünkü diğerlerini hizaya sokmak için iyi bir yol gibi görünüyor, ama öpüşmeyi asla kabul etmedim."

"Öpüşmeyi sevmiyor musun?"

Suratını asarak ona baktı. Mükemmel cevap, evet, öpüşmeyi sevdiği ama onu öpmek istemediği olurdu. Ne var ki mükemmel cevap, düpedüz bir yalandı ve onu öpme ihtimali karşısında kalbinin bir Viktorya dönemi genç kızıninki gibi çırpınına bakılırsa, bunu yapamayacaktı

yürütmek. Yalan söylemenin, belli bir tarafsızlıkla yapıldığında daha iyi sonuç verdiğini fark etti.

Öte yandan, gerçek ona verebileceği en kötü cevaptı. Hayır, vur-kaç tarzında kendisine dayatılan özensiz öpücüklerin hiçbirinden hoşlanmamıştı çünkü onlardan kaçınmak için vahşi bir kedi gibi mücadele ediyordu ama onu öpme düşüncesi başını döndürüyordu ve bundan *çok* fazla hoşlanacağından korkuyordu.

Kız cevap vermeyince sakince, "Kamarana döndüğümüzde kapının kilidini aç, sonra dön ve elini bana uzat. Onu alacağım, eğileceğim ve seni öpeceğim. Uzun bir öpücük olmayacak ama hızlı bir gagalama da olamaz. Üç saniye sana yeterince uzun geliyor mu? Sonra elini bırakacağım ve iyi geceler diyeceğim. Kalabalık bir üste bizi çok sayıda insan görecektir ve alevli bir ilişki yaşıyor gibi görünmediğimiz ama kesinlikle birlikte olduğumuz söylentisi yayılacaktır."

Boğazını temizledi. "Üç saniye mi?" Kulağa çok uzun bir süre gibi gelmiyordu. Elbette üç saniye boyunca kendini rezil etmemeyi başarabilirdi.

"Sadece üç saniye," diye onu rahatlattı.

Dördüncü Bölüm

Soğansız çizburger ve patates kızartması çok lezzetliydi ve ona çocukluğunda, her ikisi de anne babasından yaklaşık on yaş küçük olan annesinin erkek kardeşi ve karısıyla kalmasına izin verildiği ve Lee Amca'nın ona her zaman yiyebileceği en büyük, en sulu hamburgeri ve ardından bir başka yasak yiyecek olan dondurmaya ikram ettiği o birkaç değerli zamanı hatırlattı. Ailesi sorbe ya da donmuş yoğurt yemesine izin veriyordu ama dondurma asla. Eğer Lee Amca olmasaydı, Caroline abur cubur yemenin zevkini tatmadan reşit olabileceğini düşünüyordu. Yine de kendini şımarttığında her zaman özel bir ziyafet çekiyormuş gibi hissediyordu.

Çizburgerlerden sonra ona yavaşça gülümsedi ve "Hiç kumar oynadın mı?" diye sordu.

"Hayır. Hiç kumarhaneye gitmedim."

"Bu değişmek üzere." Kamyonu çalıştırdı ve kısa bir süre sonra gökkuşağının her rengine yanıp sönen neon ışıkların sonsuz bir dizisi olan Las Vegas Bulvarı'nda ilerliyorlardı. Yanıp sönüyorlar, ok gibi fırlıyorlar, çağlıyorlar, sonsuz neon yağmurları halinde patlıyorlar, herkesi reklamını yaptıkları her ne ise onu tatmaya davet ediyorlardı. Büyük kumarhaneler elbette en büyük kalabalığı çekiyordu, ancak çok sayıda insan sadece geziniyordu, turistler bu kasabada onları çekmeye yönelik her şeyi görmeye kararlıydı. İnsanlar şorttan resmi elbiselere kadar çeşitli kıyafetler giymişlerdi.

"Kumar oynamayı sever misin?"

diye sordu. "Ben hiç kumar oynamam."

Kadın homurdandı. "Senin hayatın hariç. Bugün kontrol odasıdaydım, hatırladın mı? Alfa derecesini seksen dereceye çıkarmak ve 10 G'yi çekmek benim güvenli yaşam olarak adlandırdığım şey değil."

"Bu kumar değil. Bebek bize sınırsız bir saldırı açısı sağlamak için inşa edildi, ancak onu nasıl uçuracağımızı bilmezsek bu kabiliyetinin bize hiçbir faydası olmaz. Benim işim yapması gerekenleri yaptığından emin olmak, onu tamamen test edip çalışır hale getirmek ve sınırlarını öğrenmek. F-22'de halihazırda yaptıklarımızı aşmazsam bunu yapamam."

"Diğer pilotların hiçbiri sınırları bu şekilde zorlamıyor."

Ona baktığında gözleri son derece sakindi. "Şimdi yapacaklar. Artık Baby'nin bu koşullar altında çalışacağını biliyorlar."

"Bunu sadece onlara yapılabileceğini göstermek için mi yaptın?" "Hayır. Yaptım çünkü bu benim işim."

Ve bunu sevdiği için. Bu düşünce zihninde yankılandı. O gün uçuştan sonra kontrol odasına girdiğinde görmüştü, yorgun ve terliydi, gözleri kan çanağı gibiydi, ifadesi her zamanki gibi mesafeliydi. Ama gözleri onu ele vermişti. Vahşi ve... yücelerdi, yaşam ateşi içinde bembeyaz yanıyordu.

Kamyonu park etti ve kaldırımda yürümeye başladılar. "Kendini şanslı hissediyor musun?" diye sordu.

Omuz silkti. "Şanslı olmak nasıl bir duygu?" "Denemek ister misin?"

Kumarhanelerden birinin girişinin önünde durdu ve açılan kapılardan dışarı fışkıran serin havayı hissetti. Sıra sıra kumar makineleri önünde uzanıyor, hatta kaldırıma yayılıyordu. Çoğu, otomatik olarak ibadet jetonlarını dolduran ve kolları çeken insanlar tarafından yönetiliyordu. Arada sırada, ısrarlarını ödüllendirmek için çeşitli sayılarda madeni paralar yuvarlanırken sevinç çığlıkları atılıyordu ama çoğunlukla makineler vermek yerine alıyordu.

Prosedürü birkaç dakika inceledikten sonra "Uygun maliyetli değil," dedi.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Amaç bu değil Kaybetmeyi göze alamıyorsan asla kumar oynama, bu bir numaralı kural. İki numaralı kural ise eğlenmektir."

"Eğleniyor gibi görünmüyorlar," dedi şüpheyle.

"Çünkü iki numaralı kuralı ve hatta belki de bir numarayı unuttular. Hadi, seni kazığa oturtacağım."

Ama birkaç dakika daha bekledi, ta ki birinin uzun süredir ödeme yapmayan bir makineyi terk ettiğini görene kadar. Ortalamalar yasasına göre bu makinenin ödeme yapma ihtimali, az önce birkaç bozuk para çıkarmış bir makinenin tekrar ödeme yapma ihtimalinden daha yüksekti. Önüne oturdu ve çeyreklikleri attı, bunu yaparken kendini aptal gibi hissediyordu. Joe arkasında durmuş, mekanik haydut ona hiçbir karşılık vermeyince hafifçe gülüyordu. Hiçbir şey kazanmadan yaklaşık beş dolar yatırdıktan sonra Caroline bunu kişisel olarak algılamaya başladı. Prosedürü tekrar uygularken uyarılar ve tehditler mırıldandı ve yine kaybetti.

"İki numaralı kuralı unutma," diye uyardı Joe, sesinde bir eğlence vardı.

Ona iki numaralı kuralla ne yapabileceğini söyledi ve o da kıkırdadı.

Taburesini makineye yaklaştırdı ve yuvaya bir çeyreklik soktu. Kolu çekti ve resimler vızıldamaya başladı, sonra teker teker yerine oturdu. Ziller çalmaya başladı ve çeyreklikler alt yuvadan taşarak yere dökülmeye başladı. Caroline ayağa fırladı ve gümüş paralara bakarken, diğer slot oyuncularını etrafta toplanıp tebrik ettiler ve gülümseyen bir kumarhane çalışanı yanlarına geldi. Sonra Joe'ya şaşkın bir bakış attı. "Bütün bu çeyreklikler cebime sığmaz."

Adam başını geriye attı ve gülmeye başladı. Onun güçlü kahverengi boğazına baktı ve o lanet olası sersemlik hissi tekrar onu ele geçirdiğinde aniden başının döndüğünü hissetti.

Kumarhane çalışanı hâlâ gülümseyerek, "Madeni paraları banknotlara çevirmekten memnuniyet duyarız," dedi.

Öyle yaptılar ve Caroline'i rahatlatan şey, çeyreklik selinin o kadar da büyük bir servet olmadığı, sadece yetmiş dolardan biraz fazla olduğuydu. Joe'nun hissesini ona geri verdi ve kalan paraları cebine doldurdu.

Kumarhaneden çıktıklarında "Eğlendiniz mi?" diye sordu.

"Sanırım öyle, ama o makineye karşı biraz kindar hissetmeye başlamıştım. Bir kumarbaz olacak mizaca sahip olduğumu sanmıyorum."

"Muhtemelen hayır," diye kabul etti ve onu nereye gittiğine bakmayan bir adamın yolundan nazikçe çekmek için elini tuttu. Ama sonra beklediği gibi onu bırakmadı.

Birbirlerine kenetlenmiş ellerine baktı. Adamın eli büyük ve sertti, yüzükleri zayıftı, avuç içi nasırlarla doluydu ama sanki gücünün çok farkındaymış gibi dikkatli tutuyordu. Daha önce hiç el ele tutuşmamıştı ve avuç içinin avuca dokunuşu şaşırtıcı derecede samimiydi. Korkunun onu daha önce pek çok zevkli şeyi yapmaktan alıkoyduğunu fark etmeye başlamıştı ama daha önce bunları keşfetmeye hiç yeltenmemişti bile. Kendisiyle fiziksel bir ilişkiye girmeye çalışan diğer erkeklerle verdiği tepkiler sıkılmak ve ilgisizlikten mutlak tiksintiye kadar değişiyordu.

Elini çekip kurtarabilirdi. En güvenli hareket tarzı buydu ama bir şekilde bunu yapamıyordu. Bu yüzden durumu görmezden geldi, eli kendisinden çok daha güçlü olan adamın eline sığınan bir kuş gibi sokulmamış gibi davrandı ve içten içe bunun her anının tadını çıkardı.

Sonunda kamyonete geri döndüler ve kız gecenin sona ermesi konusunda isteksiz olduğunu fark etti. Bu onun ilk randevusuydu, eğer

ve neredeyse bitmek üzereydi.

Üsse dönüş yolunda ikisi de sessizdi ve kaçınılmaz olarak aklı yaklaşan öpücüğe gitti. Kendini hem paniklemiş hem de heyecanlı hissediyordu. Onun için bir ilk daha, gerçekten kabul ettiği ve hoş karşıladığı ilk öpücük. Korkuyla kaçacak mıydı yoksa kendini onun kollarına mı atacaktı, kararsızdı.

Gerçek an çok çabuk geldi. Odasının önüne park etti ve kamyonun etrafında dolaşp ona kapıyı açmak için indi. İşlerine devam eden birkaç personel vardı, boş bir merakla onlara bakıyorlardı ve onun durumu mükemmel bir şekilde ölçtüğünü biliyordu.

Anahtarlarını çıkarıp kapının kilidini açtı, sonra dönüp tepesindeki buharlı ışıkların renksiz parıltısı içinde onunla yüzleşti. Gözleri buz gibi parlayan adama bakarken gözleri ciddi ve savunmasızdı.

"Elini uzat," diye yumuşakça emretti ve kadın itaat etti.

Sert, sıcak eli parmaklarını çevreledi ve eğilirken bile onu daha yakına çekti. Ağzı hafifçe onunkine dokundu, kalktı, tekrar yerleşti. Basıncı ayarlamak için başını hafifçe çevirdi ve bir şekilde bu hareket kendi dudaklarını ayırdı, böylece dudaklar onun dudaklarının şekillenmesine boyun eğdi.

Tadı sıcak ve hoştu ve... erkekti. Adamın kokusu onu sardı ve kız buna karşılık olarak titredi. Adamın ağzı hâlâ onunkinin üzerindeydi ve hafifçe hareket ediyordu. Dilinin ucunun dokunduğunu ve alay ettiğini hissetti, davetsiz, müdahaleci bir öpücüğün karmakarışık hatırası onu sertleştirdi, ama bu öyle bir şey değildi. Zorlanmaktan ziyade baştan çıkarıldığını hissediyordu ve adamın tadı duyularını dolduruyordu. Sıcak zevk derinliklerinden yukarı doğru ürperdi; küçük bir iniltiyle ağzını açtı ve adam yavaşça onu içine aldı.

Bunun şehveti şaşırtıcıydı ve kızın buna verdiği tepki de öyle. Tekrar inlediğini duydu ve sonra bir şekilde ona doğru sertçe bastırıldı, başı ona daha derin erişim sağlamak için yukarı ve arkaya doğru eğildi, onu sersemleten sert bir erkek egemenliğiyle aldığı bir erişim. Kendini zayıf ve sıcak hissediyordu ve göğüsleri, adamın sert göğsüyle temasın hem yatıştırdığı hem de yoğunlaştırdığı bir ağrıyla gerildi. İçindeki zevk sarmalları sıkılaştıkça beli de sıcak hissediyordu. Adamın eline bir cankurtaran halatı gibi yapışmıştı.

Yavaşça ağzını kaldırdı ve teması kesmek için kendini zorlayabildi. Farkındalığa çok çabuk ısınan yumuşak, masum ağızdan birkaç hızlı öpücük daha almanın cazibesine kapıldı, sonra elini bırakmak ve geri çekilmek *zorunda kaldı*. Ona söz vermişti. Onu karanlık odasına sokmaktan başka bir şey istemiyordu ve

Onu yere taşıyacak, hızlı ve sert bir acelecilikle üzerine çıkacaktı ama şimdi kendini tutması ileride ona çok daha tatlı ödüller getirecekti. Bu yüzden sert ve hızlı nefes alışını kontrol etti ve damarlarındaki şiddetli kan akışını kontrol etmeye çalıştı.

"Üç saniye," dedi.

Ona bakarken gözleri donuklaşmıştı ve hafifçe sallanıyordu. "Evet," diye fısıldadı. "Üç saniye."

Kız hareket etmedi. Adam ellerini onun omuzlarına koydu ve onu çevirdi. "İçeri gir Caroline." Sesi alçak ve sakindi. "İyi geceler."

"İyi geceler" İtaat etmek için sarsakça hareket etti ve eşiğe ulaştığında omzunun üzerinden ona bakmak için durakladı. Gözleri tanımlanamaz bir duyguyla kocaman ve karanlıktı. "Bu üç saniyeden çok daha uzundu."

Işığı açtı, sonra kapıyı kapattı ve dikkatlice kilitledi. Sürgüyü çevirirken bile, adamın arabayla uzaklaştığını duydu, bu da ona bir saniye bile oyalanmak istemediğini ya da kapısını çalma fikrini düşünmediğini söylüyordu. Aralarındaki "ilişkiyi" tesis etme görevini tamamlamıştı, dolayısıyla ona göre oyalanmak için bir neden yoktu.

Kanepeye oturdu ve bir süre orada hareketsiz kaldı. Düşünmesi gereken bazı şeyler vardı ve hareketsiz oturup kendini tamamen beynine kilitleyebildiğinde her zaman daha iyi konsantre oluyordu, ya da belki de bu daha çok diğer her şeyi *dışarıda* bırakma meselesiydi ve buna fiziksel uyarılar da dahildi.

Yıllar önce, yetiştirilme tarzının ve okuldaki hızlı ilerleyişinin kendi doğasıyla birleşerek onu nasıl dışlanmış biri haline getirdiğini anlaması için psikanaliz yapması gerekmemişti ama bunu umursamamıştı. Zaten ilişki kurmak istediği karşı cinsten kimse yokken, karşı cinsle sosyal ve duygusal düzeyde nasıl ilişki kuracağını asla öğrenemediği için neden endişelensin ki? Bu yüzden dünyanın geri kalanıyla olan uyumsuz ilişkisinden hiç pişmanlık duymamıştı - şimdiye kadar.

Şimdi ilk kez bir erkeğe karşı güçlü bir ilgi duyuyor ve onun da kendisine ilgi duymasını istiyordu ama bunu nasıl başaracaktı? Diğer kızlar nasıl yapılacağını öğrenirken, o fizik çalışıyordu. Lazer optiği konusunda uzmandı ama flört etmek hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Neden daha az zorlayıcı biriyle, mesela insanlardan çok kitaplarla vakit geçiren ve sosyal açıdan da biraz beceriksiz olan bir fizikçiyle birlikte olamıyordu? Ama hayır, bunun yerine, elmas mavisi gözlerinden bir bakışla kadınların dizlerinin bağının çözülmesine neden olabilen ateşli bir savaş pilotunun *cazibesine* kapılmıştı. *Adamın* öyle olduğunu anlamak için öpüşme konusunda uzman olması gerekmiyordu ve kendini aptal yerine koyduğuna dair sinsi bir şüphesi vardı. Adamın tek yaptığı söz verdiği gibi elini tutmaktı ve kız neredeyse onun her tarafına yapışmıştı. Ona doğru sertçe ittiğini, önünü bir kedi gibi onunkine sürttüğünü ve ayaklarının dibine yığılıp kalacağını düşündüğünü çok net hatırlıyordu.

Bu akşam ona iyi davranmıştı. Ona bir arkadaş gibi davranmış, rahatlamasına izin vermiş ve o da eğlenmişti. En son ne zaman bu kadar gereksiz bir şey yaptığını ve bundan zevk aldığını hatırlayamıyordu. Basit oyunlar çocukluğunun bir parçası olmamıştı; ailesi onun faaliyetlerini dikkatle izlemiş ve eğitime yönelik olduklarından emin olmaya çalışmıştı. Onun için ABC blokları yoktu; flash kartlar kullanmıştı. Yine de ailesini savunmak gerekirse, sabırsız bir çocuktı, tempo onun meraklı, aç zekasının hızının gerisinde kaldığında sinirleniyordu. Çocukluğu mutsuz geçmemişti, sadece farklıydı ve hayatta kendi seçimlerini yapmıştı.

Bilmediği bir bölgede el yordamıyla ilerliyordu ama Caroline'ın her soruna yaklaşımı, onu doğrudan ele almaktı. Doğanın ona verdiği silahları nasıl kullanacağını pek bilmiyordu ama Joe Mackenzie hepsinin kendisine karşı kullanıldığını görmek üzereydi.

Herhangi bir sorunu çözmenin ilk adımı konuyu araştırmaktı. Pek çok insanın hâlâ uyanık olduğu yeterince erken bir saatti ve Hava Kuvvetleri'nde çalışan pek çok kadın personel, sorunu ele aldığını düşündüğü makaleler içeren dergileri ona ödünç vermeye istekliydi ve hatta genel olarak savaş pilotları hakkında epeyce araştırma yapabildi. Başarılı bir hızlı okuyucuydu ve "O Kötü, Kötü, Kötü - Öyleyse Neden Onu Seviyorsun?" ve "Çöpteki Altını Bulmak-Ne Zaman Vazgeçmemeli?" gibi ilgi çekici makaleler sunan dergileri saatlerce karıştırdı. Çifte başlıkların yanı sıra, bir buçuk metre boyunda, yüz on beş kilo ağırlığında, çoğu belli ki saç ve göğüslerden oluşan yüzlerce parlak kadın fotoğrafı da bolca yer alıyordu. Kocasının kendisini aldattığını nasıl anlayacağını ve nasıl intikam alacağını öğrendi. Emlak işine nasıl gireceğini ya da

kendi şirketi, blackjackte nasıl kazanılacağı -bunu hafızasına kazıymıştı- ve Avrupa'da tatilde nerede kalınacağı. İlginç şeyler. Abone olabilir.

Savaş pilotları hakkındaki materyal daha da ilginçti.

Şafak sökmeden önce ofisteydi, bol ve hafif bir tulum giymişti. O sabah seçimini yaparken, baştan çıkarma ile rahatlık çarpışmış ve baştan çıkarma hiç sızlanmadan kaybetmişti. Tanrı aşkına, hava sıcaklığı gün içinde yüz on dereceyi bulmuştu.

O günkü testlerin özelliklerini çıkarıp tekrar kontrol etmeye başladı ve Cal'a bilgisayar programı hakkında birkaç soru sormayı aklına not etti. Bilgisayar programcılığı üzerine ikinci bir anadal yapmıştı, bu da fiziğe iyi bir tamamlayıcı gibi görünüyordu ve aslında birkaç durumda çok işe yaramıştı. Bilgisayarda oturum açtı ve testleri çalıştırmaya başladı, her şeyin olabildiğince mükemmel olup olmadığını bir kez daha kontrol etti.

"Ne kadar zamandır-"

Tam arkasından gelen sesle çığlık attı ve sandalyesini devirecek bir hamle yaptı. Joe'nun eli havaya kalktı ve kadının sağ yumruğunu yüzüne gelmeden yakaladı, bir saniye sonra da diğer eliyle sol yumruğu yakaladı, ikiz hareketler şimşek gibiydi.

"Bunu bir daha yapma!" diye bağırdı, parmak uçlarına kalkarak ona dik dik baktı ve çenesini onun çenesine dayadı. Gözleri hâlâ korkudan büyümüştü. "Ne yapmaya çalışıyorsun, bana kalp krizi mi geçirteceksin? Şu andan itibaren, kapıya gelmeden önce *ıslık çal!*"

Ustaca bir hareketle kollarını arkaya doğru bükte, yumruklarını hâlâ avuçlarının içinde sıkılı tutuyordu. Bu hareket göğüslerini sıkıca ona yasladı ve onu kollarının arasına aldı. "Seni korkutmak istememiştim," dedi usulca. "Ama ilk tepkin her zaman saldırmaksa, bunu nasıl doğru yapacağını öğrenmelisin, böylece şu anda içinde bulunduğun türden bir çıkmaza girmezsın." Kızın koyu mavimsi yeşil gözlerindeki ilginin keskinleştiğini gördü ve dikkatini onu esir tuttuğu gerçeğinden başarıyla uzaklaştırdığını anladı.

Caroline durumu düşündü. Kısa bir süre kollarını çekiştirdi ama adam onu sıkıca tutuyordu ve kendini o demir ellerden kurtarmasının hiçbir yolu yoktu. Adam Caroline'in kafasıyla yüzüne vuramayacağı kadar uzundu. "Hâlâ ayağını yere vurup bileğini ya da dizini tekmeleme seçeneğim var."

"Evet, ama arkasına fazla güç koyamayacak kadar yakınsın. Canımı yakabilirsin ama seni bırakmama yetecek kadar değil. Eğer bir saldırgan olsaydım, tatlım, şu anda başın ciddi bir belada olurdu."

Deneysel olarak tekrar kıpırdandı, hareket sınırlarını test etti. Adamın kolları kadının etrafında kilitlenmişti ve kadın adamın kaslı vücuduna tamamen bastırılmıştı. Onun sıcaklığı ve kokusuyla çevrelenmiş olmanın verdiği beklenmedik zevkle biraz ürperdi. Adam nefis kokuyordu; başka hiçbir erkeğin Joe gibi koktuğunu fark etmemişti ve bu sadece teninde kalan taze sabun kokusu değildi. Bu sıcak, misk gibi bir kokuydu, ince ve güçlüydü, burnunu Joe'ya gömüp kokusunu içine çekmek istemesine neden oluyordu. Etkileri güçlü ve ani oldu; göğüs uçları zirve yaparken göğüsleri karıncalanmaya ve ağrımaya başladı ve sıcak gerilim belini sıktı.

Boğazını temizledi ve zihnini vücudunun tepkisinden uzaklaştırmaya çalıştı; Tanrı aşkına, ofisteydiler. Bu erkek/kadın olayını daha fazla deneyimlemek istediği konusunda fikrini değiştirmiş olması, bunu *burada* yapmak istediği anlamına gelmiyordu. "Umm... peki saldırmak istediğimde ne yapmalıyım?"

"Önce nasıl dövüşüleceğini öğrenmelisin," diye cevap verdi ve onu serbest bırakırken ağzına hızlı, sert bir öpücük kondurdu.

Dudakları öpücükten karıncalandı ve onları yaladı. Bakışları ağzına kaydı ve karardı. Her tarafının titrediği gerçeğini saklamak için soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Peki, ne öneriyorsun?" diye sordu sandalyeyi dik konuma getirirken ve kendine yapacak bir şeyler vermek için bilgisayar programından hızlıca geri çekilirken. Makineyi kapattı ve parlak bir gülümsemeyle ona baktı. "Dövüş sanatları mı?"

"Kirli sokak dövüşü daha iyi olurdu. Size her şekilde nasıl kazanabileceğinizi öğretir ve adil dövüşmenin canı cehenneme. Bir kavgaya girmenin tek yolu budur."

"Yani adamın gözüne toprak atmak gibi şeyler mi?" "Ne işe yararsa. Önemli olan kazanmak ve hayatta kalmak."

"Bu şekilde mi dövüşüyorsun?" diye sordu. Umutsuzca oturması gerekiyordu, bacakları çok titriyordu ama otursaydı adam onun üzerinde yükselecekti ve bunun düşüncesi de onu geriyordu. Kendini masanın kenarına yaslayarak uzlaştı. "Hava Kuvvetleri pilotlarına artık bunu mu öğretiyor?"

"Hayır, çocukken bana bu şekilde dövüşmem öğretildi."

"Sana kim öğretti?"

"Babam."

Bunun erkeksi bir bağ olduğunu düşünüyordu. Babası ona kalkülüs öğretmişti ama bu aynı şey değildi.

"Tipik bir savaş pilotu hakkında araştırma yapıyordum," dedi. "İlginç bir okuma. Bazı açılardan mükemmel bir stereotipsiniz."

"Öyle mi?" Dişlerini bembeyaz bir gülümsemeyle gösterdi ama bu belki de bir gülümseme değildi.

"Bazı açılardan tipik değilsin. Alışılmadık derecede uzunsun, bir avcı uçağından çok bir bombardıman uçağına uygunsun. Ama savaş pilotları tipik olarak zeki, agresif, kibirli ve bir bulldog kadar kararlı -belki de *inatçı* daha iyi bir kelime- olurlar. Her zaman kontrolün kendilerinde olmasını isterler."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, koyu kirpikleri ışıltılı gözlerini gölgeliyordu.

"Savaş pilotları keskin görüşe ve hızlı tepkilere sahiptir. Çoğunuzun gözleri mavi ya da açık renkli, yani bu konuda kesinlikle tipiksiniz. Ve işte size ilginç bir haber... savaş pilotlarının genellikle erkeklerden çok kız çocukları olur."

"Öğrenmek eğlenceli olacak," diye söylendi.

Boğazını temizledi. "Aslında, zaten biliyor olabileceğinizi düşünmüştüm." Kaşlarını kaldırdı. "Nedenmiş o?"

"Size Breed dediklerini fark ettim. Bu işi çok iyi yaptığınız için öyle olduğunu düşündüm."

Ağzının bir köşesi yavaş bir gülümsemeyle hareket etti. "Üreme verimliliğimin bununla hiçbir ilgisi yok. Bana Breed diyorlar çünkü ben melez bir Kızılderiliyim."

Caroline o kadar şaşırmıştı ki ona sadece bakabildi. "Bir Amerikan yerlisi mi?"

Omuz silkti. "İstersen öyle diyebilirsin ama ben kendime hep Kızılderili dedim. Etiketleri değiştirmek başka bir şeyi değiştirmez." Sesi rahattı ama onu yakından izliyordu.

Onu da aynı dikkatle inceledi. Teni kesinlikle yeterince koyuydu, koyu bronz olduğunu düşündüğü derin bir bronz tonu vardı. Saçları gür, siyah ve düzdü, yontulmuş elmacık kemikleri yüksek ve belirgindi, burnu ince ve yüksek köprülüydü ve ağzı tipik olarak temiz kesimli ve şehvetliydi. Ancak gözlerinde bir tuhaflık vardı. Kaşlarını çattı ve suçlayıcı bir tavırla, "O zaman nasıl mavi gözlere sahip olabiliyorsun? Mavi çekinik bir gendir. Senin gözlerin koyu renk olmalı."

Caroline'in mirasını nasıl karşılayacağı konusunda tetikteydi ama Caroline'in cevabı karşısında içinde bir şeyler gevşedi. Caroline bir şeye daha fazla bilgi talebinden başka nasıl cevap verebilirdi ki? Bazı insanların hâlâ onun karma mirasından etkilendiği gibi şok olmamış ya da tiksinnemişti, hatta bazen olduğu gibi gıdıklanmamıştı - gerçi buna alışmıştı çünkü kadınlar da onun mesleğinden sık sık heyecan duyuyorlardı. Hayır, neden mavi gözlü olduğuna dair genetik soruya odaklanmıştı.

"Annem ve babam melezdi," diye açıkladı. "Genetik olarak hala yarı Kızılderili yarı beyazım, ama her iki ebeveynimden de çekinik mavi göz genini aldım. Dörtte bir Komançi, dörtte bir Kiowa ve yarı beyazım." Kadın memnuniyetle başını salladı, göz renginin gizemi açıklanmıştı. Konuyu ilgiyle takip etti. "Hiç kardeşin var mı? ya da kız kardeşleri? Gözleri ne renk?"

"Üç erkek ve bir kız kardeş. Daha doğrusu üvey kardeşler. Annem ben bebekken ölmüş. Üvey annem beyaz ve mavi gözlü. Üç erkek kardeşim de öyle. Babam, kız kardeşim doğana kadar siyah gözlü bir bebeği olup olmayacağını merak ediyormuş."

Aile hayatına bu bakış onu çok etkilemişti. "Ben tek çocuğum. Küçükken hep bir erkek ya da kız kardeşim olsun isterdim," dedi, sesindeki belli belirsiz hüznü notanın farkında olmadan. "Eğlenceli miydi?"

Kıkırdadı ve ayağını sandalyeye takarak sandalyeyi çevirdi, böylece uzun gövdesini içine bırakabildi. Caroline masanın kenarına yaslanmıştı, adam yoluna çıktığı için hâlâ orada sıkışmış durumdaydı ama artık buna dikkat etmiyordu.

"Babam Mary ile evlendiğinde on altı yaşındaydım, bu yüzden onlarla büyümedim, ama farklı bir şekilde eğlenceliydi. Bebekleri takdir edecek, onlara bakacak yaşa gelmiştim. En güzel zamanlar izinli olarak eve gittiğim ve küçük maymunlar gibi üzerime üşüşükleri zamanlardı. Babam ve Mary her zaman ben oradayken bir gece yalnız kalırlardı ve çocuklar bana kalırdı. Artık küçük değiller ama yine de hepimiz bundan hoşlanıyoruz."

Bu büyük, tehlikeli görünümlü adamı rahatlamış ve etrafı çocuklarla çevrili olarak hayal etmeye çalıştı. Sadece onlar hakkında konuşmak bile yüzünü yumuşatmıştı. Onu o şekilde görene kadar, kendisiyle diğer herkes arasında nasıl bir bariyer olduğunu fark etmemişti, çünkü ailesiyle arasında hiçbir bariyer yoktu. Onların yanında her hareketini belirleyen demirden kontrolü gevşiyor, yüz ifadesini ve gözlerini kaplayan uzaklığı kaybediyordu. Adamlarıyla kurduğu ilişki

farklıydı. Bu, üyeleri uzun süre birlikte çalışan ve birbirlerine bağlı olan bir grupta kurulan yoldaşıktı. Bu kişisel değildi ve bir bakıma kontrolünü elinde tutmasını *gerektiriyordu*. Birden kendini soğuk ve biraz da kaybolmuş hissetti, çünkü onun küçük, samimi çemberinin içinde değildi. Onun bu korumayı gevşetmesini, içindeki erkeği görmesine ve ona yakınlaşmasına izin vermesini istiyordu. Son zamanlardaki kadınısı uyanışıyla birlikte, daha da acı veren başka bir içgörü daha geldi: onun kendisini o korkutucu kontrolü kaybedecek kadar istemesini istiyordu. Acıtıyordu çünkü istemiyordu ve bunu biliyordu. Korkutucu olan, duygusal olarak düşündüğünden çok daha fazla dahil olmadıkça bunun kendisi için bir önemi olmayacağını bilmesiydi.

Uzun dakikalar boyunca sessizce ona baktığını ve onun da aynı şekilde sessizce onu izlediğini fark etti, bir kaşını hafifçe kaldırarak bir şey söylemesini bekliyordu. Nedenini bilmeden kızardı. Adam hızla ayağa kalktı, öne doğru bir adım attı, o kadar yaklaşmıştı ki bacakları onunkilere değiyordu. "Aklında ne var, tatlım?"

"Sen," diye ağzından kaçırdı. Neden bu kadar yakınında duruyordu? Nabızı yeniden atmaya başlamıştı. Ona yakın olmak beynini nötr hale getirip vücudunu aşırı hızda çalıştıran şey neydi?

"Peki ya ben?"

Zekice ve sıradan bir şey düşünmeye çalıştı ama duygularını nasıl gizleyeceğini ya da saklayacağını hiç öğrenememişti. "Erkekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onların yanında nasıl davranacağımı ya da onları nasıl etkileyeceğimi bilmiyorum."

Yüzünde alaycı bir ifade vardı. "İyi gidiyorsun."

Bununla ne demek istedi? Her zamanki açık sözlülüğünü sergiliyordu ve bu da erkeklerin kaçmasına neden oluyordu. Bu tahmin ettiğinden daha zordu. Ellerini sıkıldığını fark etti ve belli belirsiz kendine şaşırdı, çünkü ellerini sıkkan bir tip olduğunu hiç düşünmemişti. "Öyle miyim? Güzel. Daha önce etkilemek istediğim birini hiç görmemiştim, bu yüzden ne yapacağımı şaşırdım. Adamların beni rahatsız etmesin diye ilişkimiz varmış gibi yapacağımızı söylediğini biliyorum ama bunu daha gerçek hale getirmek istesem senin için çok mu rahatsız edici olur?"

"Aklında ne kadar 'gerçek' var?" diye sordu eğlenerek.

Yine ne yapacağını şaşırmıştı. "Nereden bilebilirim ki? Sadece senden etkilendiğimi biliyorum ve senin de benden etkilenmeni istiyorum, ama bunu daha önce hiç yapmadım, yani kuralları bilmeden bir oyun oynamamı istiyorsun. Daha önce bu oyunu hiç duymamış bir adamın eline bir futbol topu verip 'Al bakalım dostum. Top oyna' der miydiniz?"

Ses tonundaki sertlik karşısında gözleri doldu ama "Demek istediğini anlıyorum" derken sesi sakın ve ciddiye.

"Yani?" Ellerini sorgulayıcı bir şekilde açtı. "Kurallar nedir? Yani, eğer oynamak senin için sorun değilse."

"Arada sırada küçük bir oyunu severim."

Yine mırıldanıyordu. Kendisiyle dalga geçip geçmediğini merak ederek ona belirsiz bir bakış attı.

Ellerini Caroline'in kalçalarına koydu ve onu masanın üzerinde biraz daha geriye çekti. Caroline onun üst kollarını kavradı, tırnakları adamın pazularına batıyordu. Daha önce hiç kimse kalçalarına dokunmamıştı, poposunu çimdikleyen ve bu çabası yüzünden bir çöp sepetinin üzerine itilen hevesli bir kunduz dışında. Parmaklarının altındaki çelik gibi kaslar Joe'yu bir yere itebileceğinden şüphe etmesine neden oldu.

Daha da yaklaştı ve bir şekilde bacaklarını ayırmak için sert kalçalarını kullandı. Kadın şok içinde aşağı baktı. Adam bacaklarının arasındaydı. Başı tekrar yukarı kalktı ama bir şey söyleyemeden adam hafif ve nazik bir öpücükle kızın ağzını sildi. Bu tehditkâr olmayan öpücük ile adamın bacaklarının arasındaki tehditkâr pozisyonu arasındaki tezat onu şaşkına çevirdi.

Bir eliyle yüzünü kavradı, yavaşça yanağını okşadı, parmak uçları teninin pürüzsüz, kadife dokusu üzerinde hafifçe hareket etti. Diğer eli ise Caroline'in poposuna dolandı ve onu sıkıca öne doğru çekerek en sonunda kalçalarının çentiğine yerleştirdi. Caroline'in kalbi şiddetle çarpmaya başladı ve nefesi kesildiği gibi dik oturma yeteneğini de kaybetti. Kemikleri sıvıya dönüştü ve istemeden de olsa kucaklaşmayı derinleştirerek ona doğru eğildi. Adamın cinsel organının sert çıkıntısı kadının yumuşak beline doğru zonkluyordu ve Caroline içinde buna cevap veren bir zonklamanın başladığını hissetti.

Onu tekrar öptü, bu sefer yavaşça artan bir taleple. Kadın çaresizce ağzını açarak adamın dilinin sondalamasına izin verdi. Adamın kalçaları, dilinin ağzının içinde hareket etmesiyle aynı ritimde, kızın açılmış kalçalarının arasında ona doğru hareket etti. Pantolonundaki sert şişkinlik daha da sertleşmiş, daha da büyümüştü.

Duyguları tıpkı önceki gece olduğu gibi yüzüyordu. Dili ağzının derinliklerinde geziniyor, kendi dilini okşuyor ve bir karşılık istiyordu. Tadı sıcak ve baş döndürücüydü, teni sabun ve erkek kokuyordu. Göğüsleri zonkluyordu ve yine tek rahatlama onun sert, kaslı göğsüyle temas etmek gibi görünüyordu. Neredeyse her şey çok fazlaydı.

Ama tek alternatif kendini onun kollarından koparmaktı ve bunu yapamazdı.

O yapamazdı, ama o yapabilirdi. Bir şekilde kendini nazikçe serbest bırakılmış ve ondan uzaklaşırken buldu. Sallanıyordu ve adam sert elleriyle kollarını kavrayarak onu sabitledi. Kız ona biraz çılgınca baktı. Lanet olsun onun kontrolüne! Neden onu saran kargaşanın birazını bile hissedemiyordu? Tahrik olmuştu, *buna* hiç şüphe yoktu ama kız alevler içinde kalmak üzereyken bu onun kontrolünü hiç etkilememişti.

"Kurallar basit," dedi sakince. "Dokunmaya ve dokunulmaya alışmana ve nelerden hoşlandığını öğrenmene izin vermeliyiz. Yavaştan alacağız, her seferinde biraz daha ileri gideceğiz. Seni bu akşam yedide alacağım."

Onu tekrar öptü ve odaya girdiği gibi sessizce çıktı. Caroline masanın üzerine oturmuş, kalbini ve ciğerlerini kontrol etmeye, vücudundaki boş ağrıyla başa çıkmaya çalışıyordu. Başı beladaydı. Başı büyük beladaydı. Başa çıkamayacağı bir işe kalkışmıştı, ama başa çıkabileceğini düşünse bile bunu iptal edemezdi ve zaten kontrolünün dışında olduğundan da kuvvetle şüpheleniyordu.

Eğer çok fazla yanılmıyorsa, Joe Mackenzie onunla bir ilişki yaşamak niyetindeydi. Tam teşekküllü, cırılçıplak, sevişmeli bir ilişki. Ve kadın buna istekliydi; bu işe gözleri açık girecekti, onun için bunun sadece bir ilişki olacağını, kendisi içinse çok daha fazlası olacağını çok iyi biliyordu. Her zaman kontrol onda olacaktı, onun güçlü çekirdeği her zaman korunaklı, uzak ve müdahalesiz olacaktı, oysa o kalbini kaybetme yolunda ilerliyordu

Beşinci Bölüm

O gün testler iyi geçmişti, ki bu iyi bir şeydi, çünkü Caroline sersemlemişti. Adrian yalnız kaldıklarında ona küçümseyici bir söz söyledi ve Caroline ona belli belirsiz bir gülümseme vererek onu şaşırttı. Kendi konsantrasyon eksikliği onu telaşlandırmıştı. Bu daha önce hiç sorun olmamıştı; konsantrasyon yeteneği o kadar güçlüydü ki, üniversitedeki bir profesör onun deprem sırasında bile okuyabileceği yorumunu yapmıştı ve çok da haksız sayılmazdı.

Bir erkeğin onun düşünce süreçlerini tamamen bozabileceğine asla inanmazdı, özellikle de ona özel bir ilgi göstermediği için. Buna gerek olmadığını fark etti. Bir gün önce niyetini açıkça belli etmiş ve ona iyi geceler öpücüğü verirken görülmüştü; üsteki herkese göre o Albay Mackenzie'nin kadınıydı. Alfa erkeği oydu ve diğer erkeklerin hiçbiri seçtiği eş için ona meydan okuyamazdı. Tarih öncesi çağlardan bu yana işlerin ne kadar az değiştiğini gösteren bu olay karşısında biraz dehşete düşmüştü, her ne kadar ona uyararak üzerine düşeni yapmış olsa da. Şimdi düşünecek bir şeyler vardı. Acaba önerisi mantıklı geldiği için mi onunla birlikte gitmişti, yoksa alfa erkeği olduğu ve bilinçaltında ona itaat etmek zorunda hissettiği için mi?

Hayır. Bilinçaltında ya da başka bir şekilde hiç kimseye itaat etmek zorunda hissetmemişti. Onunla birlikte gitmişti çünkü adam kalp atışlarını çıldırtıyordu, saf ve basitti ve kendini mazur gösterecek hafifletici sebepler aramaya devam etmek faydasızdı.

Ofise döndüklerinde günün test sonuçlarını gözden geçirip ertesi günkü uçuşlara hazırlanırken Cal sandalyesini onunkine doğru çevirdi. "Patronla randevun nasıl geçti?"

Kendine rağmen elleri titremeye başladı ve okumaya çalıştığı kâğıdı yere bıraktı. "Çok sıradan, gösterişsiz. Neden sordunuz?"

Şaşırtıcı bir şekilde, adamın dostane gözleri endişe doluydu. "Şey, senin daha önce biriyle çıktığını hiç bilmiyordum ve sanırım sadece seni kandırmadığından emin olmak istedim. O bu projenin başındaki adam ve sadece üs komutanı ve buradaki adamlar üzerinde değil, Pentagon'a kadar çok fazla etkisi var."

Çok duygulanmıştı. "Ve sen de takımda kalmak için onunla çıkmam gerektiğini düşünebileceğimi mi sandın?"

"Onun gibi bir şey, evet."

Gülümseyerek onun elini okşadı. "Teşekkürler, ama her şey yolunda." "Güzel. Adrian seni çok fazla rahatsız etmiyor, değil mi?"

"Ona hiç dikkat etmedim, o yüzden sanırım değil." Cal gülümsedi ve kendi masasına geri döndü.

Caroline saate baktı. Saat yediye üç buçuk saat vardı. İşini her zaman sürükleyici bulmuştu ama konsantrasyonunu kaybetmesiyle birlikte belli ki o da bir saat gözlemcisi haline gelmişti. Hiç kimse onu erkeklerle ilişki kurmanın verimliliği yok ettiği konusunda uyarmamıştı.

Hayatında neredeyse ilk kez herkes işi bırakırken o bırakmıştı. Aceleyle odasına gitti, klimanın sesini sonuna kadar açtı ve duşa girdi. Kabinden çıkarken nereye gittiklerini ya da nasıl giyinmesi gerektiğini bilmediğini fark etti.

Telefona baktı. Onu arayabilirdi. Numarasını bilmiyordu ama bu sorun değildi, çünkü santral operatörü arayacaktı. Yapılacak en mantıklı şey buydu. Mantıklı olmaya çok inanan biriydi, bu yüzden yatağa oturdu ve kendi sağduyusundan vazgeçmeden önce aramayı yaptı. İlk çalışta cevap verdi. "Mackenzie."

Tanrım, sesi telefonda daha da derinden geliyordu. Derin bir nefes aldı. "Ben Caroline. Bu gece nereye gidiyoruz?" İşte bu doğrudu. Sadede gel, saçmalama, basit bir bilgi talebi.

"Etek giy," diye çıldırtıcı bir şekilde cevap verdi, onun saçma sapan sorusunu kesip arkasındaki nedene geçti. "Ellerimi altına sokabileceğim bir şey."

Ahize kulağında tıkırdadı ve gözlerini ahizeye dikti. Lanet adam telefonu yüzüne kapatmıştı! Ve kalbi tekrar hızla çarpmaya başladı. Lanet olsun ona, *lanet* olsun ona, *lanet* olsun ona. Bu hiç adil değildi. Kadın beklenti, korku ve istekle panik içindeydi ve adamın kalp atışları muhtemelen bir kaya kadar sabitti.

Etek mi? Bu yorumdan sonra, kız tepelere doğru kaçmadığı için şanslıydı. Her an o sıcak, nasırlı ellerin kalçalarında gezindiğini hissetmeyi bekleyerek onunla birlikte o kamyonu binmesine imkân yoktu. Çenesini kapalı tutsaydı muhtemelen daha serin olduğu için etek giyerdi, ama şimdi etek giyerse, otomatik olarak ona elini kalçasına sokma izni vermiş olacaktı ve Tanrı bilir başka neler olacaktı. Ve bunu istemediğinden değil, sadece yavaş gideceklerini söylediğinden ve

ona hiç de yavaş gelmiyordu ve öyle olsa bile, durum üzerinde biraz kontrol sahibi olmak istiyordu. Asıl istediği *onun* kontrolünü yok etmek, onun da kendisi gibi ateşli, rahatsız ve deliliğin eşiğinde olmasını sağlamaktı.

Yatağa oturdu ve birkaç derin nefes aldı. Belki de rahibelerin doğru bir fikri vardı. Erkeklerin bir kadının ruh sağlığı için zararlı olduğu açıktı.

Haki yorgunluk pantolonu ve özel dikim beyaz bir gömlek giydi. Bir eteğe en fazla bu kadar yaklaşabilirdi... hiç de yaklaşamazdı.

Saat tam yedide kapıyı çaldı ve kadın kapıyı açtığında bir kahkaha patlattı. "Ne düşünüyordun?" diye sordu, hâlâ kıkırdarak. "Seni yutmaya hazır büyük kötü bir kurt olduğumu mu?"

"Bu düşünce aklımdan geçti."

Kadının küçük odadaki aletleri iki kez kontrol etmesini, sonra da kapıyı kilitleyip iki kez kontrol etmesini izledi. Gerçekten de temkinli bir kadındı. Onu kamyonu doğru götürürken elini beline koydu. "Endişelenecek bir şey yok," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Seni yemeyeceğim." "Henüz" diye mırıldanana kadar üç saniye geçti.

Onun sıçradığını hissetti. Tecrübesizlik ve cinselliğin tuhaf karışımı onu yavaş yavaş çıldırtıyordu. Onu öptüğünde, kız onu şiddetin eşiğine getiren bir sıcaklık ve yoğunlukla karşılık veriyordu ama aynı zamanda onun her an kaçmaya hazır olduğunu da hissediyordu. Ona ilk kez bir aygırın yanına getirilen, gergin ve ısırmaya ya da tekmelemeye meyilli bir kısrağ kadar hiçbir şeyi hatırlatmıyordu, aynı zamanda kokusu aygıra onun üzerine binmeye fazlasıyla hazır olduğunu ve bunu başarmak için çıldırdığını söylüyordu. Pek çok kısrağı hem binmek hem de hizmet etmek için sakinleştirmişti ve bunu nasıl yapacağını biliyordu.

Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden onu kamyonu bindirdi ve sürücü tarafına geçti. Caroline'in o sabah ona yaptığı teklif bütün gün aklıdaydı, tıpkı Caroline'in bunu açık ve net bir şekilde yapması gibi. Caroline nasıl çapkınlık yapılacağını ya da nasıl tatlı dille kandırılacağını bilmiyordu; her şeyini ve egosunu ortaya koymuştu. Onu kollarına alıp sarılmak ve kendini bundan daha iyi korumayı öğrenmesi gerektiğini söylemek istemişti. Hiçbir savunması yoktu ve bunun farkında bile değildi. Onunla ilgili her şey dümdüz ilerliyordu, dolambaçlı yollar ya da kurnazlıklar yoktu. Daha önce hiçbir kadın ondan böyle bir şey istememişti, ona erkekler ve seks hakkında bir şeyler öğretmesini istememişti. Bütün gün yarı uyanıktı ve üniformasının kısıtlamalarına sessizce lanet okuyordu.

Şimdi üzerinde her zamanki iş dışı kot pantolonu ve botları vardı ama kot daha da kısıtlayıcıydı. Kendine daha fazla yer açmak için bacağını uzatmaya çalışarak rahatsız bir şekilde pozisyon değiştirdi. Kahretsin, ya pantolonunu çıkarması ya da ereksiyonundan kurtulması gerekiyordu - tercihen her ikisinden de ve bu sırayla.

"Bu sefer nereye gidiyoruz?" diye sordu rüzgârda savrulan saçlarını yüzünden uzaklaştırarak.

"Meksika yemeği sever misin?"

Gözleri parladı. "Tacos," diye mırıldandı. "Enchiladas. Sopapillas."

Güldü. "Anladım." Kadın saçlarını bir kez daha geriye doğru iterken, "Pencereleri açıp klimayı çalıştırmamı mı tercih edersin?" dedi.

"Hayır, hoşuma gitti." "Benim Vette'im üstü açık." diye itiraf etmeden önce durakladı. Dikkatini tekrar yola verirken gülümsüyordu. Adı Paradoks olmalıydı, çünkü çelişkili bir karakteristiğe sahipti birbiri ardına.

Vegas'taki en sevdiği Meksika restoranına gittiler, orada yediği en iyi enchiladas ve donmuş bir Margarita onu rahatlattı ve gergin olduğunu unutturdu. Joe yemeğinin yanında su içiyordu, bu ona ilginç gelmişti. "Pilotların sert içiciler olması gerektiğini sanırdım," dedi.

"Çoğumuz kendi payımıza düşen pilot suyunu bir kenara koyarız," dedi tembelce. "Ama siz değil?"

"Hayır. Ertesi gün uçacaksanız içmemeniz gereken bir zaman sınırı var ama bence bu çok yakın. Kendimi ve makinemi mükemmel bir şekilde kontrol etmek istiyorum. Fizik ve aerodinamik kanunları Mach 2'de pek affedici değil." Su bardağını küçük bir kadeh kaldırarak kaldırdı. "Sadece bu da değil, ben melezim. İçki içmem. Nokta."

Sanki bunun bilgeliğini kabul ediyormuş gibi kısa bir baş sallama hareketi yaptı. "Madem bu kadar tehlikeli, neden pilotlar içiyor?"

"Sakinleşmek için. Adrenalinin damarlarınızı yaktığı o kadar uzun süre boyunca o kadar gerginsiniz ki, yükseklerden aşağı inemiyorsunuz. Rutin uçuşlarda bile hayatlarımız her dakika tehlikede. Rutin uçuş diye bir şey yoktur."

Gece Kanadı hakkında bir soru sormaya başladı ama nerede olduklarını hatırladı ve bunu başka bir zamana bıraktı. Güvenlik hafife aldığı bir şey değildi.

Yemekten sonra "Şimdi ne olacak?" dedi, sonra da keşke demeseydim dedi. Ayrıca o Margarita'yı içmemiş olmayı da diledi. Adamın mükemmel kontrole ihtiyaç duyduğunu anlamıştı.

"Şimdi, tatlım, oynayacağız."

Oynayalım dediğinde, oynamayı kastetmişti. On dakika sonra minyatür bir golf sahasındaydılar.

Sopayı deneysel olarak kaldırdı. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Görünüşe göre birçok şeyde seninle ilk ben olacağım," diye cevap verdi o çıldırtıcı sakinliğiyle.

Kaşlarını çattı ve sopayı bir sopa gibi kaldırdı. "Belki de değil."

O kadar hızlı bir hareketle onu sopadan kurtarıırken bile onu öptü ki sadece bir bulanıklık gördü. Hoşnutsuzlukla, eğer Eski Batı'da yaşasaydı bir silahşör olurdu diye düşündü.

"İlk dersin," dedi, onu sırtı kendisine dönük olacak şekilde çevirdi ve kollarını ona doladı. Ellerini sapın etrafında doğru şekilde kavuşturdu ve ona nasıl sallanacağını gösterdi, yumuşak ve düz bir şekilde, dikkatle dizginlenmiş bir güçle topa vurdu. Minyatür golfte güç bir faktör değildi; oyun muhakeme ve koordinasyon gerektiriyordu.

İlk green'de bir delik açtı. "Bunu daha önce de yapmıştın," diye suçladı.

"Diğer şeylerin yanı sıra."

"Yeni kural. Her ima puanınıza bir vuruş ekleyecektir."

"Güzel. Eklenen vuruşlar daha uzun sürecek demektir."

Topunu ona fırlatıp yeşil sahayı terk etmek istedi, ama bunun yerine kahkahalarla bağırdı ve kararlı bir şekilde skoruna bir vuruş daha ekledi. Kural kuraldır.

Şaşırtıcı bir şekilde, mesafe, kuvvet ve yön konusunda gerekli muhakemeye sahip görünüyordu ve daha önce hiç oynamamış olmasına rağmen ona meydan okudu. Doğası gereği çok agresif olan Caroline, yoğun bir konsantrasyon ve mükemmel bir el-göz koordinasyonu sergileyerek onu yenme görevini üstlendi. Caroline da aynı şekilde kararlıydı ve oyun büyük ölçüde sessizlik içinde oynandı ve berabere bitti. Caroline, skoruna eklediği penaltı vuruşu nedeniyle maçın berabere bittiğini belirtti.

"O zaman bir tane daha oynayalım," diye meydan okudu. "Bunu atalım ve üçte iki en iyi olan kazansın."

"Anlaştık."

Diğer iki oyun berabere bittiği için beş oyun daha oynamak zorunda kaldılar. Adam ilk oyunu kazandı, kadın ikinci oyunu kazandı ve sonraki iki oyun berabere bitti; sonunda adam beşinci oyunu bir vuruş farkla kazanarak maçı bitirdi.

Atıcılarını teslim ederken kaşlarını çatıyordu ve Joe'nun aklına bir gece önce kumar makinesi ödeme yapmadan çeyrekliklerini almaya devam ettiğinde yüzünde beliren ifade geldi. Sonunda ödeme yaptığında Caroline'in makineyi parçalamak üzere olduğu gibi boş bir düşünceye kapılmıştı. Hiç kuşkusuz Caroline kaybetme konusunda iyi huyluymuş gibi davranmıyordu. Bundan hoşlanmıyordu. Bunu anlıyordu, çünkü o da bundan hoşlanmıyordu.

Üsse geri dönerken yavaşladı ve yoldan çekildi, sonra durmadan önce çölün içine doğru yaklaşık çeyrek mil sürdü. Işıkları ve motoru kapattı ve gecenin sessizliği açık pencerelerden içeri doldu.

"Bir ilke daha hazır mısın?"

Caroline gerildi. "Ne tür bir ilk?" "Park etme."

"Teşekkürler, ama ehliyetimi aldığımda bu konuda bir sınavdan geçmem gerekti." Bu asabi yorum karşısında kıkırdadı ama arkasındaki gerginliği hissetti.

"İşte sevişme kurallarımız. Birincisi, seninle sevişmeyeceğim.

İlk seferiniz bir yatakta olacak, bir kamyonun ön koltuğunda değil. İkincisi, kıyafetlerimizin çoğunu üzerimizde tutacağız, çünkü bunu yapmazsak ilk seferin bir kamyonun ön koltuğunda olacak."

Boğazını temizledi. "Kulağa oldukça sinir bozucu geliyor."

"Öyle. Park etmenin ve öpüşmenin amacı da bu zaten." Güldü ve direksiyonun arkasından kayarak çıktı, sonra onu kucağına aldı. Biraz daha yer değiştirdikten sonra adam sırtını yolcu kapısına dayamış, uzun bacaklarını koltuğa uzatmış, kız da adamın sağ tarafına yaslanmış, yarısı koltuğun üzerinde yarısı da adamın üzerinde, başı adamın omzunda, yüzü yukarı doğru eğik bir şekilde oturuyordu ve adam onu yavaşça öpüyordu.

Pencereler açık olsaydı buğulanırdı. Ağzı yavaş, sıcak ve talepkârdı, ona zamanı unutturuyordu. Zevkin yavaş ritmi damarlarında dolaşmaya başladı ve kolları adamın boynuna dolandı.

Avuç içi göğsünü kapladı ve şok onu sarsarak ağzını onunkinden ayırmasına neden oldu. Adam acımasızca tekrar aldı, içgüdüsel protestosunu bastırdı, böylece sadece ağzına doğru inleyebildi. Şokun etkisi geçince

zevkten inlemeye başladı ve göğüs uçları kumaş katmanlarının altında sıkıca boncuk boncuk oldu.

"Hoşuna gitti mi?" diye mırıldandı. "Yoksa durmamı mı istiyorsun?"

Hoşuna gitmişti, belki de çok fazla, ama onun durmasını da istemiyordu. Göğsü karıncalanıyor ve zonkluyordu, sıcaklığı beline kadar yayılıyordu. Güçlü parmakları yavaşça yoğuruyor, onu incitmemeye özen gösteriyordu, sonra kabarmış meme ucunu buldu ve gömleğinin içinden ovuşturdu. Kadın inledi ve ona doğru eğildi.

"Caroline?" diye sordu. "Durmamı mı istiyorsun? Yoksa daha fazlasını mı istiyorsun?"

"Durma," dedi, sesi gerginlikten boğuklaşmıştı. "Lütfen, durma."

Onu güven verici bir şekilde öptü. "Öpmeyeceğim. Gömleğinin düğmelerini açacağım ve elimi içine sokacağım. Tamam mı?"

Şu anda binlerce parçaya ayrılacakmış gibi hissederken buna nasıl dayanabilirdi ki? Ama bunu söyler söylemez, elini çıplak göğsünde istediğini, aralarındaki kumaş engelinin tahammül edilemeyecek kadar çıldırtıcı olduğunu biliyordu. "Pekâlâ," diye fısıldadı ve bir şekilde eli onun gömleğinin düğmeleriyle meşguldü. Onun çıplak tenini hissetmek istediği kadar, kendi tenine dokunmasını da istiyordu.

Uzun parmakları açık gömleğinin içine daldı ve sütyeninin kenarları boyunca hafifçe iz sürerek ön orta bağlantıda durdu. "Umm, güzel," dedi ve giysiyi ustalıkla çözdü. Sütyen gevşerken kendini birden savunmasız hissetti; sonra elini içeri kaydırıp ve tüm sinir uçları ayaklandı. Avuç içi sıcak ve pürüzlüydü, nasırlı derisi ovuşturup hafifçe çimdiklerken şişmiş meme uçlarını törpülüyordu. İnlediğini duydu ve sesi bastırmak için yüzünü adamın omzuna gömdü.

Adam koltuğun üzerinde kayarak daha çok kendi tarafına geçti ve kadın daha düz bir şekilde uzandı. Kendini oyuncak bir bebek gibi hissediyordu, adamın onu istediği gibi hareket ettirmesine engel olamıyordu. Gömleğini iyice açarak göğüslerini ön camdan süzülen parlak yıldız ışığına maruz bıraktı. Filmlerde erkeklerin bunu kadınlara yaptığını görmüştü ama yine de başını eğip ağzını meme ucunun üzerine kapattığında ve dilinin kıvrılma hareketiyle onu içine çektiğinde hazırlıksızdı. Caroline o kadar enfes ve dayanılmaz bir hissin kamçılması altında çılgınca eğildi ki tüm vücudu titredi. Adam o inanılmaz güçlü elleriyle ve demir kaslı bacaklarının baskısıyla Caroline'i kontrol ediyor, onu koltuğa bastırıyor ve bir şekilde onun üstüne çıkıyordu.

Kalbi o kadar sert atıyordu ki canı acıyordu ve kanı damarlarında hızla dolaşıyordu. Vücudu onun ağırlığına ve inatçı sertliğine uyum sağlarken zar zor nefes alabiliyordu. Bunun sarsıcı yabancılığı daha derin, daha ilkel bir hafiflik duygusuyla eşleşti. Kalçalarını oynatarak kadının bacaklarını araladı ve aralarına yerleşerek erkekliğinin sert çıkıntısını kadının yumuşak kıvrımlarına doğru itti. "Seviştiğimizde böyle olacağız," diye fısıldadı, boynuna ve köprücük kemiğine yavaş öpücükler kondurdu, sonra aşağı inerek her iki göğsünü de derinlemesine emdi, başını kaldırdığında meme uçlarını sıkı, ıslak ve gece havasına karşı acı verecek kadar hassas bıraktı. Göğsünün sıcak baskısıyla serinliği hafifletti.

Sesi kulağında alçak, neredeyse sessiz bir hışırtı gibiydi. "İkimiz de doruğa ulaşmaya hazır olana kadar bu şekilde, yavaş ve kolay hareket edeceğim." Kalçaları yavaşça sallandı, ritmik bir şekilde seksini onunkine bastırdı. Caroline'ın tüm vücudu bu temasa doğru kalktı, ince kalçaları gerildi ve uzandı. Konuşmak, içindeki bu dayanılmaz gerilimi hafifletecek bir şey yapması için ona yalvarmak istiyordu ama tek yapabildiği nefes nefese kalmak ve ihtiyacını ona iletmek için tırnaklarını onun omuzlarına geçirmektir.

"Sonra, zamanı geldiğinde, daha fazla dayanamadığımızda, daha sert ve daha hızlı hareket etmeye başlayacağım, daha derine ve daha derine ineceğim."

Yüksek, vahşi, yalvaran bir ses çıkardı, uyluklarını daha geniş açtı ve kalçalarını kavrayacak şekilde kaldırdı. Ayak bileği direksiyona çarptı, bu hoş bir dikkat dağıtıcıydı, çünkü hafif acı vücudunun ilkel ilgisini hafifletti, ama yeterli değildi. Sıcak, ihtiyaç ve derin, boş bir acıyla çılgına dönmüş bir halde onun altında kıvrıldı.

Joe onun vahşi güzelliği karşısında nefesini tuttu, vahşi ve talepkâr, yüzünde sadece yıldız ışığı parlıyordu. Vücudu sıcak, gergin ve evcilleşmemişti, henüz bilmediği bir tatmin talep ediyordu, ama bunun cazibesi onu giderek daha da uçurumun kenarına sürüklüyordu. Pantolonunu çözüp aşağı çekmek, sonra da kendi belini açıp tıpkı ona söylediği gibi sert ve hızlı bir şekilde içine girmek istiyordu. Onu çırılçıplak, önünde yatağa uzanmış bir vaziyette, itişlerinin şiddetinden korumak istiyordu. Onu hızlı, kaba bir şehvetle almak, sıcak kadınlığına arkadan dalmak istiyordu, böylece kalçaları seksin çiğ sesiyle karnına çarpacaktı. Atalarının kanı damarlarında sıcak ve yoğun bir şekilde akıyordu, savaşçıların kanı, karmaşık olmayan, elementler kadar güçlü. Kendisini, güneş çıplak tenlerini yakarken ve altlarında sert, sıcak topraktan başka bir şey yokken onu alırken gördü. Ve kız ona yapışıyordu,

Bir savaşçı kadın, onun kadar sert ve talepkâr. Onu ilk gördüğünde vahşî olduğunu anlamıştı, bastırılmış ve kontrol altına alınmış bir vahşilikti bu, ama oradaydı, patlak vermeyi bekliyordu

Bu kadar ileri gitmeyi düşünmemişti ama kadın kollarında saf bir alev gibiydi, tepkisi anında ve güçlüydü. Sertliği kot pantolonunun altında acı verici bir şekilde gerildi, kendi serbest bırakılmasını talep etti ve acımasızca bunun fazla sürmeyeceğini biliyordu. Ama kamyonetin koltuğu Caroline'ın bekâretini almak için uygun bir yer değildi; çok sıkışık, çok garip, çok uygunsuzdu ve ayrıca bu gece onunla sevişmeyeceğine dair ona söz vermişti. Caroline'ın ona güvenebileceğini bilmesi gerekiyordu, bu yüzden kontrol için acımasızca savaştı. Kolay değildi; kendisi de doruğa yaklaşmış, hayal kırıklığıyla sarsılmıştı ama demir gibi iradesi yavaş yavaş galip geldi ve kendini Caroline'ın kollarının ve bacaklarının sımsıkı sarılışından kurtardı.

"Durmak zorundayız," dedi sesini eşitleyerek. Hoşuna gittiğinden daha fazla çaba harcadı. "Eğer yapmazsak, kirazını burada kaybedeceksin."

"Evet," diye fısıldadı, ona tekrar uzanarak. İlk seferinin bir kamyonetin içinde olması umurunda değildi. Vücudu yanıyor ve ağrıyordu ve ona sahip olmanın verdiği rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Ellerini yakaladı ve sıkıca bastırdı. "Hayır. Burada ve şimdi olmaz."

Ona baktı, gözleri hayal kırıklığından çılgına dönmüştü; sonra öfke damarlarında sıcak bir şekilde patladı. Onu itti, kolları ve bacakları birbirine dolanmış bir telaş içinde doğrulmaya çalıştı ve ondan uzaklaştı. "Madem bitirmeye niyetin yoktu, neden bu kadar ileri gitmesine izin verdin?" diye bağırdı. "Sen... sen *alay ediyorsun!*"

Hayal kırıklığı kendi öfkesini yıprattı. Lanet olsun, durmasının kolay olduğunu mu sanıyordu? "Çünkü ben de kendimi kaptırdım!" diye tersledi.

"Evet, anlayabiliyorum," dedi alaycı bir ifadeyle. "Gerçekten belli oluyor. Nefes alış verişin biraz hızlandı."

Öfkeyle kızın elini tutup kot pantolonunun önüne götürdü ve avucunu erkekliğinin sert uzunluğuna bastırdı. "Belki bu sana etkilenmemiş gibi geliyor ama benim ne kadar ilgili olduğumu öğrenmeye çok yaklaştın." Sesi öfke doluydu ve bu onu daha da öfkelendirdi, çünkü kontrolünün ne kadar aşındığının kanıtıydı.

O kalın çıkıntıyı hissetmek büyüleyici olsa da elini geri çekti. Dikkati başka yöne çekilemeyecek kadar öfkeliydi. "Hayır demedim, değil mi?" diye öfkeyle sordu. "Şimdi ve burada ne sorun vardı?"

Dişlerini birbirine geçirdi, hem öfkesiyle hem de cinsel ihtiyacının şiddetli bir şekilde yeniden canlanmasıyla vahşice savaştı. Elini kasıklarına bastırması bir hataydı. "*Burası* bir yatak değil ve *şimdi* yeterli zaman yok. İçine girdiğimde uzun süre kalkmayacağım. Ne senin ihtiyacın olan ne de benim istediğim sıkışık bir hızlı sevişme."

Kollarını kavuşturdu ve öfkeyle ön camdan dışarı baktı.

Öfkesine ve sesine hakim olurken, ünlü olduğu buz gibi kontrolü bulmak için derinlere inerken o da sessizdi. Çocukluğundan beri yaptığını hatırlamadığı bir şeyi, kızın ona bu kadar çabuk kaybettirmesine şaşırmişti. Öfkelenmişti ama kontrolünü kaybetmek, yapmasına izin vermediği bir şeydi. Caroline'ın onun ilkel dürtülerini kırma konusunda şaşırtıcı bir becerisi varmış gibi görünüyordu ve daha da rahatsız edici olanı, bunu denemiyordu bile. Kadınlarla olan ilişkilerini her zaman kontrol etmiş, sadece *istediği* kadar yakınlaşmalarına izin vermiş ve istediği zaman ilişkilerini bitirmişti. Caroline'la tanıştığı ilk gece soğukkanlılıkla onunla bir ilişki yaşamaya karar vermişti ama kendi şartları ve kendi zaman çizelgesiyle. Caroline'ın onu sadece kendi kurallarını çiğnemeye teşvik etmekle kalmayıp, aynı zamanda kendini kontrol etmek için mücadele etmesini sağlayabileceğini fark etmek rahatsız ediciydi.

"Benim odam BOQ'da," dedi sonunda sakın bir sesle. "Seni oraya götüremem. Senin kamaranı kullanmak da aynı şekilde uygunsuz olur. Yarın Cuma ve ben bu hafta sonu izinliyim. Vegas'ta bir otele yerleşir ve hafta sonunu orada geçiririz."

Hâlâ istekli olduğunu varsayıyordu, diye düşündü öfkeyle ve istekli olduğu için kendinden iğreniyordu. Ama ya onun istediği gibi olacak ya da hiç olmayacak diye açıkça belirtmişti. Kontrol ondaydı.

"Pekâlâ," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

Üsse dönüş yolculuğu, yeni bir ilişkiye başlamaya karar vermiş iki kişiden çok, düşmanlar arasındaymış gibi bir atmosferde tamamlandı. Odasına vardıklarında, kapıyı açtı ve onu beklemeden aşağı atladı.

Motoru çalışır halde bıraktı ve tam kapıya ulaştığında onu yakaladı, kolundan tutup etrafında döndürdü. "İyi geceler öpücüğüm," diye hatırlattı ve onu kollarının arasına aldı.

İzleyen herhangi birinin bu öpücüğü kibar, arkadaşça ya da tanışma aşamasında sanmasına imkân yoktu. Adam onu dizlerinden göğsüne kadar sımsıkı tutmuş, kadının başı adamın baskısı altında geriye eğilmişti.

Öpücük. Adamın ağız sıcak, öfkeli ve eziciydi, onu egemenliğini kabul etmeye zorluyordu. Birkaç saniye boyunca onu itmeye çalıştı; sonra aniden dilinin nüfuzuna boyun eğdi ve kendini onun sert gövdesine daha da yakınlaştırdı, saldırganlığını kabul etti ve kendi saldırganlığıyla karşıladı.

Onu aniden bıraktı ve gözleri parlayarak uzaklaştı. "Gecelik almanıza gerek yok," dedi.

Adam kamyonu doğru yürüyüp binerken kadın sessizce dik dik bakıyordu. "Bunu planlamamıştım," diye mırıldandı adam uzaklaşırken.

Altıncı Bölüm

Caroline ertesi sabah kimlik etiketini bulamadı. Her zaman koyduğu şifonyerin üstünü, mutfak masasını, dolapların üstlerini, mobilyaların altını, bir gün önce giydiği kıyafetleri attığı kirli çamaşırları, hatta çöp kutularını bile aradı ama bulamadı. Oturup o şeyle ne yaptığını düşünmeye çalıştı, çünkü onu bir gün önce giydiğini biliyordu, ama hiçbir şey bulamadı. Joe onun dikkatini o kadar dağıtmıştı ki, bildiği kadarıyla onu yemiş bile olabilirdi.

Bu etiket olmadan binalara giremezdi; girişlerde kodlanmış ve elektronik olarak taranmışlardı ve uygun kimlik olmadan gizli bir alana giren herkes, güvenlik polisinin silahlarını çekmesine neden olan bir alarm başlattı. Bu kadar dikkatsizce yanlış yere koyduğu için çok utanmıştı. Güvenlik o kadar sıkıydı ki kartlar çoğaltılamıyordu; kaybolan ya da hasar gören kartın bilgisayar sisteminden silinmesi, yeni bir kodla yeni bir kart çıkarılması ve bu bilgilerin bilgisayarlara girilmesi gerekiyordu. Ayrıca güvenlik nedeniyle, değişikliğin onaylanması ve doğrulanması için milyonlarca formun dörderli olarak doldurulması gerekiyordu. Muhtemelen üs komutanı Tümgeneral Tuell'in bile bunu imzalaması gerekecekti.

Bir gün önce almıştı; onsuz binalara giremezdi. Bir dosya klasörüne takıldığını çok net hatırlıyordu. Etiket daha yeni takılmıştı, yani o fark etmeden çekilip çıkarılmış olabilir miydi? Muhtemelen. Joe'nun öpücükleri beynini pelte haline getirmişti ve o gece onu görmekten başka hiçbir şeye konsantre olamamıştı.

Eğer etiket ofiste bir yerde duruyorsa, kimliği olmadan *ayrıldığında* neden alarm çalmamıştı? Ya da tarama cihazı sadece binaya girenlerin etiketlerini okuyacak şekilde mi konumlandırılmıştı, kimliği olmayan kimse içeri girmezse, kimin dışarı çıktığı konusunda endişelenmelerine gerek olmadığı teorisine göre Mantıklı bir teoriydi; bununla ilgili bir sorunu yoktu. Onun sorunu, etiketinin ofiste olup olmadığını nasıl öğreneceğiydi.

Seçeneklerini düşündü. Eğer güvenlik polisini arayıp kontrol etmelerini isterse, bu raporlar ve açıklamalar anlamına gelecekti ki bu tam da kaçınmak istediği şeydi. Bu yüzden Cal'ı arayıp ofisi kendisi için aramasını istedi. Etiket bulamazsa, kayıp ihbarında bulunacak ve zorluklarla yüzleşecekti.

Telefonu açması birkaç kez çaldı ve sesi sersem gibiydi. "Alo."

"Cal, ben Caroline. Seni uyandırdığım için üzgünüm ama sanırım dün kimlik kartımı ofiste düşürdüm ve kaybolduğunu bildirmeden önce onu aramanı istiyorum."

Homurdanır gibi bir ses çıkardı. "Ne-?" Sesi şaşkın ve hâlâ yarı uykulu geliyordu. "Caroline?"

"Evet, ben Caroline. Uyanık mısın? Ne dediğimi anladın mı?"

"Evet, evet. Evet, uyandım. Anladım." Ahizeye doğru esnedi. "Kimlik kartına bak. Tanrım, Caroline, böyle bir şeyi nasıl kaybettin?"

"Sanırım bir dosya klasörüne takıldım."

"Bu yüzden klipslemek yerine boynunuza bir zincir takın."

Onu derin uykusundan uyandırdığı için, hoşnutsuz tavsiyesine izin verdi. Belki psikolojik bir şeydi ama boynundaki zincirlerden hoşlanmıyordu, kolye olarak adlandırılırsalar bile. Bunun yerine, iki kez kontrol ettiği şeyler listesine kimlik kartını da eklemeyi aklına not etti.

"Giyinmen ne kadar sürer?" diye sordu.

"Bana beş dakika ver." Tekrar esnedi. "Saat kaç?" Kadın saate baktı. "Saat 5:43."

Sesli bir şekilde inledi. "Yola çıkıyorum. Aslında gözlerimi odaklamaya çalışıyorum. Bana borçlusun. Bunu herkes için yapmazdım."

"Teşekkürler," dedi hararetle.

Beş dakika sonra onunla Quonset binasının dışında buluştu. Tıraş olmamıştı, saçları dağınıktı, gözleri bulanıktı ama giyinikti ve boynundaki zincirde kendi kimlik etiketi asılıydı. Adam kapıdan geçerken kadın dışarıda durdu, hâlâ esniyordu. Üç dakikadan kısa bir süre içinde geri dönmüştü, elinde künyesi vardı ve kadın teşekkür ederek künyeyi aldı.

"Masanın altındaydı," dedi baykuş gibi gözlerini kırıştıtarak. "Bu kadar erken saatte işe giderek ne yapıyorsun?"

"Genelde öyle yaparım," dedi şaşırarak. Herkesin onun erken gitme ve geç kalma alışkanlığını bildiğini sanıyordu.

Birdenbire normal, rahat sırtışına büründü. "Albay Mackenzie hakkındaki görüşlerimi gözden geçirmem gerekecek, çünkü sizi geç saatlere kadar ayakta tutmadığı ortada. Adam beni hayal kırıklığına uğrattı."

Sahte bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Herhangi bir şeyin işine engel olmasına izin vereceğini mi düşündün? Eminim şaka yapıyorsunuzdur."

"Belli ki öyle. Peki, iyi eğlenceler. Duş alıp tıraş olmak ve biraz kahve içmek için geri döneceğim. Bugün daha fazla hareketli hedef testi var. Ayaklarımızın üzerinde durmamız gerekiyor ve ben zar zor ayakta duruyorum."

Sakallarıyla sertleşmiş yanağına hızlı bir öpücük kondurdu, "Teşekkürler Cal. Değiştirmek sonsuza kadar sürerdi, tüm raporlardan bahsetmiyorum bile."

"Her zaman, her zaman." Sonra kıs kıs güldü. "Ya da araması için Adrian'ı arayabilirdin."

"Güvenlik polisiyle yüzleşmeyi tercih ederim."

"Ben de öyle düşünmüştüm." El sallayarak kendi kamerasına doğru yürümeye başladı ve Caroline rahat bir nefes alarak etiketi yerine sıkıca tutturdu.

Saat altı buçukta, alçak, melodik bir ıslık dikkatini çektiğinde testlerin üzerinden geçmeye dalmıştı. Bir kahkaha atıp başını kaldırdı ve iki saniye sonra Joe sessizce kapı aralığında belirdi.

"Bir ilk daha," diye gözlemledi. "Uçan bardak, rapor ya da yumruk yok."

Henüz tam teçhizatlı olmasa da uçuş kıyafetini giymişti. Kalbi aniden boğazına düğümlendi. Diğer uçuşların ya da testlerin hiçbirini onu tedirgin etmemişti ama birdenbire kalbi sıkışmış, zorlukla nefes alabildiğini hissetti. Daha önce hiç *umursamamıştı* ama aniden tarafsızlığı yok olmuştu.

Askeri havacı olmak ve hatta savaş pilotu olmak için özel bir erkek tipi gerekiyordu. Sayılar hala ezici bir çoğunlukla erkekti, ancak artık kadınlar da savaş pilotu eğitimine kabul ediliyordu. Analistler, kadın jet jokeylerinin erkek pilotlarla bazı kişilik özelliklerini paylaştığını, bunların çoğunlukla baskı altında soğukkanlılık ve durum farkındalığı olduğunu, ancak diğer önemli yönlerden kadın pilotların erkeklerden şüphesiz farklı olduğunu tespit ediyorlardı. Erkekler doğuştan kibirli ve son derece özgüvenliydi; savaş pilotu *olmak* için böyle bir adam *olmak*, sadece bir makineye tırmanıp ses hızının üç katı hızla gökyüzünde süzülmesine izin verecek türden bir güvenceye sahip olmak değil, aynı zamanda sadece makinenin değil, olabilecek her şeyin üstesinden gelebileceğine ve bunu tekrar yapmak için yaşayabileceğine dair kanlı bir güvene sahip *olmak* gerekirdi. Dövüş eğitimi sadece bu üstün özgüveni pekiştirdi.

Ona baktı, sadece gözlerindeki soğukkanlı güveni değil, Bebek adını verdiği ölümcül güzelliği takmak için duyduğu gerçek hevesi de gördü. O

Hızın ve gücün, riskin, nihai meydan okumanın tadını çıkarıyordu. Uçağı istediğı gibi alıştırma ve onu tekrar güvenli bir şekilde dünyaya getirme yeteneğinden hiç şüphesi yoktu. Kendini beğenmiş yenilmezlik havası neredeyse tanrısal bir vahşilikteydi.

Ama tüm yeteneklerine ve üstünlüğüne rağmen o bir insandı, bir insan. Ve insanlar öldürülebilirdi.

"Bugün yukarı çıkıyorsun," dedi, kelimeleri daralan boğazından zorlukla geçirerek, "Bana söylemedin."

Tek kaşı hafifçe sorgulayıcı bir ifadeyle kalktı. "Bugün yukarı çıkıyorum," diye cevap verdi hafifçe. "Ne olmuş yani?"

Ona ne söylemesi gerekiyordu, seçtiğı meslek dünyanın en tehlikeli mesleklerinden biri olduğı için dehşete kapıldığını mı? Korkularını ona empoze etmeye hakkı yoktu. Aralarında bir bağılılık yoktu, sadece resmi olarak henüz başlamamış olan bir ilişki için anlaşımlardı. Ona aşık olması onun suçu değildi ve bu duyguya karşılık verse bile ona korktuğunu söylemeyecekti çünkü tamamen işine konsantre olması gerekirken dikkatini dağıtma riskini göze alamazdı.

Bu yüzden korkusunu yuttu ve kontrol için savaştı. "Sen çok... um, sanırım *ezici* bir kelime, bir uçuş kıyafeti içinde. Altında ne var?"

Şaşırtmaca işe yaradı. Diğer kaş ikizine katılmak için kalktı. "Tişört ve şort. Çırılçıplak olmamı mı bekliyordun?"

"Bilmiyordum. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim." Eliyle kışkırtıcı bir hareket yaptı. "Hadi, git buradan. Konsantrasyonumu bozuyorsun. Yaptığın şeyden sonra dün bütün gün çalışmadım, bu yüzden bu sabah seni yanıma yaklaştırmıyorum."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz daha iyi bilmesi gerektiğini fark etti. Ona doğru yürürken gözlerinde savaşın ışığı soğukkanlılıkla parlıyordu. Kadın istemeden de olsa bir meydan okumada bulunmuştu ve adamın baskın doğası onu bu meydan okumaya zorluyordu.

Kadın hâlâ oturuyordu ve adam onun üzerine eğildi, ellerini sandalyenin kollarına dayadı ve kadın kaçamadan onu yakaladı. Onu öptü, sert ağzını onunkinin üzerine eğdi ve dilini yıkıcı bir titizlikle kullandı. Ayak parmakları ayakkabılarının içinde kıvrıldı; mücadele ediyormuş gibi bile yapmadan teslim oldu, davetsiz misafirini kabul etti ve onu korunmasız bir hevesle karşıladı.

Ürperdi ve anında doğruldu, yüzü şehvetten sertleşmişti. "Bu gece ne giyiyorsun?"

Onun dokunuşuyla kolayca dağılan hislerini toparlamak için mücadele etti. "Bilmiyorum. Fark eder mi?"

Onun gözlerini daha önce hiç bu kadar mavi ve yoğun görmemişti. "Hayır. Otele giriş yaptıktan beş dakika sonra çıplak olacaksın."

Görüntü paramparçaydı. Çaresizce gözlerini kapattı, ağzı kurudu. Gözlerini tekrar açtığında, adam gitmişti.

Eğer onu etkilediğinin yarısı kadar bile onu etkileseydi, o lanet uçağı uçuramazdı. Korku tekrar boğazında mide bulandırıcı bir şekilde yükseldi ve tüm gücüyle geri geldi. Onu uzaklaştırmak için tüm iradesini kullanması gerekti, ama bunu başardı, çünkü iş o noktaya geldiğinde, onun soğukkanlı kontrolünün, hayatının gerçek aşkı olan uçmakla ilgili olmayan her düşünceyi kapatacağını biliyordu. Gerçek canını acıtıyordu ama onu rahatlatan da buydu, çünkü ne kadar tatsız olsa da onu güvende tutacaktı ve tek istediği de buydu.

Cal sabahları Adrian'dan önce gelmeye özen gösteriyordu ama o sabah programını bozmuştu ve Adrian içeri girdiğinde hâlâ yalnızdı. Ona neredeyse otomatik bir hoşnutsuzluk bakışı attı, bir fincan kahve doldurdu ve konuşmadan oturdu. Adrian zaten onu pek rahatsız etmezdi ama o sabah o kadar gergindi ki onun orada olduğunu bile fark etmemişti. Masasında oturmuş, korku ve beklenti arasında gidip geliyordu. Zihninin bir kısmı test uçuşlarının tehlikeleri üzerinde durmaya devam ederken, diğer kısmı yaklaşan gecenin şehvetli görüntülerine kaymaya devam ediyordu. Bunu gerçekten dört gözle beklediğine inanamıyordu ama en azından gerçekçi bir rahatsızlık beklentisi bile ateşini söndürmeye yetmiyordu. Joe'yu istiyordu, ona umutsuzca ihtiyacı vardı, öyle ilkel bir içgüdüyle ki, acı tehdidi sele kapılmış bir kürdan gibi bir kenara atılmıştı.

Ama önce bugünkü uçuşları atlatması gerekiyordu.

"Rüyanda aşık olduğun çocuğu mu görüyorsun?"

Adrian iğrenç bir şekilde sordu.

Sözünün kesilmesi üzerine gözlerini kırıştırdı. "Ne? Oh-evet. Öyle oldu. Özür dilerim. Bana bir şey mi sormuştunuz?"

"Sadece aşk hayatın hakkında. Yine de biraz şaşırdım. Hoşlandığın erkeklerin erkekler olduğunu düşünmemiştim, yoksa çeşitlilik denemeye mi karar verdin?"

Tecrübesizlik cehaletle aynı şey değildi ve onun neyi ima ettiğini çok iyi biliyordu. Ona soğuk bir bakış attı, birdenbire duyguların karışmadığı, iyi ve temiz bir savaş fikrinden hoşlanmaya başladı. "Ne oldu?"

Sınıfımdaki erkeklerden her zaman çok daha genç olduğumu ve herhangi birinin beni fark edeceği kadar olgunlaşmadan önce neredeyse üniversiteyi bitirdiğimi biliyor musun?"

Soru onu ürküttü; şaşkınlığı yakışıklı yüzünden okunuyordu. "Yani?"

"Bu yüzden peşime düştüler, işi bilmemi bekliyorlardı ama ben erkekler ve flört hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Kendi yaşımdaki çocuklarla hiç birlikte olmamıştım. Hiç öpülmemiştim, hiç baloya gitmemiştim, diğer kızların partilerde ve çifte randevularda öğrendiği şeyleri hiç öğrenmemiştim. O çocuklar çok güçlü bir şekilde üzerime geldiklerinde ödüm kopuyordu, bu yüzden onları kaçırmak için ne gerekiyorsa söyledim ve yaptım. Anlıyor musun?"

İlk başta anlamadı. Anlayışsızlığı çok açıktı. Ama sonra anlayış düşmanlığını kırdı ve şaşkınlık içinde ona baktı. "Benden *korktuğunu* mu söylüyorsun?"

"Başka ne olabilirdim ki?" diye parladı. "Bana saldırıyordun ve hayır cevabını kabul etmiyordun."

"Tanrı aşkına, ben tecavüzcü değilim!" diye tersledi.

"Nereden bilebilirdim ki?" Ayağa kalktı ve ona yumruğunu salladı. "Kendinden bu kadar emin olmasaydın ve hiçbir kadının sana karşı koyamayacağını düşünmeseydin, korktuğumu fark edebilirdin!"

"Korkmuş gibi davranmadın!"

"Bu yüzden tehdit edildiğimi hissettiğimde kavgacı oluyorum." Şimdi onun karşısında dikilmiş, dik dik bakıyor ve adeta ateş püskürüyordu. "Bilgin olsun, Albay Mackenzie ne kadar huzursuz olduğumu fark eden ilk adamdı ve bana aç bir ahtapot gibi saldırmadı." Hayır, tek yaptığı o çıldırtıcı kontrolüyle onunla sevişmekti, kendisi tamamen akli başında kalırken onu lapa haline getiriyordu. Ancak bu Adrian'ı hiç ilgilendirmiyordu. "Küçümseyici sözlerinden bıktım, anlıyor musun? Şu andan itibaren içine bir çorap sok, yoksa ben senin için bir tane sokarım."

Şok yüzünü terk etti ve ona düşmanca bir ifadeyle ters ters baktı. "Sen sosyal bir uyumsuzsun diye kendimi suçlu mu hissetmem gerekiyor? Sorunları olan tek kişi siz değilsiniz hanımefendi. Berbat bir boşanma süreci geçirdim, karım benden iki kat fazla para kazanan bir çakal için beni terk etti ve benim de biraz ego inşasına ihtiyacım vardı. Bu yüzden hassas ruh halinizi fark etmediğim ve ona pandik attığım için beni suçlamayın, çünkü benimkini fark etmediğinizden emin olabilirsiniz!"

"O zaman ödeştik," diye suçladı. "Öyleyse çekil sırtımdan!"

"Memnuniyetle!"

Ayaklarını sürüyerek sandalyesine döndü ve kendini içine attı. Otuz saniye kadar teknik özelliklere baktıktan sonra, "Karınız için üzgünüm," diye mırıldandı.

"Eski karım."

"Muhtemelen mutlu değildir."

Adrian sandalyesinde geriye yaslandı ve kaşlarını çatarak ona baktı.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim."

Bunu yapmak istememiştim."

Çaba sarf etti ama homurdandı: "Sorun değil."

Bir şeyler mırıldandı ve kendi işine döndü.

Öfkeyle rahatlamaya ve dikkatini dağıtmaya çalışmıştı ve bu sürdüğü müddetçe başarılı da olmuştu ama şimdi yüzleşme bittiğine göre sinirliliği geri gelmişti. Yine de Adrian'la aralarındaki hava biraz açılmış ya da en azından durulmuş gibi görünüyordu, yani bu açıdan faydalı olmuştu.

Yates ve Cal koşarak geldiler, Cal hâlâ buruşuk ve uykulu görünüyordu ama Caroline'a sırtıttı ve göz kırptı. Sonra hep birlikte günün uçuşları için kontrol odasına gittiler. Pilotlar hâlâ oradaydı; dördü de tam teçhizatlı, kayışlı, hortumlu, oksijen maskeli ve hızlı kot pantolonluydu. Joe ve Yüzbaşı Bowie Wade Gece Kanatlarını uçuruyorlardı; Daffy Deale ve Mad Cat Myrick ise F-22'lerde takip uçuşu yapıyorlardı. Joe, olacağını bildiği gibi kendini tamamen elindeki işe kaptırmıştı ve boğazındaki korku düğümü onu gerçekten görebildiği için biraz gevşemişti.

Kendini ona bakmaktan alıkoymaya çalıştı ama bu dürtü karşı konulmazdı. Adam onun gözünde bir mücevher gibiydi ve ondan büyülenmişti. Bu sadece uzun boylu, mükemmel kaslı vücudu ya da yüzünün yontulmuş mükemmelliği değil, onu çevreleyen auraydı. Joe Mackenzie bir savaşçıydı; soğukkanlı, sinirsiz, kontrollü vahşiliğiyle ölümcül. Damarlarında sayısız savaşçı neslinin kanı akıyordu; içgüdüleri geçmiş savaşlarda, sayısız kanlı muharebede bilenmiş içgüdülerdi. Diğer pilotlar da aynı içgüdülere, aynı auraya sahipti ama onda bunlar yoğunlaşmış ve saflaşmış, beden, zekâ ve yeteneğin mükemmel bir bileşiminde buluşmuştu. Diğerleri bunu biliyordu; ona bakışlarından, ona otomatik olarak duydukları saygıdan belli oluyordu. Sadece albay olması ve projeden sorumlu olması değildi, gerçi rütbesi kendi saygısını da beraberinde getiriyordu ama bir insan ve bir pilot olarak ona verdikleri değeri, hepsi ondan daha yüksek rütbeli olsalardı bile verirlerdi. Bazı adamlar kalabalığın arasından sıyrılırdı ve Joe Mackenzie

onlardan biriydi. Asla bir iş adamı, bir avukat ya da bir doktor olamazdı. O neyse oydu ve yapmak için çok uygun olduğu şeyi yapmasına izin verecek mesleği aramıştı.

O bir savaşçıydı.

O sevdiği adamdı.

Bir şekilde nefes alma yetisini kaybetmişti ve bunun bir önemi yoktu. Kendini sersemlemiş, gerçek dışılığa saplanmış hissediyordu. Kendini daha fazla kandıramazdı. Ona karşı savunmasız olduğunu itiraf etmişti ama asla bu kadar yakın olmamıştı. Kendini ona aşık olma tehlikesine karşı uyarmış, kalbini kaybedebileceğinden endişe etmişti ama bunların hepsi çok geç olduğunu kabul etmesini engelleyen duygusal bir sis perdesiydi. Ona dokunduğunda kendi bedeni üzerinde sahip olduğundan daha fazla kontrol sahibi değildi, ki bu bile tek başına yeterli bir uyarı olmalıydı. Kendi körlüğü için tek mazereti daha önce hiç aşık olmamış olması ve bunu fark etmemiş olmasıydı.

O ve diğer üç pilot kontrol odasından çıkarken ona bakamadı. Eğer ona baksaydı, hissettiği her şey yüzüne yansıyacaktı ve onun bunu görmesini, belki de yanlış zamanda düşünmesini istemiyordu. Kendini saçma bir şekilde çıplak hissediyordu, tüm duygusal korumalarından sıyrılmıştı, her sinir ucu açığa çıkmış ve en ufak bir hava kıpırtısıyla bile tahrik oluyordu.

Dört kuş da havalandı ve teknisyenler terminallere doluşarak Night Whigs'in derilerine yerleştirilmiş sensörlerden gelen bilgileri dikkatle incelediler.

Yarım saat içinde, insansız hava araçlarının lazerlerini doğrultacakları hareketli hedefler sağlayacağı test alanının üzerinde yerlerini almışlardı. Caroline her zaman sorun çıkacağını tahmin ederdi, çünkü tecrübelerine göre hiçbir yeni sistem pratikte teoride olduğu gibi çalışmazdı, ama testler şimdiye kadar iyi gitmişti ve büyük bir sorun çıkmayacağı konusunda iyimserdi. Ancak o gün, sorun beklentisinde haklı, küçük bir sorun çıkacağı umudunda ise haksız olduğunu kanıtlar gibiydi. Hedefleme sistemleri insansız hava araçlarına kilitlenmeyi reddediyordu, oysa bir gün önce bunu başarmışlardı. Ancak bugün orada iki farklı uçak vardı ve proje müdürü tamamen bıkkın bir halde o günkü testlerin iptal edilmesini ve kuşların hedefleme sistemlerinin kapsamlı bir şekilde kontrol edilmesi için üsse geri gönderilmesini emretti.

Joe öfkelenmedi ama kontrol odasına geri döndüğünde hoşnutsuzluğu açıkça görülüyordu, saçları kasktan dolayı terden keçeleşmişti.

"Kuşlar hangarda," dedi buz gibi bir kontrole, lazer ekibinin bir parçası olarak öfkesine Caroline'ı da dahil ederek. "Aynı ikisi Pazartesi sabahı tekrar havalanacak. Sorunu bulup düzeltmek için bugünün büyük bir kısmı daha var." Arkasını dönüp uzaklaştı ve Cal dişlerinin arasından hafifçe ısıklık çaldı.

Yates içini çekti. "Pekâlâ millet, tulumlarımızı giyelim ve hangarlara gidelim. Yapacak işlerimiz var."

Caroline seçenekleri zihninde sıralamaya başlamıştı bile. Lazer hedefleme yeni bir şey değildi; sadece uygulama şekli yeniydi. Sorun pilotların kasklarındaki sensörlerde, füze optiklerinde, hatta hedeflemeyi etkinleştiren düğmede bile olabilirdi. Rahatsız edici olan şey, bunun her iki uçakta da aynı anda meydana gelmiş olmasıydı; bu da muhtemelen üretimde ya da hatta tasarımda temel bir sorun olduğunu gösteriyordu. Cal'e baktı ve kaşlarını çatmakta olduğunu gördü, çünkü her iki uçağın da aynı anda aynı zorluğu yaşamasının yerleşik bilgisayarların programlanmasında bir sorun olduğunu gösteriyor olabileceğini düşünüyor olmalıydı. Sorunu farklı açılardan ele alıyorlardı ama her ikisi de sonuçlarının farkındaydı.

En başından beri her şey yolunda gidiyordu. Joe'yla geçirdiği gece de aynı şekilde devam ederse, muhtemelen frijit olduğunu anlayacaktı.

Öğle yemeği boyunca çalıştılar, sorunu saptamaya çalışmak için sensörlerin bilgisayar analizlerini yaptılar, ancak hiçbir şey ortaya çıkmadı. Her şey mükemmel çalışıyor gibi görünüyordu. Aynı testleri herhangi bir sorun yaşamayan üç kuş üzerinde de yaptılar ve sonuçları karşılaştırdılar, yine bir şey çıkmadı. Her şey eşleşti. Bilgisayara göre, lazerlerin hareketli hedeflere kilitlenmemesi için hiçbir neden yoktu.

Öğleden sonra geç saatlerdi ve devasa klimaların tüm çabalarına rağmen sıcak hangarın içinde rahatsız edici bir seviyeye ulaşmıştı, Cal arızalı ünitelerden birinin ateşleme mekanizması üzerinde ve çalışan bir ünite üzerinde testleri tekrarladı. Her ne sebeple olursa olsun, belki de her projeye musallat olan gremlinler yüzünden, bu kez bilgisayar tetik mekanizmalarındaki elektrik akımında bir kesinti olduğunu gösterdi. Bir saatten kısa bir sürede onarılabilecek bir sorun için saatlerce çıldırdıktan ve öğle yemeğinden vazgeçtikten sonra sorunun bu kadar basit olduğu ortaya çıktı için hepsi sinirlenmişti.

Romantik bir randevu için harika bir ruh halindeydi: yorgun, aç, sıcak ve huysuz. Kimlik etiketine kaşlarını çatarak baktı.

binadan ayrılıp odasına gitmeden önce cebine taktı.

Uzun ve soğuk bir duş kendini daha iyi hissetmesini sağladı, ancak birkaç giysi ve tuvalet malzemesini bir gece çantasına atarken hâlâ kaşlarını çatıyordu. Eğer bu kadar sert mizaçlı olmasaydı, sorunu çözmek için kendilerini bu kadar istekli hissetmezlerdi. Öğle yemeğini yiyebilirdi. Şimdi kendini bu kadar yıpranmış ve keyifsiz hissetmezdi. Gitmeyi reddederse bu onun işine gelirdi.

Tek sorun, o kadar da aptal olmamasıydı. Onunla birlikte olmayı yemek yemekten, her şeyden daha çok istiyordu.

Kapı çalındığında saat daha altı olmuştu. Giyinmişti ama saçları hâlâ ıslaktı ve hâlâ açtı. Kapıyı fırlatıp açtı. "Öğle yemeği boyunca çalıştık," diye uğursuzca suçladı. "İşimiz bitti -" saate bakmak için döndü "- otuz beş dakika önce. *Önemli bir şey değildi - sadece* şalterlerdeki akımda bir kesinti vardı - ama onu bulmamız sonsuza kadar sürdü, çünkü açtık ve konsantre olamadık."

Joe açık kapı aralığına uzandı ve düşünceli düşünceli onu inceledi. "Acıktığın zaman hep huysuzlaşır mısın?"

"Tabii ki. Herkes öyle değil mi?" "Hayır.

Çoğu insan yapmaz."

"Oh."

Ona elini uzattı. "Gel o zaman, seni besleyeyim." "Saçlarım kuru değil."

"Bu sıcakta yeterince çabuk kurur. Hazırlandın mı?"

Gece çantasını aldı ve her şeyin kapalı olduğundan emin olmak için hızlı, otomatik turunu yaptı. Joe çantayı onun elinden aldı ve kapıyı arkasından kapatarak onu dışarı çıkardı. Joe içini çekip kilitli olduğunu göstermek için çevirmeye çalışana kadar orada durdu ve anlamlı anlamlı kapı koluna baktı. Tatmin olan kadın kamyonete doğru yürüdü. Adam çantayı yerleştirdi, sonra onu koltuğa kaldırdı. Tam etekli, askılı bir güneş elbisesi giymeyi tercih etmişti, adamın elini elbisenin altına sokmasının artık bir önemi olmadığına karar vermişti, çünkü ona bundan çok daha fazlasını yapması için izin vermişti, ama o sıcak, sert el elbisenin altından kayarak çıplak kalçasını sıktığında neredeyse kalbi duracaktı.

Yemekle ilgili tüm düşünceler aklından uçup gitti. Ona baktı, başka türlü bir açlık duyuyordu, ihtiyacı aniden kararan gözlerinde ve hızlanan nefesinde ortaya çıktı. Joe parmak uçlarıyla onun kalçasını hafifçe okşadı,

Sonra elini çekmek için kendini zorladı. "*Belki* de önce seni beslemeliyim," diye mırıldandı.

Yedinci Bölüm

Yemeklerine gösterdiği tüm dikkat için talaş bile yiyebilirlerdi. Sonrasında hatırladığı tek şey restoranın serin ve loş olduğu ve sek şarabın keskin, hoş bir ısırtığı olduğuydu. Adam onun karşısında oturuyordu, iri ve erkeksi, mavi elmas gözlerindeki o tehlikeli parıltıyla. O da gelecek geceyi düşünüyordu ve cinsel niyeti kızın görebileceği kadar açıktı. Ne düşündüğünü bilmesini istiyordu; sahiplenme duygusunu ona bakışlarından, bakışlarının göğüslerinde gezinmesinden, sesinin alçak ve derin olmasından, baştan çıkarmanın nazik ve ikna edici notasından belli ediyordu.

Yemeğin üzerinde oyalandılar ve beklemek sinirlerini kaba dokunmuş yün gibi aşındırdı. Giysileri onu rahatsız ediyor, göğüsleri ağrıyordu. "Neden bekliyoruz?" diye ağzından kaçırdı.

Yavaşça kadının korsesine yaslanmış dik meme uçlarını inceliyordu ve bakışları yavaşça kadının yüzüne doğru kalktı, mavi bir ateşle onu kavurdu. "Sakinleşmen ve rahatlamam için," diye mırıldandı. "Eğer kendini daha güvende hissedeceksen, gecenin çökmesini ve tamamen karanlığa gömülmeni istiyorum."

"Umurumda değil." Ayağa kalktı, yüzü bir Valkyrie kadar sert ve gururluydu, saçları o bakire savaşçıları kadar solgundu. "Beni rahatlatmak için başka bir yol bulmalısın."

O da yavaşça ayağa kalktı, yüzü kabaran şehvetinin gücüyle sertleşmişti. Hesabı ödeyip kamyonete geri döndüklerinde aralarında bir sessizlik oluştu. Sıcaklık hâlâ neredeyse boğucuydu, güneş ufukta kocaman kırmızı bir top gibi her şeyi kıpkırmızı bir parıltıyla yıkıyordu. Yüzünün keskin hatlarına düşen ilkel ışıktaki vahşi, kadim soyu açıkça görülüyor, beyaz bir elbise gömleği ve siyah pantolon şeklinde giydiği uygarlık görüntüsünü yalanlıyordu. Geyik derisi pantolon ve mokasen giyiyor olmalıydı, gövdesi çıplaktı, gür siyah saçları o geniş, güçlü omuzlarına serbestçe dökülüyordu.

Sabahki dehşetini, uçuş sırasında yaralanabileceğini ya da ölebileceğini hatırladı ve bunu ona asla söylememeye çalışacağını biliyordu.

Onları Hilton otellerinden birine yerleştirdi ve hala sessiz bir şekilde, iki küçük çantalarını taşıyan bellboy ile birlikte asansöre bindiler.

Tek yatak odalı bir süit tutmuştu ve belboy alışlagelmiş rutinini yerine getirdi, çantaları yatak odasına taşıdı, onlara zaten nasıl kullanılacağını bildikleri şeyleri nasıl kullanacaklarını gösterdi, gün batımının şiddetli kırmızı ışığını içeri almak için perdeleri açmakla meşguldü. Joe onun eline beş dolarlık bir banknot sıkıştırdı ve belboy çekip gitti.

Hâlâ yatak odasında duruyordu, ayakları halıya yapışmış, büyük boy yatağa bakmamaya kararlıydı ve Joe'nun kapıyı kilitleyip zincirlemesini dinliyordu. Yatak odasına girdi ve büyük bir sakinlikle perdeleri tekrar çekerek odayı sadece açık kapı aralığından sızan ışıkla rahatlayan bir kasvete gömdü. Hava gerginlikle doluydu. Siyah deri çantasını açtı ve bir kutu prezervatif çıkarıp komodinin üzerine koydu.

"Koca bir kutu mu?" diye sordu kendi sesine benzemeyen boğuk bir sesle.

Onun arkasında durdu ve elbisesini ustalıkla çözdü. Elbise gevşeyip omuzlarından düşerken, "Hediyelik eşya dükkanına gidip bitince biraz daha alacağım," dedi.

Birden delicesine titremeye başladı, çünkü elbisenin altına sadece külotunu giymişti. Ne sütyen, ne slip, ne de çorap. Elbise ayak bileklerinin etrafında toplandığında, adamın önünde çırılçıplak kalmıştı, göğüsleri sımsıkı, meme uçları ağrıyan bir ihtiyaçla öne doğru itiliyordu. Onu kollarının arasına aldı ve ayakkabıları yerde, elbisenin köpükleri arasında kaldı.

Onu yüzeye indirirken bir dizini yatağın üzerine koydu, sonra külotunu hızlı ve etkili bir şekilde bacaklarından aşağı sıyırırken o şekilde diz çökmeye devam etti. O ana kadar bu küçük koruma parçasına ne kadar çaresizce ihtiyaç duyduğunu ya da onlar olmadan ne kadar açıkta ve savunmasız hissedeceğini fark etmemişti. Ayağa kalkmaya çalışırken tutarsız bir protesto sesi çıkardı, çünkü o hala tamamen giyinikken kendisi çıplaktı, ama onu sırt üstü uzatırken gözlerindeki parıltı mücadele etmeyi bırakmasını sağladı.

Joe durakladı, kızın çıplak halini incelemek ve nihayet önünde çırılçıplak uzandığı, narin bedeninin ortaya çıktığı ve kendisinin de onu alacağı anın ilkel tatminini yaşamak için zaman ayırdı. Ondaki uyarılma belirtilerini şimdiden görebiliyordu; meme uçlarının daha koyu renkte kızarıp tomurcuklar halinde sıkılaşmasından ve aralarındaki son derece hassas eti korumak için içgüdüsel olarak birbirine bastırdığı ince kalçalarının ince bir mesajla titreyip esnemesinden anlaşılıyordu. Soluk bukleler, kızınkinden sadece bir iki ton daha koyu

saçları tümseğini süslüyordu; saç renginin doğal olduğunu düşünmediğini hatırlayınca küçük, geçici bir gülümseme bir an için ağzını yokladı. Gözlerinin kanıtına göre, tartışmasız kendi saçlarıydı. O sarı bukleler o kadar cezbediciydi ki, birden sadece bakmak yeterli gelmedi.

Elini göğsüne koydu, nazıkçe yoğurdu, avuçladı, sert başparmağı meme ucunun etrafında dolaştı ve daha da sıkılaşmasını sağladı. Kadın nefesini tuttu, bu da göğsünün avucunun içinde daha da şişmesine neden oldu. Aynı sakın güvenle diğer elini de karnından aşağıya doğru okşayarak bacaklarının arasına soktu ve parmaklarını sertçe kadınlığının yumuşak kıvrımlarına bastırdı. Kadının içinde bir şimşek çaktı ve otomatik bir arayışla kalçalarını yataktan kaldırdı. Eğer başparmağı göğüs ucunda sert bir his uyandırdıysa, şimdi daha da fazla hissettiriyordu çünkü en ufak bir dokunuşta çılgınca titreyecek kadar hassas bir etin üzerinde geziniyordu.

Bu dayanılmazdı ve birdenbire ondan uzaklaştı, yatakta dizlerinin üzerine yükseldi, göğüsleri nefes alışının gücüyle kabarıyordu. Joe ayağa kalktı ve gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

Giysiyi çıkarırken güçlü gövdesi çıplaktı, teni bronzlaşmıştı, yumuşak siyah saçları göğsünü düzgün bir elmas şeklinde kaplıyor ve karnının ortasından ipeksi bir çizgi halinde uzanıyordu. Kendi meme uçları küçük, koyu renkli ve sıkıydı. Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı. Zayıf parmakları kemerini çözdü, fermuarını açtı, pantolonun ve şortun kemerlerine asıldı ve onları aşağıya doğru itti. Pantolonunu çıkarmak için eğilirken gözleri onun ince, çıplak bedeninden hiç ayrılmadı. Doğrulduğunda, o da kız kadar çıplaktı.

Erkeksi vücudundaki güç neredeyse korkutucuydu. İsterse hiç çaba harcamadan onu alt edebilirdi. Demir gibi sert kasları düz karnını, göğüs kafesini ve uzun kalçalarını sarıyordu. Erkeklik uzvu kasıklarından kalın ve dolgun bir şekilde yükseliyor, şehvetinin gücüyle gözle görülür bir şekilde zonkluyordu. Belindeki zonklamayla ritim tutarak damarlarında dolaşan kendi kanının sıcaklığına rağmen, bunun mümkün olabileceği konusunda ciddi şüpheler duymaya başladı. Yumuşak, paniklemiş bir ses çıkardı.

"Şşş, tatlım," diye mırıldandı usulca. "Gergin olma." Sert elleri nazıkçe omuzlarına kapandı ve bir şekilde kendini tekrar sırt üstü yatarken buldu ve o da yanında yatıyordu, onu kendine doğru katlarken büyük vücudunun sıcaklığı onu yakıyor ve sarıyordu. Çıplaklığı eziciydi, cinselliğinin gücü artık ne giysilerle ne de toplum tarafından dayatılan sınırlarla maskeleniyordu. Onu yatıştırmaya devam etti

Elleri onun üzerinde yavaşça ateşi okşarken, kelime bile olamayacak alçak fısıltılarla.

Caroline bu dramatik biçimde yoğunlaşan durumda kendinden emin olamayarak ona sarıldı. Adamın onu daha önce şehvetli bir bölgeye götürdüğünü düşünmüştü ama şimdi sadece kapı aralığında oyalandığını fark etti. Eğer zevk için olmasaydı, kaçıp giderdi. Ama zevk... ah, yavaş, sinsi ve zihin uyuşturucuydu, onu nazikçe baştan çıkararak sıkı kaslarını gevşetiyordu; sonra, direnci kaybolduğunda, aniden sinirlerini ve kaslarını parçalayan gürleyen bir fırtınaya dönüştü. Kadının narin bedeni de onunla birlikte titredi, yine bir yay kirişi gibi gerildi ama bu kez farklı bir nedenden ötürü ve erkek bu farkı hemen hissedemeyecek kadar içgüdüsel bir hayvandı. Elleri onun üzerinde emin ve sarsıcı bir amaçla hareket etti, artık onu sakinleştirmek için değil, uyarılmasını yoğunlaştırmak için.

Ağzı meme uçlarını, keskin küçük ısırıklarla cezalandırılan ve diliyle yatıştırılan ıslak tensel işkence boncuklarına dönüştürdü. Kollarında kıvrım kıvrım kıvrıyor, kalçaları onu bir davul sesi kadar kesin bir şekilde çağıran eski bir ritimle kalkıp iniyordu. Parmakları bir kez daha yumuşak kadınsı kıvrımların arasına girdi ve onu nemli ve şişmiş, dokunuşu için ağrıyan buldu; uylukları ona daha fazla özgürlük vermek için bilinçsizce açıldı, bu fırsatı hemen kullandı. Uzun bir parmağıyla dikkatlice içine girdi ve elinin karşısında yukarı doğru kabarırken boğazından vahşi bir ses çıktı. Adam onun üzerinde oyalandı, sıcak, uyarılmış vücudunun kokusuyla, teninin ipeksiliğiyle sarhoş oldu. Eğer onu kendi içine çekebilseydi, onu kendine doğru ezebilirdi, iki bedeni birbirine kaynaştırma dürtüsü o kadar şiddetliydi ki.

Sondaj dokunuşu ona hem heyecanının yüksekliğini hem de bekâretinin gücünü öğretti ve mide kasları neredeyse dayanılmaz bir beklentiyle gerildi. Daha fazla bekleyemezdi, ama onu o kadar ateşli istiyordu ki, birleşmelerinin daha derin zevkini almak için penetrasyonunun acısını isteyerek kabul edecekti. O kadar sıkıydı ki, buna dayanabilir miydi bilmiyordu ama kendini onun tatlı derinliklerine sokmazsa çıldıracaktı.

Adamın şehvetli işkencesi devam ettikçe kadın giderek doruğa yaklaşıyor, başı sarı saçlarının arasında yatakta çırpınıyor, elleri çaresiz bir güçle adama tutunuyordu. İnledi ve tırnaklarını adamın göğsüne batırdı. "Şimdi." Sesi boğuk çıkıyordu. "Şimdi, şimdi, şimdi, şimdi!"

Kendisi de daha fazla dayanamadı. Kalçalarını araladı ve üzerine çıktı, sert ağırlığı onu yatağa bastırırken, sert uzunluğu mahrem etinin yumuşak sıcaklığına doğru itti ve baskının altında boyun eğmeye başladığını hissetti. Sonra çıplaklığın enfes hissi onu kendine getirdi ve ondan, penetrasyonun çıldırtıcı yakınlığından geri çekildi. Komodinin üzerindeki kutuya uzandı, küçük folyo paketlerinden birini çıkardı ve dişleriyle yırtarak açtı.

"Hayır," dedi Caroline hiddetle, adamın elini iterek. "Bu sefer değil, ilk sefer değil. *Seni* hissetmek istiyorum, sadece seni."

Tutkuyla kararmış gözleri ona dik dik bakıyor; ince, ateşli vücudu ilkel bir mesajla onu çağırıyordu. Vahşi ve pagandı, şimdi çırlıçıplak yattığında daha da Valkyrie'ydi, uylukları kızlığını sona erdirecek erkek müdahalesini kabul etmek için açıktı. Erkeğin egemenliğine meydan okuyor, bu en eski doğurganlık kutlamasında onun bedenini ve tohumunu talep ediyordu.

Joe kollarını onun üzerinde kavuşturdu, kalçalarını tekrar onunkilere yaklaştırırken yüzü vahşiydi. Onun olmadığı yerlerde cinsel açıdan deneyimliydi, aldıkları vahşi riskin farkındaydı ama bu sefer, bu ilk seferde o da aralarında hiçbir şey olmadan onu istiyordu.

Caroline ilk künt araştırmada hareketsiz kaldı.

Gözleri buluştu ve tutuştu. Adam baskıyı artırırken yanağındaki küçük bir kas seğirdi. Acı onun için bir tehdit, bir gerçeklik haline geldi ama onu uzaklaştırmaya çalışmadı. Bunu istiyordu, acıyı önemsiz kılan bir şiddetle ona sahip olmak için yanıp tutuşuyordu. Adam ona kolay davranmadı. İçine girmesi amansızdı: istila ediyor, geriyor, yumuşak kılıfını kabarık uzunluğunu kabul etmeye ve tutmaya zorluyordu. Daha fazla dayanamayarak çılgınca kasıldı ve kendi hareketiyle dayanabileceğini anladı. Sert bir zevk sesi çıkardı.

"Evet," diye mırıldandı sıkıca. "Doğru, tatlım, beni alabilirsin. Hadi ama. Daha fazla. Tekrar yap." Onun enfes hissi zihni paramparça ediyordu, sıcak ipek gibi, sıkı, ıslak ve inanılmaz derecede yumuşak.

Çılgınca bir ihtiyacın dürtüsüyle bunu yaptı ve adam aniden içine oturdu, sahip olduğu sertlik gözlerinden sıcak yaşların akmasına neden oldu. Gerilmiş, fazla dolu hissi dayanılmazdı ama yine de buna katlandı çünkü tek alternatif durmaktı ve bu imkânsızdı. Dikkatli olamayacak kadar içgüdüsel, yavaşlayamayacak kadar şiddetli bir ihtiyaç tarafından itiliyordu. Göğsünün sert düzlemleri göğüslerini ezdi; elleri altından kayarak kalçalarını morartıcı bir güçle kavradı ve onu itişlerine doğru kaldırdı ve keskin

Zevk onun içinde patladı. Hıçkırarak, soluk soluğa ve yarı çığlık atarak ona sarıldı.

Dişlerini gıcırdatarak kendi doruk noktasıyla savaştı ve onun salıverilme spazmlarını yoğunlaştırarak ona sertçe bindi. Yavaş yavaş titremesi durdu ve kaslarındaki çılgınca gerginlik hafifleyerek kollarında rahatlamasına izin verdi. Boğazında yumuşak, neredeyse mırıltılı bir ses duyuldu. "Joe," diye fısıldadı, sadece onun adını ve sesindeki tembel zevk neredeyse onu uçuruma sürüklüyordu.

"Şimdi," dedi içgüdüsel bir şekilde, dizlerinin üzerine kalkarak. Sıra ondaydı ve ihtiyacı o kadar vahşiydi ki zar zor kontrol edebiliyordu. Kollarını bacaklarının altından geçirdi ve öne doğru eğildi, bacakları kollarının üzerine dökülmüş, yüksek ve geniş bir şekilde zorlanırken ellerine dayandı. Bu şekilde ona karşı tamamen savunmasızdı, itişlerinin derinliğini tamamen sınırlayamıyordu ve adam bundan tam olarak yararlandı. Kadının içine sertçe ve derinlemesine daldı, güçlü omuzları kadının içine girerken çabayla kamburlaştı ve zevk tıpkı kadın gibi onu da vurdu, uyarıda bulunmadan, kaçak bir tren gibi ona çarptı. Bu gücün altında sarsılarak sarsıldı, boğazından sert bir çığlık koptu. Spazmlar devam etti ve onu altındaki kadının sıcak derinliklerine boşalttı. Sonunda sona erdiğinde, ağır bir şekilde kadının üzerine çöktü, işkence gören ciğerleri hava almak için savaşıırken göğsü kabarıyordu. Kalbi göğsünde çılgınca çarpıyordu ve o kadar güçsüzdü ki kadından uzaklaşamıyordu. Gs çekerken bile hiç böyle hissetmemişti, hele seks yaparken hiç.

Adam uyuyakaldı. Onun ağırlığına karşı çıkması gerekirdi ama bunun yerine onu kucakladı, iri bedeninin kendisini yatağa sıkıştırma hissini sevdi. Zar zor hareket edebiliyor, zar zor nefes alabiliyordu ve bu cennet gibiydi. Her yeri ağrıyordu, ama özellikle de adamın ağır erkekliğinin hâlâ içinde yuvalandığı bacaklarının arası... Yine de vücudunun her hücresine nüfuz eden ve rahatsızlığı tamamen yok eden bir memnuniyet duygusuyla doluydu. Gözlerini kapadı. Her şeyin olduğu gibi olmasını istemişti -ham ve güçlü. Bunu daha iyi yapabilecek tek şey, o lanet olası kontrolünü kaybetmiş olmasıydı. Kontrolünü biraz kaybetmişti ama yine de elinde tutuyordu, oysa kadın sınır tanımayan vahşi bir tutkunun pençesinde çaresizdi.

"Caroline." Adını söylediği anda Caroline'in ağzı onunkinin üzerine yerleşti ve Caroline uyuduğunu fark etti, çünkü onun hareket ettiğini hissetmemişti ama şimdi dirseklerinin üzerinde durmuş, başını avuçlarının arasına almıştı. Hiç duraksamadan karşılık verdi, ağzı açıldı ve kendini onunkine bıraktı.

Bir süre sonra onu öpmeyi bırakmak için kendini zorladı ve vücutlarını nazikçe ayırdı. Adam banyoya gidip bir süre sonra elinde ıslak bir bezle çıkarken, kadın yatağın üzerinde gevşekçe yayılmaya devam etti. Adamın kendisini bu kadar samimi bir şekilde temizlemesinden utanması gerektiğini düşündü ama bu onu aşırıyordu. Adam işini bitirdiğinde uykulu bir kedi gibi esnedi ve yan tarafına kıvrıldı. "Kanadım mı?" diye sordu, sesinde sadece dalgın bir merak vardı.

"Sadece birazcık." Adam onun kalçalarını sahiplenerek okşadı, kendini ona tamamen teslim ettiği için şiddetli bir memnuniyetle doldu. Hiçbir şeyini saklamamış, rahatsızlığın ya da bilinmeyenden korkmanın kendisini bu durumun içine atmaktan alıkoymasına izin vermemişti. Daha önce hiç böyle istenmemişti, daha önce hiç kimseyi böyle istememişti, hiçbir çekince ya da kısıtlama olmadan, hiçbir sınır tanımadan. Başka herhangi bir kadın onun sahip olduğu bu vahşilikten korkardı ama Caroline bundan zevk almıştı. Daha önce hiç bu kadar vahşi *olmamıştı*, cinsel ihtiyaçlarının şiddetine teslim *olmasına* hiç izin vermemişti. Azgın cinselliği her zaman acımasızca kontrol altında tutulmuştu ama şimdi sadece ona teslim olmakla kalmamış, bunu korunmadan yapmıştı. Bu sorumsuz hareketiyle onu hamile bırakmış olabilirdi.

Öfkelenmesi ve kendinden tiksinişi gerekirdi ama nedense bunu yapmamıştı. Aldığı mutlak zevk, pişmanlıklara yer bırakmayacak kadar güçlüydü. Zihninde tehlikeli bir görüntü oluştu, Caroline'in çocuğuyla şişmiş bir resmi ve şaşkınlıkla yeniden tahrik olmaya başladı.

Kız uyuyordu. Elindeki bezi banyoya götürdü ve geri dönüp yorganı geri çekerek onu serin çarşafın arasına soktu. Kadın usulca mırıldandı; sonra, adam yanına kayınca, otomatik olarak onun sıcaklığının rahatlığını arayarak ona sarıldı. Adam onun başını omzuna yasladı, boşta kalan kolu da onu kendine yakın tutmak için kalçalarına dolandı. Adam da neredeyse onun kadar kolay uyumuştı.

Daha sonra uyandığında, keskin zaman algısı ona yaklaşık iki saattir uyuduğunu söyledi. Son derece tahrik olmuştu ve onu okşayarak uyandırdığında o da tahrik olmuştu. Bu kez kendini korunmaya zorladı, ama ilk kez tam bir yakınlık kurmalarının önündeki ince engele acı acı içerledi. İçine girdiğinde biraz soluklandı, hassas teni ilk dokunuştan dolayı acıyordu ama yine de nazik olmasına izin vermeyecekti, istese bile. Naziklik için daha sonra zaman olacaktı, şimdilik sadece arzusun sel gibi akan dalgası vardı ve serbest bırakılmayı talep ediyordu.

Karanlıkta birlikte kıvrandılar ve dalgalandılar, tek ses nefeslerinin sertliği ve altlarındaki yatağın gıcirtısıydı.

Tekrar uyudular. Gece boyunca üç kez daha uyandı ve ona sahip oldu. Aciliyetin ne zaman azalacağını merak ediyordu.

Ertesi sabah gözlerini açtığında, parlak sabah güneşinin ağır perdeleri delmek için cesurca çabaladığını gördüğünde saat sekizi geçiyordu. Oda loştu, klima sessizce uğulduyor, hava hoş bir serinlik veriyordu. Gecenin dizginlenemez faaliyetlerinden dolayı vücudu ağrıyordu

Caroline yan yatmış, yüzünü ona dönmüştü ve bir an için onun omurgasının narin çizgisine hayran kaldı. Böylesine yumuşak, narin bir vücut, ondan talep ettiği şeylere nasıl dayanabilmişti?

Yatak darmadağındı. Örtülerin hepsi açılmış, bükülmüş ve çoğu yere serilmişti. Caroline gecenin bir noktasında yatak örtüsünün bir köşesini göğüslerine sarmak için yukarı çekmişti. Alt çarşaf bile gevşemişti. Bir yastık yatak başlığının altına tıkılmıştı. Üç yastık olduğunu çok net hatırlıyordu ama diğer ikisinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ayrıca, doyumsuz karşılaşmalarından biri sırasında bir tanesini kalçalarının altına yerleştirdiğini de hatırlıyordu. Otel hizmetlileri görmeden önce yatağı yeniden yapmak isteyip istemeyeceğini merak ederek esnedi. Yatağı yeniden yapmanın pek bir anlamı olduğunu düşünmüyordu.

Acıkmıştı ve onu nazikçe silkeleyerek uyandırdı. "Kahvaltı için ne istersin, tatlım? Oda servisini arayacağım, sonra beklerken banyo yapabiliriz."

Tek gözünü açtı. "Kahve," diye mırıldandı.

"Başka?"

İç çekti. "Yemek." Gözü kapandı.

Kıkırdadı. "Biraz daha daraltabilir misin?"

Bunun hakkında düşündü. "Yeşil bir şey yok," diye mırıldandı sonunda yatağın içinde. "Sabahları yeşil yiyemiyorum."

Bu fikir karşısında afalladı ve tiksintiyle ürperdi. Düşünecek olursak, sabahları yeşil bir şey de yiyemiyordu.

İkisi için de cevizli waffle ve domuz pastırması ile kahve ve portakal suyu sipariş etti. Hattın diğer ucundaki kişiliksiz ses, siparişinin gelmesinin kırk beş dakika ila bir saat süreceğini bildirdi, bu da onun için sorun değildi. Telefonu kapattı ve Caroline'ı tekrar silkeleyerek uyandırdı.

"Duş mu yoksa küvet banyosu mu istersiniz?"

"Küvet. Duşta oturamazsın."

Banyoya gitti ve çocuk parkı büyüklüğündeki küvetin musluklarını açtı. Küvetin büyüklüğüne rağmen su seviyesi hızla yükseldi. Yatak odasına döndü ve Caroline'i kollarının arasına aldı. Caroline'in kolları da güvenle onun boynuna dolandı. "Çok mu ağrın var?" diye sordu endişeyle.

"Çok ağrıyorum, eğer sorduğun buysa." Yanağını onun omzuna sürttü. "Sadece yürüyemiyorum."

Kadın hâlâ kollarındayken küvete girdi ve dikkatlice kendini ılık suya bıraktı, ardından kadın bacaklarının arasında, sırtı göğsüne gelecek şekilde küvetin arkasına yaslandı. Ilık su bacaklarındaki sertliği emmeye ve aralarındaki rahatsızlığı hafifletmeye başladığında zevkle iç çekti.

Gece boyunca aralarında geçen samimiyetten utanmayı ve çıplaklıklarından huzursuz olmayı beklerdi ama bunların hiçbirini hissetmedi. İliklerine kadar işlemiş bir memnuniyet, daha önce varlığından bile haberdar olmadığı bir hafiflik ve tamamlanmışlık duygusu hissetti. O onun erkeğiydi, o da onun kadınıydı; ondan nasıl utanabilirdi ki?

Onu yıkadı, ellerini kokulu sabunla köpürttü ve bir şekilde diğer kısımlardan daha fazla ilgiye ihtiyaç duyuyor gibi görünen vücudunun hassas kısımları üzerinde nazıkçe kaydırıldı. Bitirdiğinde kadın kendini çok sıcak hissediyordu ve eğer sert erkeklik uzvunun dolgunluğu herhangi bir gösterge ise o da öyle hissediyordu. Kadın bu iyiliğe karşılık verdi ve onu yıkadı, ancak yemeklerinin yaklaşması onun uyarılmışlığını gidermek için bir şey yapmasını engelledi.

Banyo kapısının arkasında iki kalın, kapüşonlu havlu bornoz asılıydı ve kapının hızla çalınması oda servisini müjdelemeden iki dakika önce onları giydiler. Joe sipariş kâğıdını imzalarken araba hareketsiz kaldı ve tabakların üzerindeki örtüler kaldırıldı.

Nefis kahve kokusu onu yatak odasından içeri sürükledi. Joe'nun gözleri şehvetin hızla yeniden canlanmasıyla keskinleşti. Yüzü makyajsız, saçları dağınık ve vücudu kalın bir bornoza sarılmış olsa bile, sahip olduğu ve hatta gördüğü diğer tüm kadınlardan daha çekiciydi. Birlikte çalıştığı erkekler, görünüşüne gösterdiği titizlik nedeniyle ona Güzellik Kraliçesi diyor olabilirdi ama çekiciliği buna bağlı değildi.

Yemeğe bilinçsiz bir iştahla saldırdı ve adam onun yeme şeklinin bile onu sertleştirdiğini düşündü. Yemeğini bitirdiğinde eğildi.

Memnun bir iç çekişle geri döndü ve o n a gülümsedi, kanını kaynatan tembel bir gülümsemeydi bu.

"Bugün ne yapacağız?"

Siyah kaşını kaldırdı. Solgun gözleri elmas k a d a r sert ve parlak görünüyordu ve derinliklerinde ateş vardı. "Bu hafta sonu boyunca süitten çıkmayı planlamıyorum," dedi eşit bir şekilde. "Tabii prezervatifimiz bitmezse."

Yavaşça ayağa kalktı. "Belki oda servisi getirir," dedi aniden ihtiyaçtan gerginleşen bir sesle ve sonra onun kollarındaydı.

Sekizinci Bölüm

O hafta sonu şehvetin içinde boğuldu. O kişisel olmayan otel süitinin iki odası, sevişmelerinin aurası ve anılarıyla dolu, çok kişisel hale geldi. Süitten hiç çıkmadılar, yemek için oda servisine güvendiler ve bornoz dışında hiçbir şey giymediler.

Bir sevgili olarak Caroline'in tutkusunun gücüne fazlasıyla denkti. Caroline hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı; son derece bakirdi ve şimdi de kendini verirken aynı derecede şiddetliydi. Daha önce hiç iştahını serbest bırakmamıştı ama Caroline'le bunu yapabiliyordu. Onunla doyuyor ama yine de asla doyduğunu hissetmiyordu. Açlık tekrar tekrar kükrüyordu.

Hiç çekingenliği yoktu. Dünyevi ve güçlüydü, onu kendisiyle birlikte sürüklüyor, hayal edebileceğinden daha fazla varyasyon, teknik ve pozisyonla tanıstırıyordu. Bazen o üstteydi, bazen o; bazen de onun arkasındaydı. Bazen ağzını kullanıyor, bazen de ona zevk almak için ağzını nasıl kullanacağını öğretiyordu. Onunla küvette, kanepede, yerde, nerede olurlarsa olsunlar sevişti.

Kemerinde bir çağrı cihazı vardı, ama çağrı cihazı sessiz kaldı ve dış dünya onları rahatsız etmedi. Daha önce başka bir insanla hiç bu kadar bütünüyle, ezici bir şekilde, diğer her şeyi dışlayarak ilgilenmemişti. İşini düşünmedi, okuyacak bir kitap için endişelenmedi. Sadece deneyimledi.

Pazar sabahı ilk baştaki çılgın açlık bastırılmış ve sevişmeleri daha yavaş bir hal almış, hem uyarılma hem de tatmin konusunda oyalanma sabrını da beraberinde getirmişti. Bir saatlik tensel oyun onları şimdilik tatmin etmişti ve Joe geç bir kahvaltı ısmarladı; sonra salonda ayaklarını uzatıp televizyon izlediler ve haberleri takip ettiler. Caroline onun yanına kıvrılmış, memnuniyetten gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Saçının solgun bir tutamını kaldırdı ve güneş ışığının altın rengini yakalayıp parlattığı saç telinin aşağıya doğru süzülmesine izin verdi. "Annenle baban nerede?" diye sordu dalgınca, kendi sorusundan çok ışık oyunlarına dikkat ederek.

"Genellikle mi, yoksa tam şu anda mı?" Kadının sesi de en az onunki kadar tembeldi.

"İkisi de."

"Genellikle Kuzey Carolina'da öğretmenlik yapıyorlar. Şu anda Yunanistan'da yaz boyu sürececek bir kültür turundalar. Eylül ortasında eve dönmeleri bekleniyor."

"Küçükken yalnız mıydın?"

"Fark ettiğimden değil. *Öğrenmek* istedim," diye açıkladı. "Kendimi tatmin edecek kadar hızlı öğrenemiyordum. Etrafında rahat olunabilecek bir çocuk değildim. Ebeveynlerim olmasaydı muhtemelen tam bir enkaz olurum ama onlar hayal kırıklığımla başa çıkmama yardımcı oldular ve öğrendiklerimi sınırlamaya çalışmadılar."

"Muhtemelen kutsal bir dehşettin," dedi kuru bir sesle.

"Muhtemelen." Bu konuda kendini rahat hissediyordu. "Peki ya sen?"

Adam hemen cevap vermedi ve küçük bir tedirginlik kadının büyük memnuniyetine karıştı. Pilotluk deneyimleri ve işi hakkında rahatlıkla konuşabilirdi ama özel hayatını çok gizli tutardı. Ona melez olduğunu, üç erkek ve bir kız kardeşi olduğunu söylerken gardını biraz düşürmüştü ama başka pek bir şey söylememişti. Konuşmanın kendisine çok yaklaşmasına izin verecek herhangi bir çocukluk deneyimi anlatmamıştı. Elbette, kendi kendine onu uzun zamandır tanımadığını, aslında bir haftadan daha az süredir tanıdığını hatırlattı. İlişkilerinin hızı ve yoğunluğu onu sersemletmiş, zamanın akışını abartılı derecede uzun göstermişti.

"Hayır, kutsal bir terör değildim," dedi sonunda. Kadın onun cevabındaki uzaklığı hissetti.

"Kardeşlerinizden ya da kız kardeşlerinizden biri mi?"

Ona çok yakın olduğu için kaslarındaki hafif gevşemeyi hissedebiliyordu. "Sadece kız kardeşim, yıkıcı ya da huysuz olduğundan değil, sadece kendi bildiğini yapmakta *çok* kararlı. O küçük bir buharlı silindir."

Ailesine duyduğu derin sevgi sesinden anlaşılıyordu. Konuşmaya devam etmesini umarak ona daha da sokuldu. "Erkek ve kız kardeşlerin kaç yaşında? İsimleri ne?"

"Michael on sekiz yaşında. Liseden yeni mezun oldu ve gelecek ay üniversiteye başlayacak. Sığır çiftçiliğiyle ilgileniyor ve muhtemelen üniversiteyi bitirdiğinde kendi çiftliğini kuracak. Joshua on altı yaşında ve grubun en iyi huylusu ama tıpkı benim onun yaşındayken olduğum gibi o da bir jet manyağı. Yine de donanma pilotu olmak istiyor. Zane on üç yaşında, ve o... gergin. Sessiz ve tehlikeli, tıpkı babam gibi. Sonra Maris var. O da

On bir yaşında, yüzüne yaklaşıyor. Yaşına göre küçük, o kadar narin ki bir esinti onu havaya uçuracakmış gibi görünüyor ve demir gibi bir iradesi var. Hepimiz atlarla iyi anlaşıyoruz, hem de çok iyi, ama babam atlarla tam bir sihirbazdır, Maris de öyle."

"Peki ya üvey annen?" Onu konuşturmak için her şeyi yapardım.

Sessiz bir kahkaha attı. "Mary. O senden bile küçük." Doğrulup oturdu. "Ben küçük değilim." Çenesi kavgacı bir şekilde dışarı çıktı.

"Sen de pek uzun sayılmazsın. Ortalama diyebilirim. Ben senden neredeyse bir karış daha uzunum." Onu tekrar yanına çekti, başı omzunun çukuruna gömüldü. "Mary hakkında bir şeyler bilmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Devam et," diye homurdandı ve adam onu alnından öptü.

"Mary sıcak, açık ve sevgi dolu biri ve bir şey yapmaya karar verdiğinde durdurulamıyor. O bir öğretmen. Onun özel dersleri olmasaydı Akademi'ye giremezdim."

"Yani babanla evlenmesine aldırmadın mı?"

"Sakıncası var mı?" Yine o sessiz kahkahasını attı. "Onları bir araya getirmek için elimden geleni yaptım. O kadar da zor değildi. Babam zincire vurulmuş bir aygır gibiydi. Ne kadar çit yıkmak ya da aşmak zorunda kalırsa kalsın ona sahip olmaya kararlıydı."

Babasının cinsel doğası hakkındaki rahatlığı ve dünyevi anlayışı onu gülümsetti. Kendi adına, kendi ebeveynlerini yoğun cinsel varlıklar olarak hayal edemiyordu, muhtemelen öyle olmadıkları için. Seks yaptıklarının kanıtıydı, ama ikisi de gösterişsizdi ve fiziksel doğadan çok entelektüel konularla ilgileniyorlardı. Aşk hayatları muhtemelen Joe'nun onu içine sürüklediği çiğ, şehvetli, yoğun sevişmelerden ziyade sıcak ve şefkatliydi.

"Peki ya baban? O nasıl biri?"

"Sert. Tehlikeli. Ve dünyadaki en iyi baba. Küçük bir çocukken bile benim için ölümüne savaşacağını bilirdim."

Birinin ebeveynini tanımlamak için garip bir yoldu bu, ama Joe'ya bakınca babasının tehlikeli olduğuna kolayca inanabilirdi. Muhtemelen birbirlerinin ayna görüntüleri gibiydiler.

"Benden bu kadar bahsettiğiniz yeter," dedi aniden, gerçi konuşmanın çok azı ona *kendisinden* bahsetmişti. İçindeki düşünceleri koruyan çelik kapı çınlayarak kapandığında ondaki o temkinliliği yeniden hissetti. Onu kucağına aldı ve bornozunu iterek açtı, ellerini göğüslerinin üzerinde birleştirdi. "Senin hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum."

Titredi ve göğüslerine, adamın yumuşak, solgun tümsekleri örten bronz ellerine baktı. "Orası artık senin için bakir bir bölge değil."

"Demek öyle değil." Gözlerinin mavisi daha koyu, daha yoğun bir hal aldı. Ellerinden birini kadının karnına ve bacaklarının arasına doğru hafifçe soktu. "Bu da değil, ama şimdi öncekinden daha heyecan verici. Daha önce nasıl hissettiğini sadece hayal edebiliyordum, ama şimdi ne kadar sıkı ve ateşli olduğunu ve sana dokunur dokunmaz nasıl ıslanmaya başladığını biliyorum." Sert bir parmak ucuyla narin açıklığının etrafında zarif bir özenle dolaştı. Zevk, sıcak ve keskin bir şekilde içinden geçerken ürperdi, kaslarını sıkılaştırdı ve vücudu hemen onu almaya hazırlanırken ona aradığı ıslaklığı verdi. Parmağını biraz içeri itti ve vücudu hızlandı, nefesi ciğerlerine girip çıktı, ince bir titreme onu ele geçirdi.

Joe kendi bornozunu iterek açtı. Bir aygır kadar hazırды, ince burun delikleri kadının kokusuyla alevlendi. Elini kadının poposuna koyarak onu öne doğru itti, pozisyonunu aldı, sonra da yumuşak, vahşi bir çığlık atarak kadının üzerine çökerken kendini sabit tutmak için aşağı uzandı. Kadın onu sarmaladı ve adam elini hareket ettirerek onu daha da yaklaştırmak için kullandı.

"Artık ne kadar yumuşak olduğunu biliyorum," diye fısıldadı, "ve etrafımda nasıl titrediğini, tüm o tatlı küçük kasların beni nasıl sıkıca kavramaya çalıştığını ve biz... *kahretsin!*" Son sözcük alçak sesle ve şiddetle söylenmişti. Caroline bunu zar zor duydu. Onun üzerinde hareket etmeye başladı, onun için aç, onu zaten cezbeden serbest bırakma için umutsuzdu.

Elleri neredeyse hareketlerini durduracakmış gibi kalçalarını ısırdı ve kadın inledi, ama sonra mırıldandığı bir başka lanetle kalçalarını kavradı ve onu istilacı uzunluğunda sert, hızlı bir ritimle hareket ettirdi. Bu yavaş zamanlardan biri değildi; hızlı, acımasız ve basitti. Kadın kasılmaya başladığında denge için adamın omuzlarına tutundu ve sadece bir kalp atışı sonra adam da ona katıldı, başı geriye doğru eğildi, kaslı boynunda damarlar ve tendonlar kordon oluşturdu.

İyileşmesi eylemin kendisinden daha uzun sürdü. Kadın öne doğru yığıldı ve bitkin bir sessizlik içinde adamın göğsüne uzandı. Adam nazik parmaklarıyla saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, sonra onu kendine yakın tuttu. "Sana pek iyi bakamadım," dedi sessizce. "Bu iki oldu."

Onun kendisine *daha iyi* bakabileceği bir yol düşünemiyordu. "Neymiş o?" diye mırıldandı.

"Seni korumasız götürdüğüm için."

"Ama ben senden istedim." Gözlerini kapadı, hem hafızasında hem de gerçekte onun samimi hissinin tadını çıkarıyordu, "Senin hakkında her şeyi bilmek, her şeyi hissetmek istedim."

"İlk seferinde, evet. O zaman bile daha mantıklı davranmalıydım. Ve bu sefer için herhangi bir mazeret yoktu."

Joe'nun ses tonunun sertliği karşısında doğruldu ve onun bakışlarıyla yüzleşti. "Ben ne çocuk ne de aptalım, Joe. Riski ve sonucu biliyorum ve sorumluluk yarı yarıya bana ait. Hayır diyebilirdim, ama demedim. Risk o kadar da büyük değil. Sorgulayan bir zihne sahip olmanın faydalarından biri de neredeyse her şeyi merak etmem, bu yüzden de okuyorum. Ritim ve zamanlama hakkında her şeyi biliyorum ve oldukça güvendeyiz. Terlemeyeceğim ve takvimi izlemeyeceğim kadar güvendeyiz."

"Bunun hiçbir garantisi yok. Zamanlamanın bize verebileceği tek şey eşitten daha iyi bir ihtimal ve size söyledim, ben kumarbaz değilim."

"Çok sakıncası var mı?" diye sordu kararlılıkla. "*Olmaz* mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır." Sesi sessiz ve kaya gibi sağlamdı.

Ona delici bir bakış attı. Nedenini sormasını bekledi ama sormadı. Onun yerine, "Bir sonraki adetinin bir gün bile gecikip gecikmediğini bilmek istiyorum" dedi.

Emir tonu o kadar açıktı ki, keskin bir selam verdi ve "Emredersiniz efendim!" diye havladı. Bazen Albay'a çok benziyordu.

Güldü ve onu kucağından indirirken poposuna hafifçe vurdu. Ayağa kalktı ve bornozunu üzerine bağladı. "Ne zaman gitmemiz gerekiyor?"

"Geç bir çıkış ayarladım," dedi. "Bu akşam altıya kadar."

Böylece kendi özel küçük dünyalarında kilitli kaldıkları süre artık azalan saatlerle sayılabilirdi. Oda ve hizmetçi servisine, sadece ona sahip olmaya, tenin sarhoş edici zevklerine bu kadar çabuk alışması şaşırtıcıydı. Muhtemelen bu inziva bir haftaya yayılırsa yıpranacaktı ama o haftayı geçirmek istiyordu. Ancak öyle olmayacaktı. Yarın ikisi de işe geri dönecekti, kadın yerde, erkek havada. Yarın korkuyla yeniden başa çıkmak zorunda kalacaktı çünkü sevdiği adam tehlikeli bir şey yapıyordu ve onu durduramıyordu. Denemek bile ayıp olurdu. Joe bir kartaldı; sadece ölüm ya da yaşlılık onu yere indirebilirdi. Yıllarca sürececek sessiz bir dehşete seve seve katlanırdı, yeter ki ona izin verilsin.

Şimdilik, gerçek hayatla tekrar yüzleşmek zorunda kalmadan önce bir dakikayı bile boşa harcamak istemiyordu.

Bu hafta sonunun onun için ne anlama geldiğini bilmiyordu, belki de sadece uzun süreli, yoğun bir samanlıkta yuvarlanma, sağladığı zevk için yeterliydi, ama onun için adam ve hafta sonu, doğasının tutkusunu ortaya çıkaran katalizör olmuştu. Kendini... bir şekilde değişmiş, daha özgür, daha memnun hissediyordu. Sanki hayatı gri bir perdenin arkasından izliyormuş da perde yırtılmış ve gerçek, canlı renkleri görmesine izin vermiş gibiydi. Artık kendini bir kenara itilmiş ve izole edilmiş değil, her şeyin bir parçası olarak hissediyordu. Beyninin onu farklı kıldığını ilk fark ettiği andan itibaren, aslında hayatının büyük bölümünde olduğu gibi artık yalnız değildi. Kendini ona vermekle kaybetmek yerine kazanmıştı, çünkü artık Joe'nun onu asla terk etmeyecek bir parçası vardı. Joe ona anılar, deneyim... coşku vermişti. Onun dünyevi vesayeti altında kendi içinde çiçek açmış, kendi doğasının zengin derinliklerini öğrenmişti.

Birdenbire, kendi sağduyusuna rağmen ve içereceği zorlukların tamamen farkında olarak, zamanlamanın kendisi için yanlış olduğunu ve onun çocuğunu taşıdığını umdu.

"Ne?" diye sordu adam, kara kaşları havaya kalkmıştı ve kadın, Tanrı bilir ne kadar zamandır karşısında durup dikkatle ona baktığını fark etti.

Yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi ve onu şafak gibi aydınlattı. "Düşünüyordum da," dedi ciddiyetle, "askere alma afişlerine çıplak poz versen çok daha fazla kadın askere yazılırdı."

Kısa bir süre irkilmiş gibi göründü, sonra ayağa fırlarken bir kahkaha attı. Bornozundan bir avuç kaptı ve onu kendine doğru çekti. "Beni Amerika'nın kadınlarıyla paylaşacağını mı söylüyorsun?"

"Bu hayatta değil."

"Ülkemin hizmetlerime ihtiyacı olsa bile mi? Nerede senin vatanseverliğin?"

Açık bornozunun içine uzandı ve onu sıkıca kavradı. "Olmadığı tek yer," dedi tatlı bir sesle, "burası."

Son sevişmelerine rağmen dokunuşuna karşılık verirken avucunu doldurmaya başladı. "Bunu durdurman için sana iki gün veriyorum, sonra polisi arayacağım."

"İki günümüz yok," diye işaret etti. Saate baktı. "Sadece sekiz saatimiz var."

"O zaman bir dakikasını bile boşa harcamayayım," dedi ve onu hızla kollarının arasına aldı. Uzun süreli sevişmeler için yatağı tercih ediyordu. Çünkü

Onu diğerk odaya taşıdı, zamanın durmasını dileyerek sıkıca sarıldı.

Olmadı tabii ki. İstemesine rağmen yapamadı. Samimi kozalarından ayrılmak garip gelmişti ama saat altı buçukta üsse geri dönüyorlardı. Sessizce oturdu ve son iki gündür paylaştıkları yakınlığın aniden sona ermesi için kendini hazırlamaya çalıştı. O gece ve hafta sonu tekrar gelene kadar her gece yalnız uyuyacaktı. Belki o zaman bile. Bırakın gelecek hafta sonunu, yarın gece hakkında bile bir şey söylememiştir.

Ona baktı. Bu çok ince bir farktı ama üsse yaklaştıkça adam onun sevgilisi olmaktan çıkıp albay olmuştu. Aklı zaten Gece Kanadı'ndaydı, o şık, ölümcül, güzel uçaklarda ve onun yetenekli ellerine nasıl karşılık verdiklerindeydi. Belki de ondaki değişim, onun sevgilisinden çok onların sevgilisi haline gelmesiydi. Onun için uçuyorlardı; onu kendisinin yapabileceğinden daha yükseğe ve daha hızlı taşıyorlardı. Tek umudu onu aynı şiddetle korumaları ve kendisine geri getirmeleriydi.

Kadın hazır olmadan çok önce, adam onu kapısına bırakıyordu. Önünde durdu, o berrak, dipsiz gözleri görünüşünün her ayrıntısında geziniyordu. "Sana iyi geceler öpücüğünü vermeyeceğim," dedi. "Durmak istemeyeceğim. Sana sahip olmaya çok alıştım."

"O zaman... iyi geceler." Elini uzatmaya başladı, sonra hemen geri çekti. Onunla bir el sıkışmasını bile paylaşamazdı. Hafta sonunun yoğun samimiyetinden sonra bu çok fazlaydı, çok fazla ayartıcıydı, bu gece yalnız uyuyacaklarını çok keskin bir şekilde hatırlatıyordu.

"İyi geceler." Aniden döndü ve kamyonetine doğru yürüdü. Caroline hızla kapının kilidini açtı ve onun uzaklaştığını görmek istemeyerek içeri girdi. Üsteki geçici odaların çoğuna kıyasla lüks sayılabilecek bu küçük oda hem ıssız hem de boğucuydu. Klimayı hızla sonuna kadar açtı ama hiçbir şey boşluğu hafifletemedi. Joe dışında hiçbir şey.

O gece iyi uyuyamadı. Sürekli ona uzanıyor, onun sıcaklığını, son iki gecedir üzerinde uyuduğu ve sarmaş dolaş olduğu büyük, sert, erkeksi vücudu arıyordu. Alışkın olduğu şehvetli seks partisinden aniden mahrum kalan kendi vücudu hayal kırıklığıyla ağrıyordu.

Şafaktan çok önce uyandı ve sonunda uykudan vazgeçti. Çalışmak onun için her zaman her derde deva olmuştu, belki yine öyle olacaktı. Ne de olsa bu projeye çalışmak için atanmıştı, proje yöneticisinin gözüne girmek için değil.

Yardımlı oldu. O günkü testlere hazırlanırken kendini oldukça tatmin edici bir Şekilde kaybetmeyi başardı. Joe uğramadı, bunun için garip bir Şekilde minnettardı. Kendini yeni yeni toparlıyordu; eğer Joe onu öpmüş olsaydı, yine kendini kaybetmiş olacaktı. Muhtemelen bacaklarını Joe'nun beline dolamış, masalardan birine uzanmış olurdu. Tipik olarak, adam cazibeyi görmüş ve buna direnmişti. Onun bunu yapabileceğinden emin değildi.

Her zamanki gibi Cal ikinci gelen oldu. "Bu hafta sonu neredeydin?" diye sordu rahatça. "Sinemaya gitmek isteyip istemediğini öğrenmek için birkaç kez aradım."

"Vegas'ta," diye cevap verdi. "Orada kaldım."

"Keşke bunu ben düşünseydim. Eğlenceli bir Őehir, değil mi? Kumarhanelere gittiniz mi?"

"Ben pek kumarbaz değilimdir. Minyatür golf daha çok benim oyunum."

Kendine bir fincan kahve alırken güldü. "Böyle hızlı yaşamaya dikkat etsen iyi olur," diye öğüt verdi. "ok fazla heyecan sizi yaşlandırabilir."

Eğer durum böyle olsaydı, hafta sonu boyunca en az yüz yıl yaşlanmış olurdu. Bunun yerine, kendini daha önce hiç olmadığı kadar canlı hissetti.

Lazer ekibi geldiğinde Joe kontrol odasında değildi; pilotlar çoktan uçağa binmiş, motorlar çığlık atıyordu. Görevler Cuma günkü ile aynıydı: Joe ve Bowie Wade Gece Kanatlarında, Daffy Deale ve Mad Cat Myrick F-22'lerde. Tüm proje ekipleri kendilerine tahsis edilen monitörlerin etrafında toplanmıştı, böylece uçuş sırasında sensör okumalarını tarayabileceklerdi.

Kuşlar havalandı.

İlk başta her Şey yolunda gitmiş, lazerler tam da olması gerektiği gibi dronlara kilitlenmişti. Caroline uzun bir rahatlama nefesi verdi. Başka sorun çıkmayacağını düşünecek kadar saf değildi ama en azından bu sorun çözülmüş görünüyordu. Farklı hızlarda ve aralıklarda defalarca üzerinden geçtiler. Yates gülümsüyordu.

sse dönüşlerinde Deli Kedi Joe'nun kanadındaydı ve Daffy de uçuşlar sırasında görsel doğrulama sağlamak için Bowie Wade'i gölgeliyordu. Caroline hâlâ boş boş monitörü izlerken birden Bowie'nin hedef sinyali yandı. "Düğmeye bastı mı?" diye yüksek sesle sordu.

Yates ve Adrian tekrar monitöre döndüler, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. Cal kendi bilgisayarından başını kaldırdı. Neredeyse aynı anda,

bilgisayar kırmızı ateşleme sinyali yanıp sönmeye başladı ve telsizde ve kontrol odasında kıyamet koptu.

"Vuruldu, vuruldu!" Daffy çığlık attı ve Bowie bağıırıyordu, "Bu lanet şey az önce patladı! Ne oldu böyle?"

"Hasar nedir?" Joe'nun sesiydi, derin ve soğuk, içindeki otorite diğer her şeyin önüne geçmişti.

"Kontrol yok, hidroliklerim cehenneme döndü. Tutamıyorum." Daffy'nin sesi gergindi.

"Fırlat!" Bowie bağıırıyordu. "Oyalanmayı bırak, Daffy. Başaramazsın!"

Sesler birbirinin üzerine basıyordu ve kontrol odası bir kargaşa içindeydi. Oradaki pilotlar taş kesilmişti; içlerinden birinin geri dönüp dönmeyeceğini ya da gözlerinin önünde ölüp ölmeyeceğini görmek için beklerken yüzlerinde donmuş maskeler vardı.

Sonra yine Joe'nun sesi, kükreyerek. "Fırlat, fırlat, fırlat! *Şimdi!*"

Demir otorite başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde Daffy'ye ulaştı ve bilgisayarlar pilotun fırlatıldığını kaydetti.

"Bir oluk görüyorum!" Çılgın Kedi'ydi. "O çok alçak, o çok alçak-"

Sonra F-22 çölün zeminine çakılırken radyo gürültüyle patladı.

Dokuzuncu Bölüm

Joe kontrol odasına girdiğinde öfke içindeydi ama öfkesi soğuktu, buz gibiydi. Lazer ekibine diktiği gözleri buz mavisiydi. "Ne oldu böyle?" diye tersledi. "Lazer topunun bırakın kendi kendine patlamasını, aktif hale bile gelmemesi gerekiyordu."

Hepsi ne yapacağını şaşırmıştı. Sistemler Cuma günü öğleden sonra mükemmel bir şekilde kontrol edilmişti.

"Eee?" Tek kelime bir tüfek sesi kadar keskindi. "Bu yüzden neredeyse bir adamımı kaybediyordum. Seksen milyon dolarlık bir uçak bir mil karelik çölün her yerinde küçük parçalar halinde. İçinizde *ne yaptığınızı* bilen var mı?"

Herkes bir cevap, herhangi bir cevap beklerken kontrol odası ölüm sessizliğine bürünmüştü. Yates yumuşak bir sesle, "Ne olduğunu bilmiyoruz. Ama öğreneceğiz." "Kesinlikle haklısınız. Otuz altı saat içinde bu konuda bir rapor istiyorum, sorunla ilgili analizinizi ve sorunu çözmek için ne yaptığınızı. Ne olduğunu öğrenene ve bir daha olmayacağından emin olana kadar tüm uçuşlar iptal edildi." Arkasını dönüp yürürken Caroline'a bakmadı bile.

Hâlâ odaya girdiğinde olduğu kadar öfkeliydi.

Birisi dişlerinin arasından hafifçe ısıklık çaldı. Yates'in yüzü asıldı. "Öğrenene kadar uyumayacağız," dedi basitçe.

Uçağın kaybı yeterince kötüydü ama Joe'nun kontrolünü tehlikeli bir şekilde kırılma noktasına yaklaştıran şey Daffy'nin kıl payı kurtulmasıydı. Daffy'yi zaten kaybetmişti: Paraşütünün yeterince açılabilmesi için fırlatıldığında çok alçakta kalmıştı ve çok sert ve çok hızlı iniş yapmıştı. Beyin sarsıntısı ve kırık bir sol bacakla hastaneye kaldırılmıştı.

Fena halde sarsılmış olan Bowie, ne kilitleme düğmesine ne de tetiğe dokunmadığına yemin etti ve Joe da ona inandı. Bowie çok iyiydi, çok dikkatliydi, ama lanet lazer topu bir şekilde kilitlenmiş ve kendi kendine ateşlenmişti ve Daffy neredeyse ölüyordu. Bilgisayarlar onlara tam olarak ne olduğunu söyleyecekti ama Joe'nun bilmek istediği şey *neden* olduğuydu. Lazerlerin henüz aktif hale gelmemiş olması gerekiyordu ama en azından Bowie'nin kuşundaki aktif hale gelmişti. En yüksek enerji kullanılmış olsaydı, F-22 havada yok olacak ve Daffy'nin hiç şansı kalmayacaktı.

Joe'nun öfkesi daha da artmıştı, çünkü tekrleme muhtemelen daha önce yaşadıkları kilitlenme sorunuyla bağlantılıydı.

Bir önceki cuma. Caroline sorunun elektrik sinyalindeki basit bir kesinti olduğunu ve düzeltildiğini söylemişti ama belli ki sorun bundan çok daha kötüydü ve düzeltilmek bir yana neredeyse bir adamın ölümüne neden oluyordu. Öfkesi Caroline'i de kapsıyordu; o da lazer ekibinin bir parçasıydı ve onunla olan ilişkisinin ekip üyesi olarak sorumluluğuyla hiçbir ilgisi yoktu. Bu ona özel bir iyilik ya da hoşgörü kazandırmayacaktı.

Geç saatlere kadar çalışan tek ekip lazer ekibi olmayacaktı. Bir F-22'nin kaybı ve bir pilotun yaralanması Hava Kuvvetleri'nin hafife aldığı şeyler değildi. Üs komutanına ve Pentagon'daki General Ramey'e bir rapor vermek zorundaydı. Dahası, Gece Kanatları ile ilgili bu tür bir sorunu göze alamazlardı, hele ki Kongre'de kısa süre sonra yapılacak fon oylamasında. Testleri tamamlamak ve pürüzleri gidermek zorundaydı; projenin en büyük artılarından biri zamanında ve bütçenin altında geliyor olmasıydı ve gecikmeler para demekti. Eğer oylama yapıldığında Gece Kanatları bütçeyi aşmış ve düzgün çalışmıyor olsaydı, projenin başı belaya girecekti. Finansman, işini ne kadar iyi yaptığına ve tomurcukların hem fizibilitesini hem de güvenilirliğini göstermesine bağlıydı.

Güvenli bir hattan General Ramey'i araması sadece endişesinin altını çiziyordu. General sessizce, "O lazer topuna ne olduğunu bulmalı ve bir daha asla olmamasını sağlamalısın," dedi ama Ramey'i tanıyanlar onun söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordu. "Oylama çok yakın, bu tür aksilikleri göze alamayacağımız kadar yakın. İlk uygulanabilir oylamayı yapmanın ne faydası var?

Kontrol edilemezse X-ray lazer topu mu? Onu almak zorundayız Joe. Gece Kanadı projesi çok önemli."

"Evet, efendim," diye yanıtladı Joe. Kuşlarla uçuğu için, onların ne kadar önemli olduğunu çok iyi biliyordu. Üstün bir uçakla havalanan bir havacının, diğer her şey eşit olduğunda, sağ olarak geri dönme şansı çok daha yüksekti. Gece Kanadı tomurcukları Amerikalı pilotlara büyük bir avantaj sağlıyordu ve Joe için bu, kazanılan savaşlar kadar kurtarılan Amerikan hayatları anlamına da geliyordu. Daha şimdiden iki savaşta bulunmuştu ve sadece otuz beş yaşındaydı ve dünyadaki durum, Soğuk Savaş döneminde Akademi'ye girdiğinde olduğundan çok daha istikrarsızdı. Bir gecede patlak veren savaşların hepsi dünyanın geri kalanını da içine çekme potansiyeline sahipti ve bu arada teknoloji de patlıyordu. Beş yıl içinde F-22'ler sadece diğer uçaklarla eşit olacaktı.

Ülkelerin savaşçılarından çok daha üstündü. Gece Kanatları bu üstünlüğü geri alacaktı, hem de büyük bir şekilde.

General, "Herhangi bir sabotaj belirtisi var mı?" diye sordu.

"Herhangi bir alarm tetiklenmedi, ancak şüpheli bir şey olup olmadığını görmek için güvenlik polisinden çalışma modellerinin analizini istedim."

"İçgüdülerin ne diyor?" General Ramey, Joe'nun içgüdülerine son derece saygı duyuyordu.

Joe durakladı. "Hiçbir uyarı olmadan feci bir durum gelişti. Sadece bir lazer topuyla mı ilgili yoksa tüm uçaklarda ortak mı henüz bilmiyoruz ama ya sistemde büyük bir sorun var ya da biri kasten buna neden oldu. Yarı yarıya, yani sabotaj olasılığını göz ardı edemem. Bilgisayar analizini aldıktan sonra daha fazla bilgi sahibi olacağım."

"Bir şey öğrendiğinizde beni hemen arayın."

"Evet, efendim, arayacağım."

Joe sandalyesinde arkasına yaslandı, gözleri dalgındı. Sabotaj. Kimse bunu düşünmekten hoşlanmazdı ama bunu göz ardı edemezdi. Teknoloji casusluk ve sabotaj konusunda sürekli yeni teknikler yaratıyordu. Güvenlik polisi Gece Kanadı'nı gizli tutmak için büyük çaba sarf etmişti, bu yüzden her binaya girişte, hem kapılarda hem de pencerelerde, giriş ve çıkış saatlerini kaydeden ve herhangi bir zamanda her binada kimin olduğunu takip eden merkezi bir bilgisayara bağlı sensörler bulunuyordu. Hangarlarda geceleri de nöbetçiler bulunurdu ve hiç kimse uygun izin olmadan uçaklara yaklaşamazdı, ancak sorun sabotajsa, bu sadece sabotajcının gerekli güvenlik iznine sahip olduğu anlamına gelirdi.

Eğer şanslıysa, lazer ekibi sorunu bulacak ve mekanik, açıklanabilir bir şey olacaktı. Aksi takdirde, güvenlik kontrolünün halihazırda devam ediyor olmasını istiyordu.

Ne kaltak ama. Eğer sorunun ne olduğunu hemen bulamazlarsa, bu gece Caroline'ı göremeyecekti ve onsuz geçirdiği dün gece tam bir işkenceydi. Vücudunun sık sık tatmin olmaya bu kadar çabuk alışması ve ona duyduğu cinsel açlığın bu kadar güçlü olması şaşırtıcıydı. Daha önce bir kadını hiç bu kadar istememişti, tıpkı dinmek bilmeyen bir ateş gibi. Daha önce hiçbir kadından bu şekilde, hiçbir sınır ya da kısıtlama olmadan zevk almamıştı. Kadın hayat dolu ve elektrikliydi, düşünceleri ve kişiliği kadar sevgisiyle de açıktı. Düşüncelerinin ona kaymasına izin vermek bir hataydı. Pantolonu

çok rahatsız oldu. *Aşağı, oğlum*, diye düşündü alaycı bir şekilde. Şimdi kesinlikle ne yeri ne de zamanıydı.

Ne kadar kontrol ederlerse etsinler, lazerin kazara nasıl aktive olduğunu bulamadılar. Caroline'ın asıl uzmanlık alanı lazerin kendisiydi, tetikleme mekanizması değil. Bu Adrian'ın uzmanlık alanıydı ve bu yüzden asık suratlıydı. Eğer sorun onun kapısına dayandırılırsa, projeden geri çağrılabilir, hatta muhtemelen kovulabilirdi. Genelde hıncını Caroline'dan çıkarırdı.

"Nesin sen, uğursuz mu?" diye mırıldandı, ateşleme mekanizmasının her ayrıntısını özenle kontrol ederken kaşlarını çatı. "Sen ortaya çıkana kadar her şey yolunda gidiyordu, sadece arada sırada birkaç küçük sorun çıkıyordu. Sen üzerinde çalışmaya başlar başlamaz her şey dağılmaya başladı."

"Bu mekanizma üzerinde çalışmadım," diyerek Adrian'ın kendisini kızdırmasına ya da bir parmakla gösterme olayına karışmasına izin vermedi. Ancak başka bir şey söylemesine gerek kalmadı, çünkü Adrian onun bu yorumunu, üzerinde çalıştığı ve bu yüzden de açıkça onun hatası olduğu şeklinde algıladı. Yates, "Tartışmayı bırakalım," diye emretti. "Cal, *bir şey* görünüyor mu?"

bilgisayarda?"

Cal bitkin görünüyordu, saatlerce monitör ekranına ve bir yığın loş çıktıya bakmaktan gözleri kan çanağına dönmüştü. Başını iki yana salladı. "Her şey kağıt üzerinde kontrol ediliyor."

Bowie'nin uçurduğu uçağın göbeğindeki lazer podunun etrafında grup halinde duruyorlardı. Caroline gözlerini kapsüle dikmiş, olayları çözmeye çalışırken diğerlerinin söylediklerini kasıtlı olarak duymazdan geliyordu. Lazer, ateşleme mekanizması gibi mükemmel çalışır durumda görünüyordu. Kilitlenme de mükemmel çalışıyordu ama bunu zaten biliyorlardı. Ne de olsa Daffy'nin kuşuna kilitlenmiş ve onu gökyüzünden uçurmuştu. Ama ona kilitlenmesini ne *söylemişti*? Bilgisayar kayıtlarına göre, Bowie kesinlikle düğmeye dokunmamıştı, bu yüzden kilitlenme ve ateşleme mekanizmalarının her ikisi de otomatik olarak çalışmıştı, ki bunu yapmamaları gerekiyordu. Lazerin aktif hale gelmesi de beklenmiyordu; lazerlerin ateşlenmesi için on gün daha planlanmıştı. Üç şey aynı anda ters gitmişti: lazer devreye girmiş, kilitlenme Daffy'nin uçağını hedef almış ve otomatik olarak ateşlenmişti. Bu üç şeyden hiçbirinin gerçekleşmemesi gerekiyordu; hepsinin aynı anda gerçekleşmesi şansın ya da Murphy Yasası'nın ötesinde bir şeydi.

Düşüncelerinin gittiği yönden hoşlanmamıştı. Eğer bu üç şeyin kazara gerçekleşmesi mantıklı değilse, o zaman tasarımla gerçekleşmiş olmalıydılar. Lazer kazara bir çarpma ile aktive edilemezdi ve kesinlikle üzerinde Açık ve Kapalı yazan bir dış düğmesi yoktu. Lazeri etkinleştirmek, lazer ekibinin bilgisayara kesin komutlar vererek yapması gereken bir şeydi. Güvenlik nedeniyle bu komutlara sadece onlar erişebiliyordu.

Kaçınılmaz mantık, ekipten birinin lazeri etkinleştirdiğini gösteriyordu.

Caroline hemen sonuca varmaya inanmazdı. Çalışma alışkanlıkları düzenli ve titizdi. Birlikte çalıştığı üç adamdan birinin lazeri kasten sabote ettiğini düşünmeye başlamadan önce, ekip dışından birinin bunu yapmasının mümkün olmadığından emin olmalıydı. Artık her şey bilgisayar ortamına aktarılmıştı ve programlara güvenlik önlemleri yerleştirilmiş ve ayrıntılı önlemler alınmış olsa da hiçbir şey imkânsız değildi. Henüz kimsenin yapamadığı pek çok zor şey vardı ama bu onları imkânsız kılmıyordu. Eğer birisi aktivasyon komutlarını alabilirse, programa girip bunları kullanması da mümkündü. Ve bilgisayarlar hakkında bilgi sahibi olan herhangi birinin, örneğin belli bir mesafeye başka bir uçak yaklaştığında, pilotun kilitleme düğmesini fiziksel olarak tuşlamasını geçersiz kılacak komutlar eklemesi çocuk oyuncağı olurdu. Belki de Bowie bugün saatli bir bombayı uçuruyordu ve sadece doğru koşulların oluşmasını bekliyordu. Daffy'nin Bowie'yi gölgelemekle görevlendirilmiş olması onun şanssızlığıydı ama vurulan kişi kolaylıkla Deli Kedi ya da hatta Joe da olabilirdi.

Yates birkaç dakikadır düşünceli bir şekilde onu izliyordu. Hareketsiz duruyordu, bakışları kapsüle kilitlenmişti ama onu görmüyordu, tüm konsantrasyonu içe dönüktü. Neredeyse bilgisayar beyninin bir kontrol listesi hazırladığını ve olasılıkları amansızca daralttığını görebiliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu sonunda, bu belirsizliğe daha fazla dayanamayınca. "Bir fikrin var mı?"

Gözlerini kırptırdı ve gözleri yavaşça yeniden ona odaklandı. "Bence bilgisayar programını kontrol etmeliyiz," dedi sonunda. "Eğer sorun ekipman değilse, program olmalı."

Cal kesinlikle bitkin görünüyordu. "Bu programın tamamını kontrol etmenin ne kadar süreceğini biliyor musun?" diye sordu kuşkuyla. "Bu şey çok büyük. Şimdiye kadar üzerinde çalıştığım en karmaşık program."

"Belki bir Cray..." diye mırıldandı, tekrar kapsüle bakarak.

"Bir Cray süper bilgisayarında yer ayırtmak mı?" Yates bunu bir soru olarak sormuştu ama zaten zihninde lojistik hesapları yapıyordu. "Cehennem kadar pahalı."

"Programı durdurmak kadar pahalı değil."

"Pentagon öncelikli bir zaman ayarlayamazsa, rezervasyon yaptırmak sonsuza kadar sürebilir."

"Evet, bu iyi bir fikir," dedi Adrian sabırsızlıkla, "ama siz büyük adamın bize otuz altı saat verdiğini ve bunun on saatini kullandığımızı unutuyorsunuz. Bir olasılıkla tatmin olacağını sanmıyorum."

"Başka hiçbir yerde bir şey bulamadık. Daha iyi bir fikrin var mı?" Caroline da aynı sabırsızlıkla cevap verdi.

Cevap vermeden ona ters ters baktı. Gerçek şu ki, hepsi çıkmaz sokağa girmişti.

Caroline diğer sonucundan bahsetmedi; eğer sorunlarının çözümü bilgisayar programındaysa, bunun temel bir programlama hatası mı olduğunu, yoksa birinin bunu kasıtlı olarak mı programladığını keşfetmeleri gerekiyordu, ama her şeyi bir Cray'de çalıştırmak onlara bunun cevabını verecekti. Cray, çalışan programı orijinaliyle karşılaştırarak, çalışan programın herhangi bir şekilde değiştirilip değiştirilmediğini söyleyebilirdi. Eğer değiştirilmemişse, DataTech için çizim tahtasına geri dönelecekti; eğer değiştirilmişse, o zaman değişikliklerden sorumlu kişiyi bulmaları gerekiyordu.

"Peki ne yapacağız?" Cal gözlerini ovuşturarak sordu. "Aramayı bırakıp programda bulacağımızı mı düşüneceğiz, yoksa ne aradığımızı bilmediğimiz halde bütün gece uyumayıp bir şey mi arayacağız?"

Caroline kendine rağmen sırtıtmak zorunda kaldı. "Eğer bu cümlemin kulağa geldiği kadar sersemlediysen, bütün gece ayakta kalabileceğini sanmıyorum."

Adam ona donuk bir bakış attı ve aynı derecede donuk bir sırtıyla karşılık verdi. "Üzücü, değil mi? Gençliğimde bütün gece aylıklık eder, bütün gün çalışır, sonra da tekrar aylıklık etmeye giderdim. Burada gördüğünüz şey eski halimin bir gölgesi."

"İkinizin bunu ciddi bulmamanıza sevindim," diye tersledi Adrian.

"Kesin şunu!" Yates her zamanki sakın sesiyle öfkeyle emretti. Hepsı yorgun ve yıpranmıştı. Ses tonunu yumuşattı. "Mecazi anlamda olduğu kadar gerçek anlamda da söylüyorum. Kendimizi yormaktan başka bir şey yapmıyoruz. Daha önce söylediklerime rağmen bu gecelik bu kadar yeter diyoruz. Sanırım program dışında olabilecek her şeyi ortadan kaldırdık, bu yüzden mantıklı bir *sonraki* adımımız bu ve bunu burada yapamayız. Bunu düşünürken temizlenip iyi bir yemek yiyeceğim, sonra da Albay Mackenzie

ile konuşacağım. Hadi biraz dinlenelim."

Güvenlik şefi Yüzbaşı Ivan Hodge, söze girmeden, "Burada çok şüpheli bir durum var efendim," dedi.

Joe'nun saplı yüzünde hiçbir duygu yoktu, yine de kaptanın bir şey bulmamış olmasını diliyordu.

Tümgeneral Tuell'in çakmak çakmak gözleri daha da çakmak çakmak olmuştu. Üs komutanı olarak, olan biten her şeyden nihai olarak o sorumluydu ve bir F-uçağının düşmesine neden olan her neyse onunla yoğun bir şekilde ilgileniyordu.

22. "Bize ne bulduğunu göster."

Kaptan kalın bir kütük taşıyordu. Onu Joe'nun masasının üzerine bıraktı ve önceden işaretlenmiş bir sayfaya çevirerek açtı. "İşte." Daha önce sarı renkle vurguladığı bir girişi not etti. "Bu lazer ekibinin bir üyesi olan Caroline Evans'ın güvenlik kodu numarası. Kalp krizi geçiren bir çalışanın yerine geçen Salı günü geldi."

Joe'nun bağırsakları düğümlendi ve Yüzbaşı Hodge'un devam etmesini beklerken gözleri karardı.

"Sabahları herkesten önce gelmek ve en son çıkmak gibi bir alışkanlığı var," dedi kaptan ve Joe biraz rahatladı. Caroline bir işkolikti; bu pek de kötü bir durum değildi ve kendisi de onu birkaç kez habersizce içeri girmiş, şüpheli bir şey yaparken yakalamıştı... gerçi bir keresinde bilgisayar ekranını çabucak temizlemişti.

Bunu kısa bir süre merak etmiş, sonra da unutmuştu, ta ki şimdiye kadar.

Yüzbaşı Hodge Joe'ya, "Sizde de bu kalıp var, efendim," dedi. "Kendi başına bir şey ifade etmiyor." Önceden işaretlenmiş başka bir sayfayı çevirdi. "Ama burada, Perşembe gecesi, sensörler Bayan Evans'ın lazer çalışma alanına saat 24:00'ten kısa bir süre önce girdiğini ve neredeyse 04:00'e kadar çıkmadığını gösteriyor. Tüm bu süre boyunca yalnızmış. Normal iş günü için saat 06:00'da binaya tekrar girmiş. Kuşlar o sabah yukarı çıktı ve ilk kez lazerlerde bir arıza yaşandı, öyle değil mi?"

Joe'nun gözlerindeki buz geri gelmişti. "Evet."

"O gün öğleden sonra ekibin diğer üyeleriyle birlikte bölgeden ayrıldı ve Pazar gecesi saat 24:00'e kadar geri dönmedi. Yine orada bulunan tek kişiydi. Binadan 04:30'da ayrılmış ve her zamanki saati olan 06:00'da geri dönmüş. Bu sefer Binbaşı Deale'in uçağı düşürüldü. Lazerlerin hiç çalışmamasından çok daha yıkıcı. Çalışma alanındaki bu gece yarısı görünümüleri, sorunun o gelene kadar başlamadığı gerçeğiyle birleştğinde, iyi görünmüyor." Kaptan tereddüt ederek

Joe'ya baktı. Albay'ın yüz ifadesi aklı başında her adamı tereddüde düşürmeye yeterdi ve Yüzbaşı Hodge kendini çok aklı başında biri olarak görüyordu. Yine de söylenmesi gerekiyordu. "Anladığım kadarıyla Bayan Evans'a kişisel bir ilgi duyuyormuşsunuz."

"Birkaç kez birlikte dışarı çıktık." Bundan çok daha fazlasını yapmışlardı, diye düşündü vahşice. Kadın, diğer kadınlarla ilgili anılarını paramparça eden, onları hiçliğe indirgeyen bir bütünlükle kendini ona vermişti. Ve Pazar gecesi Vegas'tan döndükten sonra çalışma alanına kaçmış ve... ne yapmıştı? Bowie'nin uçağındaki lazeri gizlice mi çalıştırmıştı? Uçurduğu kuşun üzerindeki lazer de aktive edilmiş miydi? Bir arkadaşını vuran kişi o kadar kolay olabilir miydi?

Yüzbaşı Hodge rahatsız görünüyordu. "Siz onunla birlikteyken bir şey söyledi mi? Gece Kanadı ile ilgili herhangi bir soru sordu mu?"

"Hayır." Bundan emindi. İşten sadece en genel şekilde bahsedilmişti. Ama yine de, neden ona bir şey sormak zorunda kalsındı ki? "Proje hakkında kimseye sormak zorunda kalmadan istediği her şeyi öğrenme yetkisine sahip."

"Bu doğru. Ama geriye dönüp baktığınızda lazerlerin başarısız olmasını istemek için bir neden olarak yorumlayabileceğiniz herhangi bir şey söyledi mi? Ya da Gece Kanadı projesini baltalamak için?"

"Hayır." Ama yapmazdı; Caroline bunun için fazla zekiydi. Caroline çok zekiydi. Caroline lazerleri harekete geçirme konusunda mükemmel bir yeteneğe sahipti; sadece bir uzman değildi, kodlara da erişimi vardı. "Bilgisi var ve fırsatı da vardı," derken kendini duydu. "Elinizde başka bir şey var mı? Gerekçe, geçmişinde şüpheli bir şey, güncel para sorunları?"

"Geçmiş tertemiz," diye itiraf etti kaptan. "Doğru olduğundan ve hiçbirinin uydurma olmadığından emin olmak için tam bir yeniden kontrol yapacağız, ama bu sadece bir önlem. Bu projeyle bağlantılı olan herkes dışlarındaki dolgulara kadar doğrulandı."

"Bunu benim için açıklığa kavuşturun," dedi Tümgeneral Tuell. "Lazerlerin kendileriyle temas etmeden, çalışma alanından lazerleri etkinleştirebilir mi? Kuşlar yirmi dört saat koruma altında."

"Evet, efendim," dedi Kaptan Hodge. "Bilgisayar komutuyla. Bayan Evans üniversitede çift anadal yapmış. Doktorasını fizik alanında yapmış ama aynı zamanda bilgisayar bilimleri alanında da yüksek lisans yapmış. Bilgisayarlardan iyi anlıyor."

"Anlıyorum." General iç çekti. "Tavsiyeleriniz nelerdir?"

"Resmi bir suçlamada bulunmayacağız efendim. Fırsatı kanıtlayabiliriz ve zamanlama çok şüpheli, ancak bilgisayarların lazerleri çalıştırmak ve ateşlemek için gerçekten yeniden programlandığını henüz kanıtlamadık. Hala mekanik bir hata olma ihtimali var."

"Ama siz öyle düşünmüyorsunuz?"

"Hayır efendim. Sorunlar o geldiğinde başladı ve her iki durumda da çalışma alanına gece yarısı ziyaretleri yaptıktan sonra ortaya çıktı. O bir sivil. FBI'a haber verilmesini ve üsse girişinin kısıtlanmasını ama henüz gözaltına alınmamasını öneriyorum. Önlem olarak, bu olay çözülene kadar tüm lazer ekibinin çalışma alanından uzaklaştırılmasını da öneriyorum."

"Neden, Kaptan?"

"Dediğim gibi efendim, önlem olarak. Olaya karışan tek kişi o olmayabilir."

"Kayıtlar, çalışma alanına şüpheli zamanlarda başka kimsenin girdiğini göstermiyor."

"Bu bilmedikleri anlamına gelmez. Sanırım Albay Mackenzie de testleri birkaç günlüğüne durdurmanın bir başka F-22'yi, hatta belki de prototiplerden birini kaybetmekten daha az maliyetli olduğu konusunda benimle hemfikir olacaktır."

"Evet." Joe'nun sesi sertti. "Bayan Evans'ı sorgulayacak mısınız?"

"Evet efendim."

"Orada olmak isterim."

"Elbette efendim." Yüzbaşı Hodge alaycı bir ifadeyle Albay Mackenzie'nin izin almasına gerek olmadığını düşündü; bu üste Gece Kanadı projesiyle ilgili her konuda en yüksek yetkiye sahipti. Tümgeneral Tuell'e itaat edecekti ama bu kendi tercihiydi.

"Ne zaman?"

"İsterseniz adamlarımın ona buraya kadar eşlik etmesini sağlayabilirim." "O zaman yap."

Tümgeneral Tuell ayağa kalktı. "Beyler, bu işi sizin ellerinize bırakıyorum. Suçlamalar yapılmadan önce ikinizin de durumumuzdan emin olacağınıza inanıyorum. Ancak, bunu çözmek için ne yapılması gerekiyorsa yapın. Proje çok önemli."

İkisi de selam verdi, o da karşılık verdi. Ayrılırken, Yüzbaşı Hodge Joe'nun telefonunu işaret ederek, "İzninizle, efendim," dedi.

Joe başıyla onayladı. Yüzbaşı Hodge ahizeyi kaldırdı ve bir tuşa bastı. "C12X114 numaralı Bayan Caroline Evans'a Albay Mackenzie'nin ofisine kadar eşlik edin. Doğrulayın."

Telefona cevap veren kişi kod numarasını tekrarladı. Yüzbaşı Hodge, "Doğru. Teşekkür ederim." dedi.

Telefonu kapattı ve Joe'ya döndü. "On dakika," dedi.

Onuncu Bölüm

Caroline kendini hiç bu kadar küçük, savunmasız ve korkmuş hissetmemişti. Joe'nun ofisinde bir sandalyeye oturdu ve onunla göz göze gelmeye, kendisine inanması için sessizce yalvarmaya çalıştı ama Joe ona bakmıyordu. Daha doğrusu, ona bakıyordu ama sanki bir böceği gözlemliyormuş gibi soğuk, tamamen kişiliksiz bir bakışla bakıyordu. *Onu* görmüyordu Caroline. Onu korkutan her şeyden çok yüzündeki ifadeydi. Taş kadar sertti.

"Hayır, o durumlarda çalışma alanına yeniden girmedim," diye yüzüncü kez tekrarladı.

"Sensörler hem giriş hem de çıkış melodilerinizi kaydetti, Bayan Evans." Üs güvenliğinin başındaki Yüzbaşı Hodge da kendini tekrar etmekte iyiydi.

"O zaman sensörler yanlış."

"Hayır, sensörler son derece hassas. Son teknoloji."

"Sensörler *yanlış*." Kendini sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldı. Korkudan neredeyse midesi bulanacaktı. "Perşembe günü gün boyunca kimlik kartımı bir şekilde yerinden oynattım. Cuma sabahı giyindiğimde kayıp olduğunu fark ettim."

"Yani sürekli söylüyorsunuz. Bu sözde kayıp kartla ilgili bir rapor hazırladığınıza dair elimizde hiçbir kayıt yok ve elbette bunun üst düzey güvenlik gerektiren bir projede ne kadar önemli olduğunun farkındasınızdır. Belki de gerekçenizi tekrar açıklamak istersiniz."

"Perşembe günü bir dosya klasörüne takıldığını hatırladım ve o zaman düşmüş olabileceğini düşündüm. Güvenliğe haber vermedim çünkü kaybolmadığından ve hala ofiste olduğundan oldukça eminken çok fazla zahmete girecekmişim gibi geldi."

"Ama sensörler o öğleden sonra ekibinizin diğer üyeleriyle birlikte binadan ayrıldığınızı kaydediyor. Bunun mümkün olabilmesi için etiketinizin üzerinizde olması gerekiyordu ve inanın bana Bayan Evans, güvenlik hem girişte hem de çıkışta çalışıyor. Eğer herhangi bir kişi bu eşiği uygun kimlik olmadan herhangi bir yönden geçerse, alarm tetiklenir."

"İşte bu yüzden size sensörlerin arızalı *olması gerektiğini* söylüyorum. Künyemi kaybettiğimi fark ettiğimde Cal Gilchrist'i aradım ve benim için ofisi kontrol etmesini istedim. Künyemi masamın altında yerde yatarken buldu. Onu bana geri getirdi ve ben çalışmaya başlarken o da odasına döndü. Tek yapmanız gereken ona sormak."

"Bay Gilchrist'e gerekli sorular sorulacaktır. Ancak kayıtlara göre siz ve Bay Gilchrist binaya birlikte girmişsiniz ve iki dakika sonra birlikte çıkmışsınız. Sonra tek başınıza tekrar girmişsiniz ve Bay Gilchrist'in dönmesi bir saatten fazla sürmüş."

"Bu mümkün değil. Bay Gilchrist künyemle dönene kadar binaya girmedim. Bir binadan iki etiket ama tek bir ceset çıktığında değerli sensörleriniz size ne söylüyor?"

Kaptan onun sorusunu duymazdan geldi ve bunun yerine elindeki panoya hızlıca bir not düştü. "Pazar gecesi de künyenizi yanlış yere mi koydunuz?" "Hayır. Pazar gecesi binaya girmedim." Joe'ya hızlı ve yalvaran bir bakış daha atmaktan kendini alamadı. Neydi o? Düşünüyor muydu? Lazerleri sabote ettiğinden şüphelenmiyordu herhalde.

"Sensörler öyle olduğunu söylüyor. Ve kendi ifadenize göre, kimlik etiketiniz yanınızdaydı."

"Bu sabah tekrar taktığımda etiket tam olarak Cuma öğleden sonra bıraktığım yerdeydi."

"Hafta sonu boyunca hiç hareket etmedin mi?"

"Hafta sonunu Vegas'ta geçirdim."

"Ve künyeni geride bıraktın."

"Kimlik etiketinizi üs dışında da takıyor musunuz, Yüzbaşı?" diye karşılık verdi.

"Zan altında olanın ben olmadığımı hatırlatmak isterim" dedi yumuşak bir sesle.

"Neyin şüphesi altında? Bana açıklayın," diye meydan okudu.

Adam konuyu uzatmayı reddetti. "Bütün hafta sonunu

Vegas diyorsunuz. Cuma ya da Cumartesi gecesi üsse dönmediniz mi?"

"Hayır."

"Vegas'ta neredeydin?"

"Hilton'da."

"Birden fazla var. Ama tabii ki bu doğrulanabilir?"

Joe araya girdi. "Bayan Evans ve ben hafta sonunu birlikte geçirdik. Cuma günü öğleden sonra geç saatlerden Pazar günü saat 19:00'a kadar olan zamanını doğrulayabilirim."

"Anlıyorum." Yüzbaşı Hodge sesini değiştirmede ama Caroline'in yüzü yanıyordu. Bu kez Joe'ya bakmadı. "Yani isim etiketi bunca zamandır senin kamaranda kilitliydi."

Sakinleştirici bir nefes daha almayı denedi. Pek işe yarıyor gibi görünmüyorlardı. "Evet."

"Odanızın güvende olduğundan eminsiniz."

"Evet. Kapımı her zaman iki kez kontrol ederim."

Şüpheli görünüyordu. " 'Her zaman' çok kesin bir terim. Hatasız anlamına gelir. Kapınızı iki kez kontrol etmekte hiç başarısız olmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Bu olayda, ben izlerken Albay Mackenzie kapıyı bizzat kontrol etti."

Yüzbaşı Joe'ya baktı, o da başını salladı. Joe'nun gözleri kapalıydı, ifadesi okunamıyordu.

"Etiketin sizde olduğunu ve başka kimsede olmadığını doğruluyorsunuz. Çalışma alanına tam olarak -" duraklayarak kayıtları kontrol etti "-2347 Pazar gecesi."

"Pazar gecesi o saatte yataktaydım."

"Yalnız mıydınız?" diye sordu kaptan kayıtsızca. "Evet."

"Kimse bunu doğrulayamaz. Yatakta olduğunu söylüyorsun. Bilgisayar kayıtları çalışma alanında olduğunuzu söylüyor."

"Cal Gilchrist'le konuş!" dedi şiddetle. "Bununla vakit kaybetmeyi bırak ve sana daha önce söylediklerimi doğrula."

"Perşembe sabahı ofisine girdiğimde ekranı temizledin ve bilgisayarı kapattın," dedi Joe. Sesi soğuk ve derindi. "Ekranda görmemi istemediğin ne vardı?"

Ne yapacağını şaşırılmış bir halde sessizce ona baktı. Onun suçluluğundan en az Yüzbaşı Hodge kadar emindi, ama kesinlikle biliyordu... Konsantre olmaya, olayı aklına getirmeye çalıştı. Perşembe sabahı. Adam onu bir kez daha ürkütmüştü, hatırladı ve refleks olarak ona yumruk atmaya başladığında adam onu kollarının arasına almıştı. Ona karşı tepkisini kontrol altına almaya çalışırken kendine yapacak bir şeyler vermek için bilgisayarla uğraştığını hatırlıyordu ama ne üzerinde çalıştığına dair hiçbir fikri yoktu.

"Hatırlamıyorum," dedi zayıf bir sesle.

"Hadi ama," diye alay etti. "Her şeyi hatırlıyorsun. Çelik bir tuzak gibi bir aklın var."

"Hatırlamıyorum," diye tekrarladı ona bakarak. Adamın gözlerindeki ifadenin küçümseme... iğrenme... hatta öfke olduğunu şokla fark etti. Evet, çoğunlukla öfkeydi ama normal bir öfke değildi. Joe Mackenzie'nin öfkesi buz gibiydi ve bu yüzden daha da korkutucuydu.

Sanki onu pişmanlık duymadan yok edebilecekmiş gibi bakıyordu. *Ona inanmıyordu!*

Bu farkındalığın büyüklüğü onu neredeyse boğuyordu. Göğsündeki kocaman düğüm, nefes almakta zorlanana, kalbi yavaş ve acı verici bir çabayla atana kadar şişti. Eğer durumları tersine olsaydı ona tereddüt etmeden tam ve koşulsuz güvenini verirdi, çünkü kanıtlara rağmen onun ülkesine asla ihanet etmeyeceğini biliyordu. Belli ki onun bunu yapabileceğine inanıyordu. Düşünce süreçleri düzenli ve mantıklıydı, ama aniden şaşırtıcı bir içgüdüsel bilgi onu doldurdu: ona güvenecekti çünkü ondan büyülenmiş, onu sevdiği için bir erkek olarak onu öğrenmeye yoğun bir şekilde katılmıştı, oysa birlikte geçirdikleri zaman onun için tamamen fizikseldi. Adam onu bir insan olarak tanımaya zahmet etmemişti çünkü umurunda değildi.

Şok içinde geri çekildi. Fiziksel olarak hareket etmedi ama zihinsel olarak ona ulaşmaya çalışıyordu ve şimdi zihninin kapısını bu düşüncelere kapattı. Duygusal korumalarını yeniden tesis etmek için tüm tepkilerini içine çekti, onları içeriye sürgüledi. Muhtemelen çok geçti ama insan hayvanının içgüdüleri her zaman hayatta kalmaktı ve o da bu içgüdülere itaat etti. Yüzü pürüzsüz ve ifadesiz bir hal aldı ve cam gibi boş gözlerle ona baktı. Ona kendinden bir parça bile vermeyi göze alamazdı.

"Ne üzerinde çalışıyordun?" diye tekrarladı.

"Hatırlamıyorum." Sesi bile düzdü. Duygularını öylesine çaresizce bastırmıştı ki hiçbirinin kaçma şansı yoktu. Aynı duygusuzlukla, "Sabotaj şüphesi altında olduğumu varsayıyorum," dedi.

Kaptan Hodge, "Biz öyle bir şey söylemedik," diye cevap verdi.

"Öyle olmadığımı da söylemedin, ama bu bir sorgulama gibi geliyor." Bakışlarını ona sabitledi, çünkü Joe'ya bakmaya dayanamıyordu. Joe'ya bir daha bakıp bakamayacağını bilmiyordu. Daha sonra, yalnız kaldığında yeniden toparlanıp durum değerlendirmesi, hasar tespiti yapacaktı ama şu anda ona bakmak zorunda kalırsa içindeki her şey paramparça olacakmış gibi hissediyordu. Acı çok büyüktü; bununla başa çıkamazdı, bu yüzden görmezden gelmek zorundaydı.

"Kaptan Wade'in uçağındaki lazerde herhangi bir arıza bulamadık," dedi ve ses tonunun düzgünlüğüyle biraz gurur duymayı bile başardı. Bir cesedin EEG çizgisi kadar düzdü. "Hepimiz bunu konuştuk."

Ekip lideri Yates Korleski biraz daha düşündükten sonra bu akşam Albay Mackenzie ile konuşacaktı ama sorunun bilgisayar programında olduğunu düşünüyoruz."

Kaptan Hodge hafifçe ilgilenmiş görünüyordu. "Ne tür bir sorundan bahsediyorsunuz Bayan Evans?"

"Bilmiyoruz. Gerçekte kullandığımız program üzerinde herhangi bir değişiklik yapıp yapılmadığını anlamak için çalışan programı orijinali ile karşılaştırmak istiyoruz."

"Peki ya değişiklikler olursa?"

"Sonra da bu değişikliklerin ne olduğunu öğreniriz." "Programı doğrulamak kimin fikriydi?" "Benim."

"Bunu sana düşündüren neydi?"

"Bu bir eleme süreciydi. Yanlış *olabilecek* tek şey bilgisayar programı."

"Ama program siz gelmeden önce mükemmel bir şekilde çalışıyordu. Bu büyüklükteki bir sorunu çözmüş olsaydınız, bu sizin için büyük bir başarı olurdu, değil mi Bayan Evans?"

İrkilmedi, sadece sert bir şekilde onu izlemeye devam etti. "Programı sabote etmedim ki sorunu bulma şerefine nail olayım."

"Sizi böyle yapmakla suçlamadım. Sadece bu kadar büyük ve önemli bir projede büyük bir kusur tespit etmenizin sizin için bir övünç kaynağı olup olmayacağını sordum."

"Benim zaten iyi bir profesyonel itibarım var, Kaptan. Bu yüzden takımdayım."

"Ama asıl üye değildiniz, yani belli ki bunun için yeterince iyi değildiniz. Başlangıçta seçilmediğin için kızgın mıydın?"

"Haberim yoktu, bu yüzden kızgın olamazdım. Başka bir şey üzerinde çalışıyordum. Gece Kanadı projesi ben kendi projemi bitirmeden önce tüm hızıyla devam ediyordu ve ben sadece bir ay önce müsait oldum. Bu doğrulanabilir," diye ekledi o sormadan önce.

"Hmmm." Panosundaki notları bir süre daha inceledikten sonra gözlerine ulaşmayan ince bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Sanırım sizden isteyeceklerim şimdilik bu kadar Bayan Evans. Gidebilirsiniz. Üsse girmeniz yasak. Ayrılmaya çalışırken yakalanırsanız iyi görünmez."

"Telefon görüşmelerim de kısıtlanıyor mu?"

"Birini aramanız gerekiyor mu?" diye sordu onun sorusuna cevap vermeden. "Bir avukat, belki?"

"İhtiyacım var mı?"

Ona yine o ince gülümsemesini verdi. "Henüz herhangi bir suçlamada bulunmadık." O "henüz "i oraya koymak zorundaydı, uzaktan fark etti, ama bu onu etkilemedi. "Siz suç duyurusunda bulunmuyorsunuz ama ben üsle sınırlıyım. İzin verin benim bir sivil olduğumu, Yüzbaşı Hodge, ordunun bir parçası olmadığımı hatırlatırım." "Ve size *hatırlatmama* izin verin, Bayan Evans, bir askeri üstesiniz ve

Bu askeri bir meseledir. Gerekirse, suçlamaların resmen dosyalanması gerekmeden önce sizi maksimum süre boyunca hapisanede tutabiliriz. O zamana kadar pek çok şey kontrol edilebilir ve aklanabilirsiniz, ancak bu süreyi parmaklıklar ardında geçirmekte ısrar ederseniz, size yardımcı olabiliriz."

"Demek istediğini
anladım." "Söylediğimi
sanıyordum."

Caroline ayağa kalktı ve bacaklarına konsantre oldu. Sallanmadıklarından, söylediği zaman hareket ettiklerinden emin oldu. Ofisten çıkarken Joe'ya ya da dış ofiste görevli iri yarı Çavuş Vrska'ya bakmadı. Belli ki iyi kalpli çavuş ancak albay çıktığında gidiyordu.

Cal'la konuşacaklardı ve Cal onlara anlattığı her şeyi doğrulayacak, bu da onları değerli güvenlik sensörlerinin arızalanabileceğini ve arızalandığını kabul etmeye zorlayacaktı. Belki de güvenlikte büyük bir hata olmuş ve aynı barkodla iki kimlik kartı verilmişti. Belki de birisi çalışma alanına onun etiketinin bir kopyasıyla girmiş ve gerçekten de bilgisayar programını sabote etmişti, ama Cal'i sorgulamak onları bunun o olmadığını kabul etmeye zorlayacaktı.

Sabotajla suçlanmaktan endişe etmiyordu, gerçi kaptanın sorularına katlanmak hoş bir deneyim olmamıştı. Ama Joe'nun gözlerindeki bakıştan ve onun kendisine güvenmediğini, sabotaj yapabileceğine inandığını fark etmekten asla kurtulamayabilirdi.

Kendini muazzam, devasa bir aptal yerine koymuştu. Beyninin üstün kapasitesine rağmen, bir erkekle sevişmenin onun bağlılığına işaret ettiğini varsaymak gibi temel bir kadınsı hata yapmıştı. Hayır, sevişmek değil, seks yapmak. Bu da yaptığı bir başka hataydı, eyleme çok fazla önem atfediyordu. Erkekler için bu, yemek yemek gibi fiziksel bir iştahın basitçe tatmin edilmesiydi. Duygusal bir yük söz konusu değildi. Kadın sevişmişti; erkek seks yapmıştı. Kendini ona vermişti, kalbini, ruhunu ve bedenini ve

karşılığında o da ona zevk vermişti.

Ama kendi bedenini geçici olarak kullanmaktan başka bir şey yapmamıştı. Vücudu ne kadar muhteşem olsa da, kadın daha fazlasını istemişti. Daha fazlasını elde edeceğini düşünmüştü.

Oh, onun kendisine aşık olduğunu düşünecek kadar ileri gitmemişti, ama yine de en azından biraz *önemsediğini* düşünmüştü. Ama cinsel teknikle duyguları birbirine karıştırıyordu. Onda hiç duygu yoktu, en azından onun ulaşabileceği kadar. Her zaman kontrollüydü, içsel benliği yakın ailesi dışında herkesten sıkıca kilitlenmişti. Bunun ne kadar akıllıca olduğunu anlamaya başlamıştı. Şu anda kendi duygularının da bu kadar korunaklı olması için her şeyini verebilirdi, bu yüzden bunun acısıyla çöküp cenin şeklinde kıvrılmak üzere olmazdı. Acıyı hafifleteceğini düşünseydi bunu yapardı ama hafifletmeyeceğini biliyordu. Kolaylık yoktu.

Belki de gerçeği öğrendiğinde hiçbir şey olmamış gibi ilişkilerine devam etmeyi umacaktı. Caroline böyle bir durumda nasıl davranacağını düşünmeye çalıştı ama aklına hiçbir şey getiremedi.

Burada çalışmaya devam etmeyi, onu her gün görmeyi de hayal edemiyordu. Ne de olsa kimseyle ilişki kurmamakta her zaman haklıydı. Bunu yaptığı ilk sefer kesinlikle bir felaket olmuştu. Şimdi ya akla hayale gelmeyecek bir şey yapacak ve bir şekilde onunla çalışmayı sürdürmeyi başaracaktı ya da projeden çıkarılmayı isteyerek mesleki itibarını mahvedecekti.

Sahip olduğu tek şey çalışmasıymış gibi görünüyordu, bu yüzden Albay Joe Mackenzie bile olsa, sırf bir adam yüzünden bunu bir kenara bırakırsa lanetlenirdi. Sahip olduğu tüm gücü harcasa da bu lanet projeyi bitirecekti. Onunla iş hakkında konuşacaktı. Hatta kibar bile davranabilirdi. Ama kalbini ona açma riskini bir daha asla göze alamazdı. Acı çekmeyi göze alamazdı. Bu ona şimdiden katlanabileceğinden çok daha pahalıya patlamıştı ve çile daha yeni başlamıştı.

Hodge daha sonra Joe'ya, "Cal Gilchrist onun kimlik kartını masasının altında bulduğunu kesinlikle reddediyor," dedi. Saat neredeyse gece yarısıydı ama görünürde uyku ihtimali yoktu. "Cuma sabahı erkenden kendisini aradığını ve binaya kadar eşlik etmesini istediğini, çünkü önceki sabah birinin kendisini takip ettiğini düşündüğünü ve bunun onu tedirgin ettiğini söylüyor. Ayrıca onunla birlikte binayı hızlıca kontrol etmek için içeri girdiğini, ardından duş almak ve tıraş olmak için odasına döndüğünü söylüyor."

Joe'nun yüzü taş kesilmişti. Gilchrist'in söylediği her şeyi doğrulayacağını ummak için kendine izin vermemişti. Bu çok fazla şey istemek olurdu.

Hem de sensörler onu orada olmaması gerektiği halde oraya yerleştirmişken.

"O zaman neden onu mazeret olarak kullandı? Onun kendisini korumayacağını biliyor olmalıydı."

"Belki de değildir. Belli ki oldukça iyi arkadaşlar. Kesinlikle Adrian Pendley onun için bir adım bile atmazdı. Belki de Gilchrist'le geçmişte bir şeyler yaşamışlardır ve Gilchrist'in elinden gelse onu koruyacağından emindir."

"Hayır." En azından bu konuda emindi. Caroline ondan başka hiç kimseyle yakınlaşmamıştı. Ivan onun kesinliğini sorgulamadan önce Joe sordu: "Peki ya Korleski? Sorunun bilgisayar programıyla ilgili olma olasılığını tartıştılar mı?"

"Evet. Bu konuda doğruyu söyledi. Programın kontrol edilmesini önerenin kendisi olduğunu doğruladı. Ayrıca, bir projeyi kurtarmak için onu sabote etmeyeceği konusunda da kararlıydı. Bunu para için yapacağına da inanmıyordu."

"Lazer ekibinden başka birinin bunu para ya da prestij için yapacağını mı düşünüyordu?" Joe sordu.

Ivan başını salladı.

"Diğerleri nasıl kontrol edildi?"

"Her şeyi yeniden gözden geçirmek zaman alacak ama hepsi tertemiz. Giriş ve çıkış kayıtları olmasaydı ondan asla şüphelenmezdim."

Joe bunu anlayabiliyordu. Kendisi de ondan asla şüphelenmezdi, ama o zaman da ona olan saplantısının ötesini görememişti. Tek düşünebildiği onu yatağa atmak ve kendini o tatlı bedene gömmektir. Şimdi bunun ne kadarının hesaplanmış olduğunu merak ediyordu, gerçekten de ondan o kadar etkilenmişti ki bekâretini hiç düşünmeden ona vermişti ya da bunu o mu yapmıştı... Tanrım, onunla o şekilde sevişmesinin arzudan başka ne gibi bir nedeni olabilirdi? Hayır, Gece Kanadı'yla ilgili gizli bilgileri öğrenmek ya da yakalanırsa korunmak için onu kullanmak amacıyla onunla birlikte olmamıştı. Bir şey öğrenmek için ona ihtiyacı yoktu; istediği tüm bilgilere erişimi vardı. Ve sırf onunla yattığı için onu koruyacağını varsaymak çok kuşkuluydu. Caroline onu istemişti. Onunla ilgili başka hiçbir şeye güvenemese bile, buna güvenebilirdi.

Peki şimdi ne yapacaktı? Daha önce hiç bu kadar öfkelenmemiş ve incinmemişti. Bunu itiraf edebilirdi. Bu, karnına bir yumruk yemek gibiydi. Hiç kimse onu Caroline'in yaptığı gibi, o karmaşık olmayan sertliğiyle etkilememişti. Hiçbir gizli gündemi ya da hilesi olmadan açık sözlü ve acımasızca dürüsttü. Durumdan geri çekilip duygusuzca bakabilmek istiyordu ama yapamıyordu.

Hiçbir uçak hakkında Night Wing hakkında hissettiği gibi hissetmemişti. O özeldi. Özelden de öteydi. Tarih yazılıyordu, *havada* saf bir sihir vardı. O uçakları korumak için hiç tereddüt etmeden canını verirdi, çünkü ülkesini korumak için onlar gerekliydi. Basit bir vatanseverlik, o tomurcuklar için saf sevgi. Onlar *onundu*.

Caroline'ı da kendi kadını olarak görüyordu. Onun kadını.

Eğer seçim sadece Caroline ile uçak arasında olsaydı, Caroline'ı seçerdi. Bunun için kendinden nefret edebilirdi ama Caroline'in zarar görmesine seyirci kalamazdı. Ama Caroline ve ülkesi arasında... Başka seçenek yoktu. Olamazdı. Olmasına izin veremezdi. Caroline ne kadar sert ve cesur olursa olsun, ona daha önce kimsenin meydan okumadığı bir seviyede meydan okusa ve kendini hiç kısıtlamadan savaşa atsa da. Kendisini ilk kez ayarladığında nazik davranmasına izin vermemişti; onun tüm gücünü almakta ısrar etmiş ve kendi gücüyle onu karşılamıştı. Caroline hayatla kafa kafaya, tereddüt etmeden karşılaşmıştı.

Düşüncelerinde durakladı, kaşları hafifçe çatıldı. Caroline karanlıkta sinsice dolaşacak bir tipe benzemiyordu. Belki de onu sandığı kadar iyi tanımıyordu ama vücudunda sinsi bir kemik olmadığına yemin edebilirdi.

Onu görmek istedi. Ona bazı soruları teke tek sormak istiyordu, odada onları tamponlayacak başka kimse olmadan. Ne olursa olsun ondan gerçeği öğrenecekti.

On Birinci Bölüm

Doğruca onun kamarasına gitmeye niyetlenmişti ama yarı yolda durdu ve onun yerine BOQ'daki kendi kamarasına yöneldi. Şu anda onunla yüzleşemeyecek kadar öfkeliydi, özellikle de neler olup bittiğini bilmesine gerek olmayan çok fazla izleyicinin olacağı geçici sivil konutta.

Daha önce hiç bu kadar kızgın olduğunu sanmıyordu ama daha önce hiç böyle ihanete uğramamıştı. Kahretsin, neden böyle bir şey yapsın ki? Para olmalı, ama ihaneti sadece başka bir finansal fırsat olarak görebilen zihniyeti hiç anlamamıştı.

İhanet. Bu kelime bilincinde yankılandı. Eğer suçlanır ve hüküm giyerse, muhtemelen doğal hayatının geri kalanını şartlı tahliye ihtimali olmaksızın parmaklıklar ardında geçirecekti.

Onunla bir daha asla sevişemeyecekti. Bu düşünce onu öfkeliendirdi ve odasının küçük sınırlarında huzursuzca volta atmaya başladı. Bir hafta sonu yeterli olmamıştı. Binlerce hafta sonunun onu sisteminden çıkarmaya yeteceğinden şüpheliydi. Onunla korunmadan iki kez sevişmiş olduğunu da unutmamasına izin veremezdi. Zamanlamanın yanlış olduğuna dair verdiği teminatlara rağmen, hamile olabilirdi.

Kahretsin, ne karmaşa! Eğer hamileydiyse... Belayı ödünç almanın bir faydası yoktu; yakında öğrenecekti. Ama onun çocuğunu taşıyorsa ne yapacaktı? Onu hapisten uzak tutmasının hiçbir yolu yoktu.

Tabii bunu ona söyleyeceğini varsayarak. O gece ofisinden çıktığında ona bakmayı bile reddetmişti. Onu izliyor, tepkilerini okumaya çalışıyordu ve aniden geri çekilmeye başlamıştı. Bunun gözlerinin önünde gerçekleştiğini görmüştü. Sanki bir ışık sönmüş gibiydi. Kadının tüm canlılığı, duyarlılığı, inanılmaz enerjisi yok olmuş, geriye tek tonda cevap veren ve gözleri bir oyuncak bebeğinki kadar boş olan donmuş bir kadın mankeni kalmıştı.

Onu o halde görmek sinir bozucuydu. Onu ayağa kaldırıp sarsmak, o harika, karmaşık olmayan öfkeyi ortaya çıkarmak istemişti.

onu karşılamak için yukarı doğru koşuyordu. Ama yapmamıştı. Eğer bu dürtülere boyun eğerse, kontrolünü sonsuza dek kaybedecekti ve bunu asla yapmak istemiyordu.

Yapmak istediği şey, dünyadaki her şeyden çok, kızın kamarasına gidip onunla o kadar sert ve uzun sevişmekti ki, bittiğinde ona ait olduğunu anlayacaktı. Belki bu hiçbir şeyi zmeyecekti ama kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacaktı. Ama bunu da yapamazdı. Onu görmek, öfkesini bastırđıęı son kritik tuğlayı da yıkacak ve her şeyle birlikte onu da silip süpürecek bir duygu selini serbest bırakacaktı.

Caroline dar yatağındaki yorganın üstünde yatıyordu, çarşafların arasına girip gerçekten yatamayacak kadar halsizdi. Böylesine normal bir eylem onu aşıyordu. Duş almış ve yatmak için giyinmişti ama uyuyormuş gibi davranmayı bile beceremiyordu. Tek yapabildiği sessiz karanlıkta uzanıp tavana bakmaktı. Kalbinin atışını hissedebiliyor, nefes alırken göğüs kafesinin yavaş ve ritmik bir şekilde genişlediğini hissedebiliyordu. Bu hareketler hâlâ yaşadığını gösteriyordu ama yaşadığını hissetmiyordu. Kendini uyuşmuş, l gibi hissediyordu.

şimdiye kadar Cal'le konuşmuş ve onun doğruyu söylediğini teyit etmiş olacaktı. Joe hatalı olduğunu biliyordu ama nedense bu onu hiç tatmin etmemişti. Yine de en azından ondan ya da Yüzbaşı Hodge'dan bir telefon beklerdi, "zr dileriz, bir hata yaptık" demek için. Elbette onun *dinlendiğini* düşünecek kadar aptal olamazlardı ve bunu ona söylemek için sabaha kadar beklemelerini tercih ederlerdi.

Ya da Cal yalan söylemiş olabilir.

Bu olasılığı inkâr edemezdi. Bu düşünce yatağa uzandıktan kısa bir süre sonra aklına gelmişti. Eğer bu kadar zgn olmasaydı, daha önce de aklına gelebilirdi. Daha önce hangarda lazer kapsülüne bakarken ve olanların nasıl gerçekleşmiş olabileceğine dair çeşitli yolları sıralarken izlediği düşünce çizgisinin doğal bir ilerlemesiydi bu.

Cal bilgisayarlarla arası iyi olan biriydi. Cuma günü o küçük hatayı bulan oydu ama Caroline bilgisayarını kurcalamaya başladığında fark etmişti. O zaman bir şey düşünmemişti ama komutlarla oynamış olsaydı, programa gerçekten konsantre olmasını istemezdi. Kızın bilgisayar bilimi diploması olduğunu biliyordu, çünkü birkaç kez bu konuda konuşmuşlardı. Ve hem Cuma günü hem de bugün-

Dün, saat gece yarısını geçtiğinden beri gerçekten bitkin görünüyordu. Bütün gece ayakta olduğu için mi? Cal normalde lastik bir top gibi zıplardı.

Kimlik kartına dokunan diğer tek kişi de Cal'dı. Belki de Perşembe günü kimliğini kaybettiğinde o almış ve sensörler binadan çıkan sıcak bedenlerin sayısını kimlik kartlarının sayısı ile eşleştirsın diye o çıktığında çıkmıştı. Sensörlerin binadan çıkanları da izlediğini bilmiyordu ama belki Cal biliyordu; ne de olsa o başından beri burada çalışıyordu ve bu tür şeyleri fark ediyordu, oysa o sadece doğrudan işini ilgilendiren şeylere dikkat etme eğilimindeydi.

Perşembe gecesı binaya yeniden girebilmek için onun kimliğini kullanmış olsa bile, Pazar gecesı kimliğinin onda olmadığını biliyordu.

Ama ne kadar kolay kopyalanabilirlerdi? Bunu yapmak için üstün ayrılması gerekecekti ama bunun mümkün olduğundan emindi. Ne de olsa sensörler onun çalışma alanına gece yarısı yeniden girdiğini söylemişti, bu da ona bir kopya yaptırmak için birkaç saat verirdi.

Sonra Cuma sabahı onu aramış ve ofiste etiketini aramasını istemişti, bu da ona kartı ona geri vermek ve güvenliğin haberdar olmasını önlemek için mükemmel bir fırsat vermişti. Aksi takdirde kartı bir daha kullanamayacaktı, çünkü güvenlik o kodu bilgisayarlardan kaldıracaktı.

Düşüncelerini durdurdu ve alnını ovuşturarak her şeyi mantıklı hale getirmeye çalıştı. Eğer yardım çağrısı tamamen şans eseri olsaydı, o zaman kartı çoğaltması için hiçbir neden olmazdı. Kızın *onu* arayacağı ihtimaline *mi* oynamıştı? İtiraf etmeliydi ki iyi bir ihtimaldi. Yates'i aramazdı ve kesinlikle Adrian'ı arayarak zamanını boşa harcamazdı. Güvenliği aramak istemeyeceği de iyi bir ihtimaldi. Kesin değildi ama çok da riskli sayılmayacak kadar iyiydi.

Peki o zaman ne olmuştu? Sensörler hem onun hem de Cal'ın binaya girdiğini ve sonra ikisinin de çıktığını gösteriyordu. Kadının kartı üzerinde olmalıydı ki sensör onu okuyabilsin, böylece bilgisayar programını kurcalama fırsatı bulamadığını kanıtlamış olsun, çünkü oraya yalnız girmemişti. Peki ama sensör neden iki kart ama tek bir ceset olduğunu fark etmemişti?

Belki de sensörler Kaptan kadar iyi değildi.

Hodge belli ki öyle olduklarına inanmak istiyordu. Belki de kartsız insanları yakalamak için programlanmışlardı, ama kimse bunu düşünmemişti.

insanlar olmadan kartları yakalamak için programlayın. Belki Cal onu kandırmanın bir yolunu bulmuştu. Hepsi de mümkün olan pek çok olasılık vardı. Bilgisayarlarla arası ne kadar iyi olursa olsun, belki de bir şekilde üssün bilgisayarlarına girmiş ve o sabah hem binaya girişini hem de çıkışını kaydetmişti. Bilmiyordu ve bunu asla öğrenemeyebilirdi.

Ama eğer suçluysa Cal şimdi ne yapacaktı? Eğer programlarla oynandıysa, analizin bunu ortaya çıkaracağını biliyordu. Programa geri dönmeye ve analizin basit bir karşılaştırmadan öteye gitmeyeceğini umarak yaptıklarını geri alarak izlerini örtmeye mi çalışacaktı? Yoksa ona karşı daha fazla kanıt mı yerleştirmeye çalışacaktı?

İkinci seçeneği tercih etmek zorundaydı. Bu çok daha uygulanabilirdi. Cal neden sadece geri almak için bu kadar zahmete girsin ki? Hayır, parmak onu gösterdiği sürece, o yönü göstermeye devam etmesini sağlamaya çalışmak akıllıca olurdu.

Kalbi aniden göğsünde gümbür gümbür atmaya başladı. Eğer Cal suçluysa, eğer bir şey yapacaksa, bunu *bu gece*, ortalık hâlâ karışıkken yapmak zorundaydı. Yeterince zaman geçtiğinde güvenlik ağı o kadar sıkı bir şekilde yerleşirdi ki hiçbir şey kaçamazdı ama olaylar ilk başladığında hâlâ fırsat pencereleri vardı.

Tüm lazer ekibinin çalışma alanından uzaklaştırıldığını biliyordu ama barkodları bilgisayarlardan çoktan silinmiş miydi? Ordu, ofis işleri söz konusu olduğunda büyük şirketler gibi çalışırdı: işlerin çoğu gündüz yapılırdı. Kısıtlama emri sadece o gece verildiğine göre, Yüzbaşı Hodge bunu bilgisayara girmesi için birini mi çağırmıştı yoksa sabah ilk iş olarak yapılması için mi bırakmıştı? İnsan doğasını bildiğinden, ikincisi üzerine bahse girerdi. Ne de olsa şüphe altında olan tek kişi kendisiydi ve muhtemelen bu arada gözetim altındaydı.

İçinden gelen bir sesle yataktan kalktı ve sessizce mutfak alanındaki duvarda yer alan küçük, eski moda açılır pencereye doğru yürüdü. Dışarıyı görebilmek için bir sandalyenin üzerine çıkması gerekti. Sokağın karşı tarafında bir polis arabası park etmişti. Sokak lambasının ışığında ön koltukta oturan iki adamı açıkça görebiliyordu. Amaçlarını gizlemek için hiçbir çaba göstermiyorlardı, ama neden gösterebilirler ki? Bu gizli bir gözetleme değil, sıradan bir koruma göreviydi.

Başka kapı yoktu.

Ancak yatak odasında yüksek ve dar bir pencere daha vardı. Neredeyse tamamen karanlıkta dikkatlice yatak odasına doğru ilerledi

ve duvardaki küçük dikdörtgen ışığa baktı. Bir insan kesinlikle oradan geçemezdi ve kendisinin de geçebileceğinden şüphesi vardı. Yine de yatağın üzerinde durdu ve dışarı baktı. Sokağın o tarafı boştu.

Cal yatağında huzur içinde uyurken kendini bu kadar zahmete sokmanın bir anlamı yoktu. Onun tamamen masum olabileceğini, hikâyesini gerçekten doğrulamış olabileceğini unutmamalıydı. Suçlu olduğu kanıtlanana kadar masumdur bu toprakların kanunu.

Kaptan Hodge'un konsept hakkında biraz tazeleme kursuna ihtiyacı olabilir.

Işıkları açıp dışarıdaki ikisini uyanık olduğu konusunda uyarmak istemedi, bu yüzden Cal'ın numarasını hissederek çevirdi. Odasında olup olmadığını öğrenmenin onu aramaktan daha iyi bir yolu olabilir miydi? Eğer cevap verirse, bir süre sohbet bile edebilirdi.

Beşinci çalışta onun orada olduğuna dair ciddi şüpheler duymaya başladı. Belki mışıl mışıl uyuyordur diye daha uzun çalmasına izin verdi ama yirminci çalışta ahizeyi yerine koydu. Yirmi kez çalması, özellikle de telefonlar yatakların hemen yanına yerleştirildiği için, gece yarısı gelen bir telefonla yataktakilerin uyanacağından emin olmak için, en derin uykuda olanları bile uyandırırды. Cal odasında değildi.

Öfkeyle dişlerini sıktı. Lanet olsun ona! Onun arkadaşı olduğunu düşünmüştü; ondan hoşlanmış, ona güvenmişti. Önce Joe, şimdi de Cal. Akli hemen Joe'dan uzaklaştı, çünkü bu acı üzerinde durulamayacak kadar güçlüydü. Öfkesini Cal'a odaklamak çok daha güvenliydi.

Yine o küçük pencereye baktı. İki uzun, dar panjurlu cam, günün biriken sıcaklığının dışarı çıkmasını sağlıyordu. Tüm mekanizmayı karanlıkta sökmesi gerekecekti ve o zaman bile yuvaya sığabileceğinden emin değildi.

Denemezse asla bilemeyecekti.

Lazerler ve bilgisayarlar üzerinde çalışmak onu aletlere aşına yapmıştı ve içinde tornavida ve pense bulunan küçük bir çantası olmadan hiçbir yere seyahat etmezdi çünkü onlara ne zaman ihtiyaç duyacağını asla bilemezdi. Dolaptan keseyi aldı ve aletleri yatağın üzerine bıraktı. Sorun şu ki, karanlıkta hangi alete ihtiyacı olduğunu anlayamıyordu.

Bir kalem feneri vardı ve küçük ışının pencereden algılanması riskini göze alması gerektiğine karar verdi, ancak dışarıda yere ışıklı bir yama atıp gardiyanları uyarması pek olası değildi. Yatağa tırmandı ve el fenerini çok kısa aralıklarla açtı, sadece pencereyi tutan vidaları görebileceği kadar uzun bir süre.

mekanizmayı yerine oturtmak için yıldız tornavida gerekiyordu. Beş dakika sonra iki pencere ıtası ve çevirme mekanizması parçalar halinde yatağının üzerinde duruyordu.

Bu işin kolay kısmıydı. Pencereden geçmek başka bir şeydi.

Grsel olarak lt. Omuzlarını açarak geçebilirdi; başı ve kalçaları en büyük sorun olacaktı ama kalçaları sıkışacak ve kafatası sıkışmayacaktı. Başını içeri sokmaya karar verdi, böylece kafasının içeri girip giremeyeceğini hemen ğrenebilecekti. nce ayaklarıyla çıkıp sonra kafası içeride, vücudunun geri kalanı dışarıda sıkışıp kalmak korkunç olurdu. En azından ařağılایıcı olurdu. Tabii kendini asılmış bulmazsa.

nce kıyafetlerini değıştirmesi ve ayakkabılarını giymesi gerekiyordu. Kalem fenerini dolabının içindekilere tuttu, dış odalardan ışık gelmemesine dikkat etti. Koyu renk kıyafetler pratik olurdu ama yanında hiç koyu renk kıyafet getirmemişti. Bu

Ağustos ayında güney Nevada lnde; karanlıkta gizlice dolaşmak zorunda kalacağını tahmin etmemişti.

Açık renkli kıyafetleriyle göze batacaktı ama yapacak bir şey yoktu. Sadece kimsenin onu görmediğinden emin olması gerekiyordu.

Yine de hazırlıksız olmasından dolayı sinirlenerek hızla bir çift ince pamuklu pantolon ve bir tişört giydi ve meydan okurcasına ED etiketini cebine koydu. Yakalanırsa, uygun bir kimliğı olmadığını syleyemeyeceklerdi. Sonradan aklına gelmiş gibi anahtarlarını da cebine ekledi. Pencereden içeri girmesi çok zordu, ama Cal'ı kötü bir şey yaparken yakalamayı başarırsa, dışarıdaki korumalar için endişelenmesine gerek kalmayacaktı

Tekrar yatağı tırmandı ama bir dakikalık deneme sonucunda daha yatay bir pozisyondan aı yapabilmesi için daha yüksekte olması gerektiğini anladı. Bir mutfak sandalyesi aldı ve yatağın üzerinde dengeledi, sonra sandalyeye tırmandı. Sallantılı bir tnekti ama pencerenin kenarına tutunuyordu ve düşmekten korkmuyordu.

nce bir kolunu ve omzunu geçirdi, sonra başını yana çevirdi ve hafif bir sıyrıktan daha korkunç bir şey kazanmadan onu yuvadan geçirdi. Diğerk omzunu ve kolunu kıpırdatarak geçirdi ve öne doğru kıvrılırken kollarını altındaki duvara dayadı. Kalçaları içeri girer girmez

geçerse, ağırlık merkezinin büyük ölçüde öne doğru kayacağından ve başının üzerine düşeceğinden, bacaklarını sürükleyerek pencereden içeri gireceğinden şüpheleniyordu. Yüksek bir düşüş değildi ama inerken boynunu kırmak istemiyordu.

Bunu önlemek ya da en azından yavaşlatmak için bacaklarını geriye doğru çekerek topuklarını iç duvara dayadı ve biraz daha ilerledi.

Pencerenin kenarı yumuşak poposunu kesti ama acıyı görmezden geldi ve kendini zorladı. Hemen öne doğru savruldu ve sadece içerideki kancalı bacakları onu tam da korktuğu gibi yapmaktan alıkoydu. Çılgınca kollarını tekrar destekledi, kendini mümkün olduğunca dikey pozisyondan uzaklaştırmaya çalıştı, sonra korumaların park ettiği binanın önüne doğru korkulu bir bakış attı. Rahatlamıştı, bulunduğu yerden arabayı göremiyordu.

Kaçınılmaz olanla yüzleşmeden önce bir dakika orada asılı kaldı: bunu yapmanın zarif bir yolu yoktu. Sıyrılacak ve yara bere içinde kalacaktı. Dahası, şimdi süreci tersine çevirip içeri girmesinin hiçbir yolu yoktu. Bacakları gerginlikten titriyordu. Canının ne kadar yanacağını düşünmeye vakit bulamadan bacaklarını düzeltti ve aynı anda kollarıyla bir hamle yaparak kendini pencereden dışarı fırlattı. Havada dönmeye çalıştı, böylece iniş sırasında başı gibi hayati önem taşıyan hiçbir şey zarar görmeyecekti ve çoğunlukla yana dönmeyi başardı. Çarpışma, bu kadar kısa bir mesafe için tahmin edebileceğinden daha sertti. Gevşek çakıllar şakağındaki ve yanağındaki deriyi, sol kolunun yan tarafını ve sol ayak bileğini sıyırmıştı. Her iki dizini de bir şekilde çarpmış ve omzunu sarsmıştı.

Ama orada öylece oturup yaralarının muhasebesini yapamazdı. Kendini hareket etmeye, binanın kenarındaki gölgelerden sıyrılmaya ve hızla ters yöne doğru yürümeye zorladığında duyuları hâlâ yüzüyordu. Ancak bir uyarı çığlığı duymadan neredeyse yüz metre gittiğinde rahatladı ve derin bir nefes aldı. Ağrıları hemen kendini hissettirdi ve durup önce ağrıyan dizlerini, sonra da poposunu ovdu. Çalışır durumda olduğundan emin olmak için omzunu döndürdü ve nazikçe yüzünün yan tarafına dokundu. Kanıyor gibi görünmüyordu ama sıyrıklar yakıyordu. Pantolonunun ilmiklerinden geçirdiği atkı genellikle kemer görevi görüyordu ama onu çıkardı ve yüzündeki kiri ve küçük çakıl parçalarını temizlemek için sıyrıkları dikkatlice kuruladı.

Cal'ın kapısına dayayabileceği başka bir şey.

Fark edilmemeye çalışırsa birilerinin onu fark etme olasılığının daha yüksek olacağı teorisine dayanarak artık görünmemek için çaba sarf etmiyordu. Normal davranırsa kimse ona dikkat etmezdi.

Joe doğrulup çarşafı üzerinden attı, kalkıp kot pantolonunu ve botlarını giymeye başlarken bile içinden sürekli küfrediyordu. İlgilenmesi gereken askeri bir iş değildi ve fazlasıyla boş bir yatakta geçirdiği uzun, huzursuz saatler sabrını giderek tüketmişti, ta ki sabrı kalmayana kadar. Saatine baktı ve matın saat 02:00 civarında olduğunu görünce şaşırıldı. Yatağa gireli iki saatten az olmuştu ama dört ya da beş saat gibi gelmişti. Ama fark etmezdi. Ne kadar uzun sürmüş olursa olsun, Caroline'la hesaplaşmadan uyuyamayacaktı. Yaptığı şeyi neden yaptığının dair açıklamasını duymak istiyordu ve bunu yüzüne karşı söylemesini istiyordu. Daha önce ofisinde yaptığı gibi onu yine görmezden gelmesine izin vermeyecekti.

Nispeten kısa mesafeyi kamyonla gitmek yerine yürümeye karar verdi; belki yürüyüş onu sakinleştirirdi. Patlamaya çok yakındı ve bunu biliyordu. En son kendini kaybettiğinde altı yaşındaydı ve o zaman bunu bir daha yapmamaya yemin etmişti ama Caroline onun kontrolünü aşırı derecede sınamıştı.

Gecenin içinde cesurca yürüyen ince figürü ilk gördüğünde çeyrek milden daha az yürümüşü ve ilk düşüncesi öfkenin ona halüsinasyon gördürdüğü oldu. Durdu ve bir çöp tenekesinin yanında tek dizinin üzerine çökerek görüş alanından çıktı. Kimliğini karıştırmamıştı; tepedeki sokak lambaları solgun saçlarında parıltıyordu ve bu yürüyüşü kendi yüzünü tanıdığı kadar iyi tanıyordu. İnce omuzların kibirli duruşu, yuvarlak kalçaların nazik salınımı hafızasına kazınmıştı.

Onu görmeye mi geliyordu? Kalbi çılgınca çarptı ama sonra korumalarını nasıl atlattığını merak etti. Orada olduklarını biliyordu, çünkü Hodge'a bunun iyi bir fikir olacağını söylemiş, Hodge da kabul etmişti. Hatta Hodge'un emir verdiğini bile duymuştu. Ama işte buradaydı, gecenin ikisinde üssün etrafında dolaşıyordu, görünürde tek bir koruma bile yoktu.

Siperinden sıyrılmadan önce kızın yanından geçip gitmesini bekledi. Her zamanki gibi sessizce hareket etti, yaklaşık elli metre geriye çekildi ama onu her zaman görüş alanında tuttu. Eğer kız BOQ'a doğru dönerse mesafeyi hızla kapatabilir ve ona yaklaşabilirdi. Ama kız BOQ'da duraklamadı bile ve öfkesi kaynama noktasına geldi. Kız doğruca lazere doğru gidiyordu.

Çalışma alanı, lanet olsun onun hain küçük kalbine. Avuçları, arkasından hışımla yaklaşıp onu ensesinden tutarak dizlerinin üzerine yatırmak için neredeyse karşı konulmaz bir dürtüyle kaşınıyordu. O güzel küçük kıcına vurmayı bitirdiğinde kendini çok daha iyi hissedecek ve kız da onun ne kadar kızgın olduğunu daha iyi anlayacaktı. Kahretsin, durumunun ne kadar ciddi olduğunu bilmiyor muydu?

Elbette öyle yaptı. Kendi eylemleriyle suçlu olduğunu kanıtlıyordu. Muhtemelen çoktan başlamış olduğu hain işi bitirmek niyetindeydi.

Durup güvenlik polisine haber vermeyi düşündü ama onu gözünün önünde tutmaya karar verdi. Mekânı ateşe vermek gibi bir şeye kalkışırsa onu zapt edebilir ve güvenlik gelene kadar tutabilirdi. Aslında onu zapt etmek *hoşuna* gidecekti. Belki de onlar beklerken bu işi başarabilirdi.

Kadının durup cebinden bir şey çıkardığını ve gömleğine taktığını gördü. Kimlik etiketi. Hodge neden onu bundan kurtarmamıştı? Çünkü buna gerek görmemişti; kız gözetim altındaydı ve kodlar sabah ilk iş bilgisayardan silinecekti. Joe birden yine öfkелendi, ama bu kez hem Hodge'a hem de kendisine. Özellikle Gece Kanadı gibi sıkı güvenliği olan bir proje için affedilmez derecede gevşek davranmışlardı. Üsten çıkamıyordu ama yine de *üssü* kasıp *kavurabilirdi*. Kendilerini koruması için teknolojiye çok fazla bel bağlamışlardı ve bu durumu derhal değiştirmeyi planlıyordu.

Birisi çoktan binanın içine girmişti; pencerelerden birinden zar zor fark edilebilen çok loş bir parıltı geliyordu. Caroline da görmüştü. Caroline'in ışığa bakarken başını çevirdiğini gördü; sonra kapıya doğru ilerledi ve bir hayalet kadar sessiz bir şekilde içeri süzüldü.

Yirmi saniye sonra onu takip etti. Kimlik etiketini takmamıştı, bu yüzden merkez güvenliğin hemen alarma geçeceğini biliyordu.

İleride Caroline'in ofise uzanıp ışık düğmesini açtığını ve onu parlak ışıkla yıkadığını gördü. "Ne yaptın, yine isim kartımı mı kullandın?" diye öfkeyle içerideki başka birine sordu. "Bilgisayarlar Caroline Evans'ın arka arkaya iki kez girdiğini kaydedince muhtemelen çıldıracak. Projemi sabote ettin, lanet olası!"

Farkına varması beyninde bir bomba gibi patladı ve kadın ofisin tamamen içine, görüş alanının dışına adım attığında şok geçirdi. Lanet olsun küçük aptala! Zerre kadar ihtiyatı yoktu. Bir haini köşeye sıkıştırmanın tehlikeli olabileceğini düşünmeden doğrudan içeri dalmıştı. Joe

Kendini koridora attı, sessizce koştu, umutsuzca içindeki her lifle bu aptalca cesaretin sonu anlamına gelecek bir silah sesi duymaması için dua etti.

Ani bir hareket, bir soluk, mide bulandırıcı bir gümbürtü duydu ve tam Caroline yere yığılıırken açık kapıdan içeri daldı. Cal Gilchrist parlayan bir bilgisayar monitörünün önünde duruyordu, yüzü bembeyazdı. Joe, Cal'in gözlerinin yan tarafa, arkasına kaydığını çok geç gördü. Dönmeye çalıştı ama kendi nedensiz korkusu yüzünden dikkati çok dağılmıştı. Tepki veremeden şakağına sert bir şey çarptı. Sanki kafası patlayacakmış gibi hissetti. Sonra zifiri karanlıktan başka bir şey yoktu.

On İkinci Bölüm

Caroline yavaşça kendine geldi, ilk başta sadece rahatsız edici bir şekilde sarsıldığının farkındaydı. Baş, duyularını körelten derin bir zonklamayla ağrıyordu ama yavaş yavaş omzundaki ve kollarındaki ağrının da farkına vardı. Sonra sesler duyabildiğini, yakınında başka birinin olduğunu fark etmeye başladı, ama boş, korkutucu bir an için kim ya da nerede olduğunu bilmiyordu.

Sonra seslerden birini tanıdı ve farkındalık onu sardı. Her şeyi hatırladı. Cal'i. Tanıdığı ses onun sesiydi ve bunu fark ettiği gibi, bir tür araçta, belki de bir minibüste olduğunu ve bağlı olduğunu da fark etti. Ağzı da bağlıydı, lanet olsun.

Yavaşça gözlerini açtı, parlak bir ışık camlardan hızla içeri süzüldüğünde acıyla tekrar kapattı. Bir koşuşturma sesi duydu ve yolda başka bir aracın onları geçtiğini fark etti, daha fazlası değil. Tekrar denedi, bu sefer göz kapaklarını sadece bir aralık açarak kendini rahatsızlığa alıştırabildi. Akşamdan kalmalık böyle bir şey olmalıydı, üstelik hiç içmemişti bile. Eğlencenin hiçbiri olmadan tüm sefalet.

Yanında biri yatıyordu.

Bu kez panik içinde gözlerini kapattı ve hemen yanında bir adam olduğunu fark ederek irkildi. Çaresizliğinin son derece farkındaydı. Tanrım, ona tecavüz mü edeceklerdi?

Ama adam hareket etmiyordu. Dikkatle gözlerini bir kez daha açtı ve kendini Joe Mackenzie'nin solgun, öfkeli gözlerine bakarken buldu.

Ağzı tıkalı olmasaydı bile tek kelime edemezdi, o kadar şaşkıındı ki. Oraya nasıl gelmişti? Nasıl böyle bir çıkmaza girdiği konusunda iyi bir fikri vardı, çünkü Cal'in yalnız olduğundan emin olmadan onunla yüzleşmek için aptalca ofise koşmuştu. Ama Joe bu işe nasıl karışmıştı? Sonra göğsünde korku kabardı, çünkü o da tehlikedeydi.

"Bence bunu unutalım ve ülkeyi terk edelim," diyordu Cal hararetle. "Her şey bitti. Daha fazla devam edemem. Tüm sistemi kontrol edecekler ve her şeyi bulacaklar."

"Diğerlerine bunun için cesaretin olmadığını söylemiştim," diye cevap verdi bir başkası küçümseyerek. Caroline bakışlarını Joe'dan ayırdı ve önünü görebilmek için boynunu büktü. Arabayı kullanan Cal'in yanında başka bir adam oturuyordu. Onu tanımıyordu ama aynı zamanda belli belirsiz tanıdık geliyordu.

Cal öfkeyle, "Cinayetle ilgili hiçbir şey söylenmedi," diye cevap verdi.

"Ve sanırım o pilot uçağı düşürüldüğünde ölseydi, mattan sorumlu olmayacak mıydınız?"

"Bu farklıydı." Sözlerine rağmen Cal'ın ses tonu tedirgindi.

"Evet, tabii."

"O... şanstı. Ama bu soğukkanlı bir cinayet. Bunu yapamam."

"Kimse senden bunu yapmanı istemiyor," dedi diğer adam sabırsızlıkla. "Bunu yapacak cesaretin yok. Biz halledeceğiz. Merak etme, olduğunu bile görmeyeceksin."

Elleri arkadan bağlı olmasaydı Caroline adama doğru hamle yapabilirdi, o kadar öfkeliydi ki. Onları öldürmekten, çamaşır yıkamaktan bahsettiği kadar rahat bir şekilde bahsediyordu! Joe botuyla Caroline'in ayak bileğini sessizce dürttü; aslında bu daha çok bir tekmeydi ve Caroline'in ayak bileği zaten ağrıyordu. Kadın bakışlarını ona çevirdi, o da başını uyarırcasına salladı. Kadın da ona tekmeyle karşılık verdi ve adam acıyla gözlerini kırptırdı.

İnsanlardan ziyade yük taşımak için kullanıldığı belli olan bir minibüsteydiler, çünkü yerde halı yoktu, sadece çıplak metal vardı. Araç her dönüşte, virajda ve tümsekte sallanıyor, bu da pozisyonunun rahatsızlığını artırıyordu. Zaten ağrıyan omzunun üzerine yatıyordu ve ellerinin arkadan bağlı olması durumu daha da kötüleştiriyordu.

Kendisini bağlamak için ne kullandıklarını anlamaya çalıştı; naylon kordona benziyordu ama muhtemelen ağzının etrafına bağladıkları kendi eşarbydı. Anahtarları hâlâ cebindeydi. Onları çıkarabilirse, Joe'yla birbirlerine arkalarını dönerlerse ve yeterince zamanları varsa, anahtarın kenarını kullanarak naylonu kesebilirdi. Anahtarlar keskin değildi ama pürüzlüydü. Joe'nun cepleri muhtemelen bıçak için aranmıştı, erkeklerin taşınması yaygın bir eşyaydı ama kadınların ceplerinde bir şey taşımaları beklenmezdi ve belli ki Cal ve arkadaşları Joe'nun ceplerini tamamen gözden kaçırmışlardı.

"Onları öldürmenin bir anlamı yok," diyordu Cal hırıltılı bir sesle. "Her şey bitti. Güvenlik polisi her yere üşüşmeye başlamadan önce oradan zar zor çıktık. Şimdiye kadar üstün ayrıldığımı biliyorlardı ve ellerinde

minibüsün plakası. Caroline ve Albay'ın kayıp olduğu bildirildiğinde, ancak ikisinin de üstten ayrıldığı kaydedilmediğinde, ikisi o kadar hızlı bir şekilde bir araya gelecekler ki, en fazla bir saat içinde minibüs için bir APB çıkarılacak. Şu anda müebbetle karşı karşıyayız ama onları öldürürsek idam cezası alırız."

Caroline'e çok ikna edici bir argüman gibi gelmişti ama diğer adam etkilenmiş gibi görünmüyordu. Cevap verme zahmetine bile girmede.

Bazen bu kadar mantıklı olmamayı diliyordu. Düşünce süreçleri ona bilmemeyi tercih edeceği bir şey söylediğinde bile onları kapatamıyordu. Eğer diğer adam Cal'ın argümanını dikkate almadıysa, bunun nedeni kendisinin sabotajla bağlantılı olmayacağına inanmak için bir nedeni olması gerekirdi. Cal'ın da belirttiği gibi, kendisinin bu işe karıştığı biliniyordu ama diğer adam kendini güvende hissediyor olmalıydı... Cal'ın onu tanıması ve her şeyle bağlantısını kurabilmesi dışında. Bu nedenle, adam ancak Cal'ın bağlantıyı kurmak için hayatta olmayacağını bilirse kendini güvende hissediyordu.

Öfkeyle yüzünü minibüsün zeminine sürtmeye başladı, ağzındaki tıkacı çıkarmaya çalışıyor, bir yandan da diliyle tıkacı itiyordu. Joe ona bir uyarı daha yaptı, ama o görmezden geldi. Kadının çılgınca hareketleri öndeki yolcu koltuğunda oturan adamın dikkatini çekti ve adam arkasını döndü.

Sesi güler yüzlüydü. "Tekrar hoş geldiniz Bayan Evans. Umarım baş ağrınız çok kötü değildir."

Joe yine gözlerini kapatmıştı ve hâlâ hareketsiz yatıyordu. Caroline atkının boğduğu öfkeli bir ses çıkardı ve çırpınmaya devam etti. Bağlı ayaklarını tekmeliyor ve gövdesini büküyor, bir yandan da tıkaçla mücadele ediyordu.

"Zamanını boşa harcamayı bıraksan iyi olur," dedi adam hafif, belli belirsiz sıkılmış bir ses tonuyla. "Kurtulamazsın ve tek yaptığın ipi daha da sıkmak."

Kordon onu ilgilendirmiyordu. İki amacı vardı: ağzındaki tıkacı çıkarmak ve cebindeki anahtarları bir şekilde çıkarmak. Pantolonu bol ve dayanıksız pamuklu olduğu için imkânsız bir iş değildi ama cepleri derin olduğu için kolay da değildi. Adama birkaç anlaşılmaz küfür mırıldandı ve mücadelesine devam etti.

Eşarpı ağzından çıkarmayı başarmıştı ve bir dürtüyle Joe'nun yanına yanaştı ve yüzünü sertçe Joe'nun omzuna dayadı, teması ve gömleğiyle eşarp arasındaki sürtünmeyi kullanarak tıkacı aşağı doğru yuvarladı. Joe hareket etmedi ve gözleri kapalı kaldı. Kadın çalıştı

ağızındaki tıkaç aşağı kayarak boynuna dolanana kadar çenesini sıktı. Ön koltuktaki adam kaşlarını çatarak ona bakıyor, dizlerinin üzerine kalkıp dönmeye başlıyordu.

"Seni pislik, onu öldürdün!" diye mırıldandı, dili ve çenesi çalışmak istemese de sesine mümkün olduğunca çok öfke katmaya çalışıyordu.

Cal direksiyonu sarsarken minibüs endişe verici bir şekilde sallandı, kafası arkaya bakmak için döndü. Diğer adam dengesini sağlamak için mücadele etti. "Gözlerini yoldan ayırma!" diye bağırdı Cal'a.

"Sadece baygın olduğunu söylemiştin!"

"O ölmedi, lanet olsun. Ona kıza vurduğumdan daha sert vurdum çünkü biz onları oradan çıkarıp bağlamadan önce uyanırsa koca morukla başımız belaya girsin istemedim."

Caroline bağırdı, "Cal, seni de öldürecek! Bütün suçu senin üzerine atmaya çalışmayacaksa neden cinayet suçlamasından endişe duysun ki?"

Adam koltuğun üzerinden ona doğru hamle yaptı ve boğazından yakalamak için arkasına uzandı. Bir kedi kadar hızlıydı, başını çevirdi ve dişlerini adamın koluna geçirdi. Adam uluyarak geri çekilmeye çalıştı ama kadın bir akrep gibi asıldı ve mümkün olduğunca fazla hasar vermek için çenesini çalıştırdı.

Minibüs yolun her tarafına savruluyordu. Cal arabayı sürmeye devam ederken sağ koluyla diğer adamı tutmaya çalışıyordu. Her iki adam da bağılıyor ve küfrediyordu. Birdenbire diğer adam sağ yumruğuyla Cal'in kafasının yan tarafına vurdu ve Cal yıldızları gördü, çenesi gevşedi ve çaresizce geriye doğru yığıldı. Bilincini kaybetmemişti ama aldığı darbe onu kesinlikle sersemletmişti.

Ön koltukta kavga ediyorlardı ve minibüs iki tekerlek üzerinde tehlikeli bir şekilde yükseldi; sonra Cal frene bastı ve minibüs kaldırımdan kayarak bir tarafa doğru şiddetle savruldu. Joe kaldırımıyla toprak arasındaki belirgin farkı hissetti; sonra minibüs biraz sağa yattı ve muhtemelen sıkı bir hendeğin içinde durdu. Hareket onu Joe'ya doğru savurdu ve Joe onun ağırlığını kaldırırken kaslarının gerildiğini hissetti ama Joe homurdanmadı bile. Onun yerine kulağına neredeyse sessiz, zor anlaşılır bir fısıltı geldi. "Sağ botumda bir bıçak var."

Tabii ki vardı. Bütün albaylar ayakkabılarında bıçak taşıyor muydu? Kendisi cebinden anahtarlarını bile çıkaramazken onun silahlı olmayı başarmasına öfkelenerek *onu* da ısırmayı düşündü. Bunun yerine, kendini minibüsün arkasına doğru fırlatarak daha fazla çürük topladı.

süreç. Cal ve diğer adam hâlâ boğuşuyorlardı ve Cal diğer adamın elinde parıldayan metalik bir şey gördü. İçgüdüsel olarak bunun bir tabanca olduğunu anladı.

Cal bir şekilde kapısını açıp dışarı fırladı, muhtemelen bu kadar yakın mesafede tabancayla pek şansının olmadığını düşünmüştü. Diğer adam kendi kapısını iterek açarken ve peşinden giderken durmadan küfür ediyordu.

Caroline sırtı Joe'nun ayaklarına gelecek şekilde yuvarlandı, sağ botunu hissetmeye çalışarak aradı, bıçağa ulaşabilmek için pantolonunun paçasını yukarı itmeye çabaladı. Fazla zamanları yoktu, muhtemelen bir dakikadan az zamanları vardı. Naylon kordonun sıkılığından uyuşan parmakları sonunda bıçağın sapını kavradı ve dışarı çekti.

Joe çoktan yuvarlanmış, bağlı ellerini ona uzatmıştı. Bıçağı sırtlarının arasına yerleştirmek kolay değildi, eti mi yoksa naylonu mu kestiğini göremiyordu, ama deriye ulaştığında Joe'nun ona haber vereceğini düşündü. Bıçak keskin olmalıydı; beş saniye içinde kordonun gevşediğini hissetti ve Joe tekrar ondan uzaklaşıp oturmaya başladı. Bıçak uyuşmuş ellerinden çekilip alındı. Başını çevirdiğinde adamın öne doğru eğilip ayaklarının etrafındaki kordonu hızla kestiğini gördü; sonra ona doğru döndü. Elllerinde hızlı bir çekiş hissetti ve serbest kaldılar. Kadın daha kollarını kavuşturamadan adam oturur pozisyona geçmiş ve ayaklarını serbest bırakmıştı. Ancak o zaman kendi gevşemiş tıkcacını çıkardı ve tıpkı eşarbin onunkine asıldığı gibi boynuna asılması için aşağı doğru çekti.

Önlerinden bir silah sesi duyuldu.

"Burada kal," diye emretti Joe, hızla ön tarafa geçip direksiyonun arkasına katlanırken. Motor hâlâ çalışıyordu; minibüsü vitese taktı ve gaz pedalına bastı. Tekerlekler işe yaramaz bir şekilde dönüyordu ve gazı bırakıp şanzımanı geri vitese takarken bile kendine küfretti, bu kez gaza hafifçe bastı. Kamyonetine alışkındı ama minibüs o kadar çekiş gücüne sahip değildi. Lastikler gevşek, kaygan toprakta tutunmak için çabaladı, sonunda yakaladı ve ilk çabayla kazdığı çukurdan geri geri çıktı.

Farların ışığında ikinci adamın minibüse doğru koştuğunu görebiliyordu. Cal'dan hiçbir iz yoktu.

Birinci vitese geçtiğinde Caroline'in kafası yanında belirdi ve aynı anda adam durup tabancayı kaldırdı. Joe elini Caroline'in başına koyup onu yana doğru itti ve kendisi de eğildi.

Tabanca tekrar patladı ve ön cam parçalanarak minibüsün içine cam parçaları saçıldı. Minibüs hafif çukurdan dışarı fırlayıp lastikler asfalta değdiğinde savrulurken tekrar yan yatarken ayağını gaz pedalında tuttu ve başını eğdi. Aracı dik tutmak için mücadele etti.

Biri diğerinin hemen ardından gelen başka kurşunlar. Ağır mermilerin minibüs üzerindeki etkisini hissedebiliyordu. Farlardan biri söndü. Kısa bir süre için adamın kalan farda sıkıştığını gördü; sonra minibüs kükreyerek yanından geçerken adam yana atlayarak güvenliğini sağladı

"Caroline!" diye bağırdı, onun iyi olup olmadığını bilmek istiyordu ama minibüsle boğuşmakla meşguldü, rüzgâr yüzüne vuruyordu ve ön cam gittiği için gözleri kamaşıyordu, dönüp bakamıyordu.

"Ne?" diye bağıarak cevap verdi. "Yerde kal, ateş edebilir-"

Cümlesini tamamlayamadan, kurşunlar minibüsün arkasına saplandı ve o camları da parçaladı. Kanı dondu.

"Caroline!"

"Ne?" diye kükredi, açıkça sinirlenmişti ve adam rahatlayarak gülebilirdi. Caroline kötü bir ruh hali içindeyse bile iyiydi.

Rahatlama yarım dakika bile sürmedi. Göstergelere hızlı bir bakış motorun hararetinin hızla yükseldiğini gösteriyordu; kurşunlardan biri radyatöre isabet etmiş olmalıydı. Çölde bir yerdeydiler, ne bir kasaba, ne bir topluluk, hatta ne de tek başına bir ev belirtisi vardı. Tek ışık yıldızlardan ve tek farlarından geliyordu. Motor kilitlenmeden önce fazla uzağa gidemezlerdi ama silahlı adamla aralarına koyabileceği her metreyi koymaya niyetliydi.

Hararet göstergesi kırmızıya döndü. Ayağını gaz pedalından çekmedi.

Motor sert, gıcırtilı bir sesle kilitlendi. Durduklarında Caroline hemen onun yanına fırladı. "Neler oluyor?"

"O kurşunlardan bazıları radyatöre isabet etti. Motor gitmiş. Hadi, minibüsten çık."

İtaat etti, sürgülü yan kapıyı iterek açtı ve serin çöl gecesinde sendeleyerek dışarı çıktı. Joe, "Bu tarafa," diye emretti ve kadın acı içinde minibüsün etrafından dolaştı.

"Şimdi ne olacak?"

"Şimdi yürüyeceğiz. Umarım iyi ayakkabılar giyiyorsundur."

Omuz silkti. Mokasen ayakkabı giyyordu, botlar kadar iyi değildi ama sandaletlerden daha iyiydi. Böyle bir macerayı düşünerek giyinmemiştii ama ne fark ederdi ki? Yalınayak bile olsa yürümek zorundaydı.

"Hangi yöne?"

"Geldiğimiz yoldan geri."

"Arka tarafta."

"Evet, ama nerede olduğumuzu ya da gittiğimiz yönde bir benzin istasyonunun bile ne kadar uzakta olduğunu bilmiyoruz. En azından geldiğimiz yoldan geri dönersek, en azından kabaca üsse doğru gittiğimizi biliyoruz."

Mantıklı. Ama... "Madem geldiğimiz yoldan geri dönüyoruz, neden en başta o yöne doğru sürmediniz?"

"Çünkü o zaman hangi yöne gittiğimizi *bilirdi*," diye açıkladı. "Minibüsü bulacak ama yola devam mı ettik yoksa geri mi döndük bilemeyecek."

"Ama belli ki bir noktada onun yanından geçmek zorunda kalacağız."

"Çok mümkün ama kesin değil. Bizi yakalamaya çalışmak yerine kaçmaya karar verebilir. Bilmediğimiz için peşimizde olduğunu varsaymak zorundayız."

Adam çöle doğru yürürken kadın da sessizce onun yanında yürüyordu. Yolda yürüme riskini göze alamıyorlardı, bu da yola paralel gitmeleri gerektiği anlamına geliyordu, yol kenarından kolayca fark edilmeyecek kadar uzakta ama kaldırımını gözden kaçırmayacak kadar da yakın. O kadar çok yeri ağrıyordu ki, hiçbirii için endişelenmeye değmez gibi görünüyordu. Yürümeleri gerekiyordu, o da yürüdü. Bu kadar basitti.

"Saat takıyor musun?" diye sordu. "Saat kaç? Henüz şafak sökmedi, yani bizi çok uzağa götürmüş olamazlar."

Joe ışıklı kadrani okumak için bileğini eğdi. "Saat dört buçuk, yani yakında şafak sökecek. Eğer bizi minibüse atıp hemen gittilerse, güvenlik polisi üssü kapatmadan önce, en az bir saatlik bir sürüş süresinden bahsediyoruz demektir. Üsten otuz ila altmış mil uzakta olabiliriz."

Altmış mil yürümek ürkütücü bir düşünceydi ama o adamla tekrar karşılaşmak kadar ürkütücü değildi. "Başkaları da var," dedi yüksek sesle. "Belki yakınlardadır. Bizi kendilerine teslim etmek için götürüyor olabilirler. Birazdan şafak sökecek ama kimseye işaret vermeye cesaret edemiyoruz çünkü diğerlerinin kim olduğunu ya da neye benzediklerini bilmiyoruz."

"Tamamdır," dedi suratsızca.

"Yani o lanet olası 60 milin her adımını yürümek zorundayız."

"Bir eyalet polisi görmediğimiz sürece. En azından güneş doğduğunda nerede olduğumuza dair bir fikrim olacak."

Ona göre her şeyden çok uzaktaydı. Konuşmayı kesti, bunun nedeni kısmen sesin çölde çok uzaklara taşınması ve kimseyi varlıkları konusunda uyarmak istememesiydi, ama çoğunlukla sadece yürümek bile tüm çabasını aldığı içindi. Bütün gece uyanıktı - baygın olduğu zamanlar hariç, ama bunun dinlenme sayılmayacağından oldukça emindi - ve çok yorgundu. Baş çatlayacak gibiydi. Joe'nun da başının ağrıdığını tahmin ediyordu ama o sadece bir kez darbe almıştı. Önce pencereden yuvarlanmıştı, sonra muhtemelen tabancayla kafasına vurulmuştu, sonra o adamın yumruğuyla ve son olarak da Joe onu ittiğinde kafasını minibüsün yan tarafına çarpmıştı. Asıl hayret verici olan, akli başında olmasıydı. Vücudunun her kası ağrıyordu ve onu süsleyen çürüklerin çoğu Joe'nun elinden gelmişti. Ona tekmeyle karşılık verdiği için memnundu ve keşke daha da ileri gidip onu ısırıyaydı diye düşündü. Bütün baş ağrılarının en büyüğünün onda olmasını umuyordu.

Bir ses onu uyardığında iki kez onu aşağı çekti. Kadın hiçbir şey görmemişti ama adamın görme yeteneği üstündü, bu yüzden kendisi dinlenme fırsatı yakalarken işi onun yapmasına izin verdi. Devam etmenin güvenli olduğuna karar verdiğinde, dirseğinin altından amansız bir el ile onu ayağa kaldırırdı ve o da biraz daha yürürdü.

Şafak gökyüzünü sollarına doğru inci gibi çevirmeye başladı ve onlara kuzeye, çöle doğru sürüklendikleri ve şimdi güneye, üsse doğru geri döndükleri temel bilgisini verdi. Yolla bağlantılarını kaybetmeleri ihtimaline karşı bunun iyi bir bilgi olduğunu düşündü.

"Daha fazla devam edemeyiz," diye mırıldandı Joe onun kulağına. "Yoldan geçen herkes bizi görebilecek ve zaten hava yürümek için çok sıcak olacak. Bugün için bir sığınak bulmalıyız."

Bu hiç hoşuna gitmemişti. Gündüzleri saklanıp uyumak ve sadece geceleri yürümek daha güvenliydi ama üsse varmalarının uzun zaman alacağı kesindi. Bu kadar yorgun olmasaydı itiraz edebilirdi ama bir adım daha gidemeyecek gibi hissetmeye başlamıştı ve birden gece yaşananların kendisinden ne kadar çok şey götürdüğünü fark etti. Sadece dinlenmeleri gerekiyordu.

Yoldan keskin bir şekilde uzaklaşarak çölün derinliklerine doğru ilerledi. Işık yavaş yavaş griye dönüyor, ayrıntıları görmelerine izin veriyor ama henüz renkleri göstermiyordu. Uzakta devasa bir kaya çıkıntısı belirdi ve kadın dehşet içinde ona baktı.

Neredeyse kesin olarak oraya gidiyordu ve bunu başarabileceğinden emin değildi. İtiraz etmemek için dişlerini sıktı. Ya başaracaktı ya da yakında kavuracak olan güneşin altında biraz kestirecekti. Ayrıca susamıştı ama suları yoktu, o yüzden bu konuyu açmanın bir anlamı yoktu. O da susamış olmalıydı.

Nihayet kayalıklara ulaştıklarında, minnetle kocaman bir kayaya yaslandı. "Şimdi ne olacak?" diye soluk soluğa kaldı.

"Burada kal."

Adam çoktan gitmiş, kayaların arasında kaybolmuştu. "Elbette" diye mırıldandı ve yere çöktü. Şakakları zonkluyordu. Gözlerini kapadı ve başını arkasındaki taşla yasladı.

Sanki gözlerini kapatır kapatmaz adam ona şöyle demişti. "Haydi," dedi onu acımasızca ayağa kaldırırken. Onu kayalıklara doğru çekti ve gölge onu sardı. O ana kadar çölün ne kadar çabuk ısındığını fark etmemişti. Adam kayanın içinde ikisini de koruyacak kadar derin bir oyuk bulmuştu ve onu bu derme çatma sığınağa bıraktı.

"Yılan olup olmadığını zaten kontrol ettim," dedi eline bir sopa verirken. "Ama eğer bir tane çıkarsa, bununla onları yok et. Ben izlerimizi sileceğim ve içecek bir şeyler bulacağım."

Otomatik olarak parmaklarını sopanın etrafına kapattı. Yılanları düşününce tedirgin olması gerektiğini biliyordu, dikkatli olmaktan bahsetmeye bile gerek yoktu ama o anda yapması gereken daha önemli şeyler vardı, uyumak gibi. En az acıtan taraf olduğu için sağ tarafına döndü ve hemen uyudu.

Joe çene kaslarını esneterek ona baktı. Yüzünün sol tarafı morarmış ve sıyrılmıştı, sol kolu da öyle. Şakağındaki şişliği açıkça görebiliyordu. Yorgunluk ve acıdan bembeyaz kesilmişti, giysileri kirliydi ve birkaç küçük yırtık vardı. Normalde tertemiz olan görüntüsü ile şimdi ayaklarının dibinde, pislik içinde yatarkenki görüntüsü arasındaki tezat onu tamamen öfkelenmişti. Cal Gilchrist muhtemelen ölmüştü ama ona yaşattıkları için diğerinin de ölmesini istiyordu. Kendisi de onu güvende tutma konusunda çok iyi bir iş çıkarmamıştı ve öfkesine kendisini de dahil etti.

O kadar küçük ve çaresiz görünüyordu ki, yan yatmış bir şekilde kıvrılmıştı, ama tam olarak çaresiz olmadığını biliyordu. Gilchrist'e şüphelerini haykırabilmek için ağzını tıkaçtan kurtarmak için verdiği öfkeli mücadeleyi hatırladı; iki adam arasındaki kavgaya o sebep olmuş, böylece onların

kendi kaçışını. Kızın başına başka bir şey gelmemesini sağlamak artık ona kalmıştı.

Epeyce bir mesafe geri geri giderken kendi yorgunluğu onu çekiştirdi, sonra kayalığa dönerken geçtiklerine dair tüm izleri yok etti. Kaslarının yorgunluğunu görmezden geldi. Suyu ihtiyaçları vardı; umutsuzca değil, henüz değil, ama yeterli sıvı alırlarsa çok daha güçlü kalacaklardı. Susuz kalmasına izin vermeden önce bir arabayı durdurma riskini göze alabilirdi ama henüz o noktaya gelmemişti ve gereksiz yere risk almak istemiyordu. Uzman bir gözle çölün zeminini kaplayan bodur bitkileri inceledi, büyüme şekillerini inceledi ve yakınlarda yetişen ve yeraltında daha fazla nem olduğunu gösteren diğerlerinden biraz daha sulu görünen bitkileri seçti. Onlara bir şey olmazdı.

Kayalıklardaki oyuğa geri tırmandı. Caroline kıpırdamamıştı; derin uykunun yavaş ve ağır ritmiyle nefes alıp veriyordu. Birden ona sarılmayalı, kollarında güvenle yuva yaptığını hissetmeyeli bir ömür geçmiş gibi geldi ve bir an bile çok uzun gelmişti. Yanına uzandı ve onu kollarının arasına alarak başını omzuna yasladı. Kadın iç çekti, yumuşak nefesi adamın tenini okşadı.

Lanet olsun ona, neden onu arayıp Gilchrist hakkındaki şüphelerinden bahsetmemişti? Adamı çalışma alanında bulduğuna şaşırmadığı, aslında oraya özellikle onu bulmak için gittiği çok açıktı. Telefonu açıp onu, hatta Hodge'u aramak yerine doğrudan tehlikenin içine dalmıştı. İşleri kendi başına halletmeye çalışmak yerine o aramayı yapsaydı tüm bunlar önlenebilirdi.

Kız uyandığında aralarını düzelteceği ilk şey bu olacaktı. Neden ona güvenmemişti ki? Tehlikeli durumlara balıklama atlamasını önlemek için gözünün önünden her uzaklaştığında onu yatağa bağlaması gerekse bile bunu yapardı. Sabotajcıyla yüzleşmek için ofise daldığını gördüğünde hissettiği kara dehşeti hatırladı ve dişleri takırdayana kadar onu sarsmak istedi.

Bunun yerine ona daha sıkı sarıldı ve solgun saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltti. Kalbinin kendi kalbine karşı attığını hissedebiliyordu ve şu anda ihtiyaçı olan tek şey buydu. O da onun gibi kolayca uyudu, sadece gözlerini kapadı ve yorgunluğun bir gelgit gibi üzerine çökmesine izin verdi.

On Üçüncü Bölüm

Onu uyandıran şey sıcaktı. Kendini dinlenmiş hissetti, baş ağrısı uzak ve çok daha katlanılabilir bir ağrıya dönüşmüştü. Yavaşça doğruldu ve önünde uzanan, sıcakta dalgalanan göz kamaştırıcı sıcak manzaraya baktı: her tonda kırmızılar, sarılar, kahverengiler, kum renkleri. Seyrek bitki yaşamına tanıklık eden küçük yeşil lekeler. Güzeldi. Basit. Cal muhtemelen oralarda bir yerde ölmüştü ve yaptıklarına, yapmaya çalıştıklarına rağmen onun yasını tutmaktan kendini alamıyordu. Onları öldürmek istememişti, onlara zarar vermemek için direnmişti. Zavallı Cal. O bir haindi ama katil değildi, yine de yaptığı şey kolayca birinin ölümüne yol açabilirdi. Zavallı Cal. Ama Joe onun yüzünden zarar görseydi, onu kendisi öldürürdü. Ter gözlerini yaktı ve yüzünü gömleğinin koluyla kuruladı. Korunaklı kaya olmasaydı, sıcak dayanılmaz olurdu. Uzanıp taşa dokundu ve onu serin buldu. Güneşin öptüğü yerde yumurta kızarırdı.

Joe orada değildi ama telaşlanmamıştı. Onun yanında yattığına dair belli belirsiz bir izlenim edinmişti ve topraktaki iz de bunu doğruluyordu. Muhtemelen ayağa kalkarken onu rahatsız etmişti ve bu da sıcaklığın bilincine girmesine neden olmuştu.

Kendini inanılmaz derecede kirli hissediyordu ve kendine baktığında inanılmaz derecede kirli *olduğunu* gördü. O zamandan beri bu kadar kirli olduğunu sanmıyordu... düşününce, daha önce hiç bu kadar görevli olmamıştı. Çok titiz bir çocuktu, bilgisayarlar ve kitaplar yerine çamur birikintilerinin keyfini çıkarmaktan kaçınırdı.

Sertçe ayağa kalktı ve çeşitli ağırları kendini hissettirdikçe yüzünü buruşturdu. Ağrısı olsun ya da olmasın, doğa çağırıyordu.

Nişe döndüğünde Joe'yu kayalara yaslanmış, iğrenç derecede becerikli görünüyordu. Gözleri son derece tetikteydi ve giysileri onunkiler kadar kirli olsa da, kirli olmak için yapılmış gibi görünüyorlardı. Kot pantolon ve haki gömlek, ince beyaz pamuklu pantolon ve büyük boy beyaz tişörtten çok daha kullanışlıydı. Adamın kirli çizmeleri bile çöle onun mokasen ayakkabılarından daha uygundu; ince çamurun ayakkabısının içine girmesini önlemek için adımlarına dikkat etmesi gerekiyordu.

Mat onun bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçınan tek bir kuşatıcı bakıştan sonra yanından geçip tekrar kayaların gölgesine çöktü.

Joe'nun arka dişleri birbirine çarptı. Bir kez daha kontrolün kendisinde olduğunu sanmıştı, ama birdenbire başladığı yere dönmüş, tehlikeli bir şekilde uçuruma yaklaşmıştı. Kadın onu dışlıyordu, lanet olsun ve Joe bunu dayanılmaz buluyordu.

Acımasızca nefes alışını düzenledi, ellerini gevşetmeye, çenesini açmaya zorladı. Bir gün önce maruz kaldığı sert muameleden dolayı hâlâ kırılmıştı; kontrolünden emin olsa bile, ki değildi, şimdi bir yüzleşmeye zorlamanın zamanı değildi. Daha sonra. Kendine tam tatmin sözü verdi - daha sonra.

"İkimizin de içecek bir şeye ihtiyacı var," dedi sonunda. "Gel hadi."

Hiç tereddüt etmeden, her zamanki tartışmacı tavrından eser kalmadan ayağa kalktı, bu da çok susamış olduğu anlamına geliyordu.

Fazla yürümelerine gerek yoktu; Joe bölgeyi çoktan keşfetmiş ve çalılıkların bolca yetiştiği küçük bir arroyo içinde en olası yeri işaretlemişti. Kumlu dibin üzerine diz çöktü ve elleriyle kumu toplamaya başladı. Çabucak nemlendi. Botundan bıçağı çıkardı ve çamurlu su çukurda toplanmaya başlayana kadar daha derin kazdı.

Ağzını bir mendille kapatmıştı ve şimdi çok işe yarıyordu. Sıvıyı süzmek için bez parçasını suyun üzerine yaydı, sonra ona işaret etti. "İç bakalım."

Caroline onun sert üslubunu yadırgamadı; su getirmişti ve önemli olan da buydu. Sağlıksız koşullardan ya da ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp bir köpek gibi sıvıyı kucaklamak zorunda kalmanın onursuzluğundan şikâyet etmedi. Önemli olan suydı. Gerekirse onu almak için seve seve başının üzerinde durabilirdi. Ağzının ve boğazının zarlarının ılık nemi emdiğini hissedebiliyordu ve bu harikaydı.

Yine de susuzluğunu gidermeden çok önce durmak için kendini zorladı ve küçük su kuyusundan uzaklaştı. Ona eliyle işaret etti. "Sıra sende." Ne kadar su olduğunu bilmiyordu; her ikisinin de birkaç yudum almasına yetecek kadar su olabilirdi.

Su içmek için kumun üzerine boylu boyunca uzanmıştı, kadın bunu düşündü ve çok daha rahat bir pozisyon olduğuna karar verdi. Bunu kendisinin düşünmesi gerekirdi ama daha önce hiç su birikintisinden su içmemişti. Bir dahaki sefere öğrenecekti. Dalgınca adamın yüzükoyun yatan figürünü inceledi. Ne kadar iri olursa olsun, vücudunda kendisinden daha fazla kan olması mantıklıydı, bu yüzden

muhtemelen daha fazla suya ihtiyacı olacaktı. Biyoloji hiçbir zaman ilgi alanlarından biri olmamıştı ama adamın kendisinden en az bir desilitre, belki de iki desilitre daha fazla kanı olduğuna bahse girerdi. Araştırması gereken ilginç bir bilgi...

Gözlerini kırptırdı ve adamın ayağa kalkıp beklediğini, belli ki ona bir şey sorduğunu fark etti. "Biraz daha su istiyor musun, istemiyor musun?" diye tekrarladı sabırsızca.

"Evet, teşekkür ederim." Bu kez onun yaptığı gibi uzandı, bu da küçük su birikintisine daha iyi erişmesini sağladı. Yeterince emmiş gibi hissetmeye başlayana kadar coşkuyla emdi. "Bitirdin mi, yoksa daha fazlasını mı istiyorsun?" diye sormak için durakladı.

"Bu kadar yeter," dedi.

Elinden geldiğince mendili ıslattı, sonra yüzünü ve ellerini dikkatle yıkadı, su sıyrıklarına batınca irkildi. İşini bitirdiğinde mendili Joe'ya uzattı, o da nemli mendili kendi yüzüne, ellerine ve ensesine sürdü. Nemin serinletici bir etkisi vardı, o anda ihtiyacı olan bir şeydi bu.

"Gün batımına kadar kayalıklarda bekleyeceğiz," dedi ve başını salladı. Başka bir şey söylemeden koruyucu nişine geri döndü.

Kahretsin, ona birlikte mahsur kaldığı bir yabancıymış gibi davranıyordu. Hayır, daha da kötüsü. Bir yabancıyla daha çok konuşurdu. Onun gözlerinin içine bir kez bile bakmamıştı. Bakışları, sanki sokakta yanından geçtiği biriymiş gibi, bağlantı kurmadan yüzünün yanından geçip gidiyordu. Arkasından yürürken elleri sert yumruklar halinde sıkılmıştı. Artık hesaplaşmanın zamanı gelmişti, lanet olsun.

Joe oraya vardığında kadın nişin içinde yere oturmuş, kollarını rahatça dizlerine dolamıştı. Joe kasıtlı olarak o kadar yaklaştı ki, botları ayaklarını dürttü ve onu ya ayağa kalkıp ona bakmaya ya da başını gidebildiği kadar geriye eğmeye zorladı. Kadın oturmaya devam etti.

"Dün gece Gilchrist'le tek başına uğraşmak yerine neden beni aramadın?" diye sordu yumuşak bir sesle, o kadar yumuşaktı ki kelimelerin altında yatan sessiz öfkeyi yakalamak için dikkatli bir kulak gerekirdi.

Caroline bunu duydu ama pek umursamadı. Omuz silkti. "Bunu düşünmedim, zaten düşünmezdim de. Neden düşüneyim ki?"

"Böylece icabına bakabilirdim. Böylece neredeyse kendini öldürtmeyecektin."

"Ve sen de," diye işaret etti. "Sen bu işe nasıl bulaştın?" "Seni takip ediyordum."

"Ah." Ona kırılğan bir gülümseme verdi. "Beni iş üstünde yakalayacağını sanmıştın, değil mi? Yakalananın başka biri olduğunu öğrenmek ne büyük sürpriz."

"Ve oraya gittiğinde bunu biliyordun. Kahretsin Caroline, bu kadar zeki bir insan için yaptığın aptalca bir şeydi. Ondan ilk şüphelendiğinde beni aramalıydın."

"Evet, tabii. Neden nefesimi boşa harcayayım ki?" diye sordu küçümseyerek. "Bana ne kadar inandığını zaten görmüştüm. Senin yerine Adrian Pendley'i aramayı tercih ederdim ve o da benden nefret ediyor."

Adam eğilip kadının kollarını kavrarken nefesi dişlerinin arasından usulca tısladı ve onu kararsızca ayağa kaldırdı. "Bir şeye ihtiyacın olursa," dedi, kelimeleri zorla söylerken kasıtlı olarak aralıklı söylüyordu, "*beni* ara. Benim kadının başkasına gitmez."

Sertçe çekerek adamın kollarını kavrayışından kurtulmaya çalıştı ama adam sadece ellerini sıktı. "Eminim ilginçtir," diye tersledi. "Onu bulduğunda, bunu ona söylediğinden emin ol, ama ilgilenmiyorum."

Gözlerinin önünde kırmızı bir sis yüzüyordu. "Beni zorlama," dediğini duydu kısık sesle. "Sen benimsin, lanet olsun, kabul et."

Yine uzaklaşmaya çalıştı, mavi-yeşil gözleri ona ateş püskürüyordu. Onun buna layık olduğu artık kendisini tatmin edecek şekilde kanıtlandığına göre, kaldıkları yerden devam edebileceğini sanıyorsa, kötü bir sürprizle karşılaşacaktı. Ona bağışlamak istedi ama bunun yerine kendini sert bir cevapla sınırladı. "Yatakta ateşli bir hafta sonu geçirdik ama bu sana benim için bir tapu vermiyor. Tanrım, gözlerim açılmıştı. Bana deliler gibi aşık olmadığını biliyordum ama ülkesine ihanet edebileceğini düşündüğün biri hakkında pek bir fikre sahip olamazsın. Bu kesinlikle bir öğrenme deneyimiydi-"

"Kapa çeneni." Sesi artık gırtlaktan geliyordu.

"Bana çenemi kapatmamı söyleme," diye karşılık verdi. "Bir dahaki sefere bir erkekle yatağa girdiğimde onun-"

"*Benden başka bir erkekle asla yatağa girmeyeceksin.*" Onu sarsmaya başladı, sarsıntının şiddeti başını ileri geri savuruyordu. Onun başka bir erkeğe döneceği düşüncesi dayanılmazdı, kontrolünün son zayıf ipliğini de parçalıyor ve öfkenin lav gibi fişkırmasına izin veriyordu, kızgın ve erimiş. Kız onundu ve gitmesine asla izin vermeyecekti.

Bir şekilde ağzı onunkinin üzerindeydi, eli başının arkasındaki saçlarına kilitlenmiş, onu hareketsiz tutuyordu. Kanın tadına baktı, onun mu yoksa onun mu kanı olduğunu bilmiyordu.

Ama bakırımsı tat, onu kendisininmiş gibi damgalamak, etini onunkine bulamak ve böylece ondan asla kurtulamamak için son derece ilkel bir içgüdü uyandırdı. Teni sanki altındaki kanın gücüyle patlayacakmış gibi sıcak ve çok sıkı hissediyordu. Erkekliği şehvetten demir gibi sertleşmiş, kot pantolonunun önünü zorluyordu.

Onu yere taşıdı, yumuşak bedenini altında hissetme ihtiyacından gözü dönmüştü. Pantolonunu çekiştirmeye başladı, çekiştirerek indirdi ve çıkardı. Aynı muameleye maruz kaldığında iç çamaşırı yırtıldı.

Caroline kıpırdamadan yatıyor, sessiz bir hayranlıkla onun yüzüne bakıyordu. Adamın kontrolünü her zaman hissetmiş ve buna içerlemişti ama birdenbire bu kontrol kırılmıştı ve adamın yüz ifadesindeki çıplak yoğunluk neredeyse korkutucuydu. Neredeyse, çünkü en derin, en temel parçasında, ona zarar vermeyeceğine güveniyordu. Adamın gözlerindeki vahşeti gördü, giysilerini sıyrırken ellerinin zar zor dizginlenen gücünü hissetti ve adamın vahşiliği, kendi vahşi ruhunu onunla buluşmak için yükselmeye çağırdı.

Vahşi bir çığlık attığını duydu; sonra elleri adamın kalın siyah saçlarına gömüldü ve onu kendine doğru çekti.

Kot pantolonunun fermuarını yırttı, sert uzunluğunu serbest bırakırken homurdandı. Güçlü, itici bir hamleyle kadının içine girdi ve bu hamlenin etkisiyle yeniden çığlık atmasına neden oldu; sonra ipeksi, sıcak derinlikleri adamın etrafını sararken, bacakları onu kalçalarının beşiğinde tutmak için yukarı kalktı, boyun eğdi, okşadı, talep etti. Bu his ona sanki kafatası patlayacakmış gibi hissettirdi.

Ona sertçe biniyor, etlerini geri dönülmez bir şekilde birleştirmek için çılgınca onu altlarındaki sert zemine sürüyordu. Kendini hiç bu kadar vahşi, tamamen baskın ve ilkel hissetmemişti; kontrolden çıkmıştı, tamamen eşine dünyadaki her şeyden daha çok ihtiyaç duyan erkek bir hayvan gibi tepki veriyordu.

Caroline kalçalarını kaldırarak onun ağır itişlerine karşılık verdi. Güçlü bir fırtınanın midesine çekilmişti ve bunu sevdi, bundan zevk aldı, onu kucakladı ve daha fazlasını istedi. Zevk içinde patladı, sert ve derin. Adamın saçlarını kavradı, ince vücudu güçlü bir yay çizerek onu da kendisiyle birlikte kaldırırken topukları adamın kaslı kalçalarının arkasına saplandı. Ritmik dalgalanma içinde gök gürültüsü gibi yuvarlandı ve bir çığlıkla kendini ona bıraktı.

Kadının tamamlayıcılığı kendi tamamlayıcılığını çağırdı, sert uzunluğundaki enfes süt sağma hissi onu uçurumun kenarına gönderdi. Onu boşaltan ama sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen güçlü bir fişkırmayla sarsıldı, daha uzun ve daha sert ve

Daha önce hiç bilmediği kadar derin. Sona erdiğinde bilinci yerinde değildi, hareket etmekte zorlanıyordu. Ondan uzaklaşacak, hatta ağırlığını kollarının üzerinde taşıyacak gücü bile yoktu. Asla hareket etmek zorunda kalmamayı, hayatlarının geri kalanında orada sarmaş dolaş yatabilmeyi dileyerek onun üzerine çöktü.

Hayatının geri kalanı için ona *ihtiyacı vardı*. Uçmayı her zaman diğer kadınlara karşı hissettiklerini gölgede bırakan bir tutkuyla sevmiştir ama kokpite girdiğinde her zaman yapabildiği gibi Caroline'i aklından çıkarmanın en başından beri imkânsız olduğunu fark etmiştir. Caroline asla rahat bir eş olamazdı ama istediği şey rahatlık ve huzur olsaydı asla savaş pilotu olmazdı. Caroline'in yaptığı gibi onu diken üstünde tutan bir savaş uçağına henüz hiç binmemiştir, Baby bile. Onu hem memnun ediyor hem de ona meydan okuyordu ve cinsel dürtülerinin gücünü aynı güçle karşılıyordu. O bir savaşçıydı, Caroline da en az onun kadar vahşiydi, beyninden çok cesareti vardı ve bu çok şey ifade ediyordu. Daha eski zamanlarda, elinde bir kılıçla onun yanında savaşırdı. Onun Valkyrie'si. Onun ruhu karşısında kendini aşağılanmış hissetti.

"Seni seviyorum," dedi. Kelimeler ağzından çıkana kadar orada olduklarını bilmiyordu ama bu onu şaşırtmamıştır. Her nasılsa dirseklerinin üzerine kalkacak kadar güç bulmuş, vahşi, ısıltılı gözlerini kısarak ona bakmıştı. "Sen benim kadınımsın. Bunu asla unutma."

Caroline'ın gözleri parladı, gözbebekleri genişleyerek irislerinin canlı rengini neredeyse tamamen yutan kocaman siyah halkalara dönüştü. "Ne dedin sen?" diye sordu.

Kalçalarını ona doğru iterek, hâlâ sert olan erkeklik organının istilasını derinleştirdi. Tanrım, nasıl hâlâ tahrik olabiliyordu? Yorgunluktan neredeyse ölmek üzereydi ama arzu, ihtiyaç hâlâ oradaydı. "Seni sevdiğimi söyledim. Ve sen benimsin, Caroline Evans. Sonsuza dek ve bir gün. Ölüm ve ötesine kadar."

"Hastalıkta ve sağlıkta," diye söze başladı; sonra birden gözyaşları doldu ve taşı, şakaklarından aşağı süzüldü.

Başını ellerinin arasına aldı ve gözyaşlarını diliyle yakalayarak şefkatle ona sokuldu. Kendi göğsü de sıkışmıştı. Küçük cesur savaşçısının ağladığını hiç hayal etmemiştir ve bu neredeyse dayanabileceğinden daha fazlaydı. "Neden ağlıyorsun?" diye mırıldanarak yüzüne ve boynuna hafif öpücükler kondurdu. "Seni incittim mi?"

"Neredeyse beni öldürüyordun," diye cevap verdi. "Bana inanmadığın zaman." Yumruğunu sıktı ve adamın kafasının yan tarafına bir yumruk indirdi, çünkü

ulaşabildiği tek yerdi. Yakınlıkları ve onun konumu nedeniyle garip bir yumruktu ve istediği kadar güçlü değildi ama adam çok tatmin edici bir homurtu çıkardı. "Bunun bir daha olmasına izin verme."

Başını geriye doğru salladı ve ona ters ters baktı. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü sen bunu hak ettin," dedi ve bir gözyaşını daha kırıştırdı.

Joe'nun ağzı seğirdi ve bakışları şefkatli bir şeye dönüştü. "Özür dilerim," diye nefes aldı ve kızın ağzının her bir köşesine bir öpücük kondurdu. "Özür dilerim. Kör, kalın kafalı bir pisliktim. Bana ihanet etmiş olabileceğin düşüncesi bile beni darmadağın etti ve bundan kurtulamadım. Seni görmeye gidiyordum ki, koruma altında olman gerekirken, üssün tam ortasında, sanki oranın sahibiymişsin gibi bana doğru yürümeye başladın." Kaşları hızla çatıldı ve kaşlarını çatmak için biraz geri çekildi. "Nasıl dışarı çıktın?"

"Yatak odasının penceresindeki cam çitaları söktüm ve sürünerek dışarı çıktım." Şaşırmış görünüyordu. "Oraya sığamazsın. Çok küçük."

"Hah. Biraz sıyrık aldım ve düştüğümde omzumu incittim, çünkü kafa üstü çıkmak zorunda kaldım, ama yapılabilir." Sonra akıllıca ekledi, "Gerçi baştan ayağa yağlanmış olsan bile sığacağını sanmıyorum."

"Ya da üsteki herhangi bir adam," dedi kuru bir sesle.

"Zaman değişti," diye belirtti. "Güvenlik polisi, kadınların Hava Kuvvetleri'nin daimi bir parçası olduğunu, hatta artık savaş uçaklarını uçurduklarını fark etmeli, bu yüzden düşüncelerini değiştirmeliler."

Caroline'ın kaçmasına izin veren güvenlik polisinin hatalarına dikkat çekmesi tipik bir davranıştı. Bunları Hodge'a ileteneğinden emin olabilirdi. Tabii Caroline'dan önce davranırsa.

Küçük, narin bir kedi gibi esnedi ve koyu deniz rengi gözleri uykulu görünüyordu. Yine de Joe, altında sert zeminden başka bir şey olmamasına ve çıplak yatmasına rağmen vücutlarını ayırmakta isteksizdi. Sorunu kalçalarını sert bir kolla sabitleyerek ve kendisi altta kalacak şekilde yuvarlanarak çözdü. Kadın mırıltıya çok benzeyen yumuşak bir memnuniyet sesi çıkardı ve başını adamın boynuyla omzunun birleştiği çukura soktu.

Bir dakika boyunca onun ince sırtını yavaşça okşadı, sonra aniden elleri sıkılaştı ve sert bir bakış atmak için onu göğsünden kaldırdı. "Peki ya sen?" diye sertçe sordu. "Beni seviyor musun, Caroline? Söyle"

"Emredersiniz Albay," diye mırıldandı emredici ses tonuna karşılık olarak. Bunun onun elinde olmayan bir şey olduğunu düşündü. "Sizi seviyorum, Albay, efendim. Kendini tutmaya, bana seksten başka bir şey vermemeye bu kadar kararlıyken aşık olmam aptalcaydı, değil mi?"

Gerginlik elmacık kemikleri üzerindeki deriyi sıkıca çekerek yontulmuş kemik yapısını keskin bir şekilde ortaya çıkardı. Paniğin mide bulantısının midesine dolduğunu hissetti, çünkü birden Caroline'in bu katı kontrole, tutkuyu ve sevgiyi ölçülü miktarlarda dağıtmaya asla tahammül edemeyeceğini gördü. Onun her şeyini istiyordu. Ayaklarının dibinde bir uçurum uzanıyordu ve eğer o uçurumun kenarından atarsa hayatı bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı ama eğer o bir adımı atmazsa onu kaybedecekti. Bunu iliklerine kadar biliyordu ve bunu düşünmek bile göğsüne inen bir çekiç darbesiydi ve ona bu gerçeklikten asla kurtulamayacağını söylüyordu. İçgüdüleri çok keskin, çok ilkeldi ve bu durumdan sıyrılabilceğini düşünmüyordu. O onun eşiydi; onun için başka biri yoktu.

Uyuşmuş gibi hissetmesine rağmen bir şekilde dudaklarını hareket ettirmeye zorladı. "Ben... Kontrolün bende olmasına ihtiyacım var."

Elini saçlarında hissetti, hafifçe okşuyordu, yumuşak parmak uçları yanağına ve sonra dudaklarına doğru iniyordu. "Fark ettim," dedi yumuşak bir alaycılıkla.

Açıklaması zordu, onun üzerinde yatarken imkânsızdı, o kadar yakındı ki yüz ifadesindeki en küçük değişikliği bile kaçıramazdı. Onu üzerinden kaldırdı, ancak vücudu onunkiyle olan bağı olmadan aniden tamamlanmamış gibi hissetti. Ani değişim karşısında ne yapacağını şaşırılmış görünüyor, içindeki belirsizliğe tepki olarak kollarını otomatik olarak çıplak göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. Bu hareket o kadar doğuştan kadınsıydı ki, onu kendine çekti, yakın tuttu ve ipeksi teninin tadını çıkararak gücünü topladı. Sırtındaki kiri temizledi, gömleğini çıkardı ve ona giydirdi. Kendi giysilerinin karmakarışık olduğunu gördü.

Gerginlik onu ayağa kaldırmadan önce onu sert ve hızlı bir şekilde öptü. Sırtını ona dönerek durdu ve güzel çöle baktı.

"Ben altı yaşındayken babam hapse atıldı," dedi. Sesi boğuk ve çigdi. "O masumdu. Suçu işleyen adam sonunda başka bir suçtan yakalandı ve her şeyi itiraf etti. Ama babam hapishanede iki yıl geçirdi ve o iki yıl boyunca ben koruyucu ailelerde kaldım."

Arkasında tam bir sessizlik vardı, ama onun ilgisinin yoğunluğunu hissetmişti. "Belki de ilk evdeki adamın nefret ettiği bir şey vardı bende. Belki de melez olduğum içindir. Diğerlerini tuttular

ama beni seçti. Ben sadece bir çocuktum. Eşyaları kırardım, diğer çocuklarla oynarken kendimi kaybederdim, çocukların yaptığı gibi. Yaşıtlarımın çoğundan daha büyük ve güçlüydüm ama bu gücü nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum. İçlerinden biri babamın görevli bir melez hapisane kuşu olduğu hakkında bir şey söylerse, onlara saldırır ve verebileceğim en büyük zararı verirdim. Tanrım, çok sinirliydim.

"Ve bu adam ne zaman bir şey yapsam beni döverdi, bu yerde bıraktığı bir kül tablasına takılıp düşmek bile olsa. İlk başta kemer kullandı ama çok geçmeden yumruklarını kullanmaya başladı. Onunla dövüştüm ve o da beni çok daha kötü dövdü. Okula gittiğimden daha fazla devamsızlık yaptım, çünkü yüzüm morarmış halde okula gitmeme izin vermiyordu."

Söylemesi daha da zorlaştı, anıları taradıkça daha da karardı ve en kötüsü henüz gelmemişti. Kendini devam etmeye zorladı. "Bir keresinde beni merdivenlerden aşağı tekmeledi, birkaç kaburgamı kırdı. Yine de onunla savaşımaya devam ettim. Sanırım durma hissine sahip olmadığımı söyleyebilirsiniz, ama öfkem barut gibi parladı ve onu kontrol edemedim. Ona sataştığımda beni sigarayla yakmaya ya da sırf beni ağlatıp ağlatamayacağını görmek için parmaklarımı bükmeye başladı.

"Bir kâbusun içindeydin ve çıkamıyordun," dedi usulca. "Bana ne olduğu kimsenin umurunda değildi. Ben sadece yolun kenarındaki melez bir köpekten daha değersiz bir melezdin. Sonra bir gün bana tokat attı ve ben de kendimi kaybettim. Kudurdum. Televizyonu tekmeledim, bütün küçük bibloları duvara fırlattım, mutfığa girip bulaşıkları kırmaya başladım ve o da hemen arkamdaydı, yumruklarıyla bana vuruyor, kaburgalarımı tekmelemeye çalışıyordu. Tabii ki kaybettim. Yaşıma göre büyük olsam da sadece altı yaşındaydım. Beni bodruma sürükledi, çırılçıplak soydu ve bir güzel dövdü."

Kalbi tıpkı neredeyse otuz yıl önce o gün olduğu gibi şimdi de çarpıyordu. Bunu daha önce hiç söylememişti ama şimdi söylemesi gerekiyordu. "Sonra bana tecavüz etti."

Arkasındaki hızlı hareketi duyabiliyor, Caroline ayağa fırlarken havanın hücumunu hissedebiliyordu. Sırtını dönmeye devam etti.

"Geriye dönüp baktığımda, sanırım bunu yapmış olması onu şok etti. Bana bir daha asla dokunmadı, en ufak bir şekilde bile. Ben de bir daha asla kontrolümü kaybetmedim," dedi uzaktan. "Sosyal yardım görevlilerini aramış olmalı, ya da belki karısı aradı. İki hafta içinde o evden gitmiştim. O iki haftayı bodrumda, yalnız ve sessiz geçirdim. Konuşmayı bıraktım. Diğer koruyucu aile

Evler iyiydi sanırım, ama işimi şansa bırakmadım. Bana söyleneni harfiyen yaptım, asla öfkelenmedim, kontrolümü kaybetmedim, asla konuşmadım. Sonra bir gün, ben sekiz yaşındayken, babam ortaya çıktı. Hapisten çıkmış ve beni takip etmişti. Beni almaya yetkisi var mıydı yoksa kimse ona bunu yapamayacağını söyleyecek kadar cesur muydu bilmiyorum ama beni kucağına aldı ve öyle bir sarıldı ki canım acıdı ve bu dünyadaki en güzel acıydı. Yeniden güvendeydim."

"Ona söyledin mi?" diye sordu, ilk kez konuşuyordu. Ses tonunun sertliği karşısında biraz irkildi.

"Hayır. Şimdiye kadar kimseye söylemedim. Babamı tanısaydınız nedenini bilirdiniz. Adamın peşinden gider ve onu çıplak elleriyle öldürürdü ve ben babamı tekrar kaybetmeye dayanamazdım." Dönüp onunla yüzleşmek için kendini çelikleştirdi, gözlerinde göreceği acıma duygusuna hazırlandı ama gördüğü şey acımadan çok uzaktı. Yumruklarını sıkmış, yüzü öfkeden vahşileşmiş bir halde duruyordu. Eğer o uzun zaman önceki adam şu anda orada duruyor olsaydı, Caroline Evans onu da öldürürdü. O melez bir Komançi savaşçısı değildi ama ruhu aynı derecede hızlı ve vahşiydi ve deniz rengi gözleri alev alev yanıyordu. İrkilerek gülmeye başladı.

"Gülme, sakın gülmeye kalkma!" diye kükredi. "Onu öldüreceğim-"

"Yapmak zorunda değilsin, tatlım," diyerek onu yatıştırdı ve daha nazik kucaklama girişimlerinden kaçtığında onu kollarının arasına aldı. "O öldü. Sosyal yardım görevlileri beni götürdükten iki yıl sonra öldü. Akademiden mezun olduktan sonra, sırf bilgi edinmek için kontrol etmeye karar verdim. Kimi kandırıyorum ki? Hâlâ hayatta olsaydı ne yapardım bilemiyorum."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve onu öptü. "Belki çoğu çocuktan daha serttim ama her zaman kontrolün bende olmasını istemem dışında bana kalıcı bir zarar vermedi. Beni cinsel olarak çarpıtmadı. Babamın yanında olmak muhtemelen seks konusunda sahip olabileceğim en iyi terapiydi. Bu konuda her zaman tamamen açıktı, bunu doğanın bir parçası olarak görüyordu. Bir de at çiftliğimiz vardı. Bir çocuk çiftlikte temel bilgileri çok çabuk öğrenir. Babama döndükten sonra altı ay içinde iyiydim. Orada beni asla hayal kırıklığına uğratmayan bir sevgi temeli vardı."

"Hâlâ bir kontrol fanatiği olman dışında," diye homurdandı.

Tekrar gülmek zorunda kaldı. "Olanlar için tüm suçu bana yükleyemezsin. Ben bir savaş pilotuyum. Hayatım kontrolün bende olmasına bağlı. Bu hem eğitimimin hem de kişiliğimin bir parçası."

Yüzünü adamın terden nemlenmiş göğsüne yasladı. "Bunun için bir nedenin var ama bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyor."

"Hayır, yapacağını sanmıyorum," dedi eğlenerek. "Bu yüzden beni sürekli zorluyor, kontrolümü kaybetmemi sağlamaya çalışıyorsun. Evet hanımefendi, başardınız. Kendinizden memnun musunuz?" Sesi derin ve ciddi bir hal aldı. "Seni incitebilirdim, tatlım."

Sadece bir tabak dolusu değil, bir galon dolusu krema içmiş bir kedi gibi görünüyordu. "*Harikaydı,*" diye mırıldandı. "Ve korkmadım. Beni severek bana zarar veremezsin. Beni incitmenin tek yolu beni sevmeyi bırakmandır."

Kolları onun etrafında sıkılaştı. "O zaman bir ömür boyu güvendesin." Onu uzun, çok uzun bir süre kendine yakın tuttu ve içinde bir şeyin gevşediğini hissetti, daha önce sıkı sıkıya sarıldığını bile bilmediği bir şeyin. Artık onun savunmasının içindeydi ve artık gardını almak zorunda değildi. Yenilgi hiç bu kadar tatlı olmamıştı, çünkü büyük ödülü kazanmıştı.

Şu anda büyük ödülü yara bere içinde ve yarı çıplaktı ama yine de cesurdu. Çıplak sırtına küçük bir şaplak atarak onu serbest bıraktı. "Giysilerini giy, kadın. Güneş battı ve üsse geri dönmeliyiz."

Bölüm On Dört

Neredeyse can sıkıcıydı. Bir gece önceki tehlike çok gerçekti, ama hava karardıktan sonra yola yakın bir yere döndüklerinde bir araba yanaştı, çok yavaş ilerliyordu ve yan tarafta bir spot ışığı parlıyordu. Caroline'ın nefesi kesildi ve yere düşmeye başladı ama Joe kolunu sıkıca kavrayarak onu dik tuttu. Kartal gözleri Caroline'ın karanlıkta seçemediği bir şeyi fark etmişti: arabanın üstündeki ışık sırası. Onu kelimenin tam anlamıyla peşinden sürükleyerek yola çıktı.

Araba durdu. Spot ışığı dalgalandı, sonra üzerine yerleşti. "Ben Nellis'ten Albay Joe Mackenzie," dedi. Derinden gelen sesi, komutanın o kusursuz notasını taşıyordu. "Mümkün olduğunca çabuk üsse dönmem gerekiyor."

Eyalet polisi spotu kapattı ve arabadan indi, "Sizi arıyorduk efendim," dedi saygılı bir ses tonuyla. Askeri personel olsun ya da olmasın, Joe Mackenzie'de bu tepkiyi uyandıran bir şeyler vardı. "İyi misiniz, herhangi bir şekilde yaralandınız mı? Bir minibüs bulundu-"

"Minibüsten haberimiz var. Biz de içindeydik," dedi Joe kuru bir sesle.

"Vali tarafından sizi bulmaları için orduya her türlü desteği vermemiz emredildi. Bu sabah eyalet çapında bir arama başlatıldı."

Joe kolunu Caroline'e doladı ve onu arka koltuğa götürdü; sonra etrafından dolaşp ön tarafa oturdu. Caroline kendini çelik kafeslerin arasından onun başının arkasına bakarken buldu.

"Hey," dedi kızgınlıkla.

Joe arkasına baktı ve gülmeye başladı. "Sonunda," dedi, "seni kontrol etmenin bir yolunu buldum."

"Sensör alarmları çığına döndü," dedi Yüzbaşı Hodge. "Bir kez Bayan Evans içeride olduğu kaydedildikten sonra çalışma alanına girdiğinde, bir kez de siz kimlik etiketiniz olmadan girdiğinizde, Albay. İlk muhafız iki dakika içinde oradaydı ama bina boştu. İkinizi de hemen dışarı sürüklemiş olmalılar ve sonra paniklediler. Sizi Bay Gilchrist'in minibüsüne yükleyip kaçtılar.

"Bayan Evans'ın odası kontrol edildi ve kayıp olduğu anlaşıldı. İnanılmaz. Birinin bu kadar küçük bir pencereden çıkabileceğini bilmiyordum," dedi ona bakarak.

"Çok kalın değilim," diye cevap verdi soğukkanlılıkla.

Kadının gözlerindeki bakış karşısında boğazını temizledi. "Size haber vermeye çalıştım Albay ve sizin de kayıp olduğunuzu öğrendim, ancak üssü terk ettiğinize dair bir kayıt yoktu. Bayan Evans da ayrılmaya teşebbüs etmemişti. Ancak Bay Gilchrist'in alarm çaldıktan hemen sonra ayrıldığına dair bir kayıt vardı."

Joe, "Diğer adam arkada bizimle birlikte saklanmış olmalı," dedi.

"Kimdi o?" diye sordu. "Tanıdık geliyordu ama aynı zamanda onu tanıımıyordum."

Hodge her zaman yanında taşıdığı panosuna baktı. "Adı Carl Mabry'ydi. Muhtemelen onu kontrol odasında görmüşsünüzdür. Radarda çalışan bir sivildi."

"Gilchrist ona nasıl bulaştı?" Joe sordu. "Başkaları da var. Onlar hakkında bir şey öğrendin mi?"

Onun ofisinde oturuyorlardı. Hem o hem de Caroline sağlık görevlileri tarafından kontrol edilmiş ve temelde sağlam oldukları bildirilmişti. Bir süre sonra Caroline'in giysileri ortadan kaybolmuş ve iyi niyetli hemşireler onu her hastanede standart olan sırtı açık, şekilsiz önlüklerden birine sokmaya çalışmışlardı. Caroline'ın stil anlayışı öfkelenmişti ama yeşil ameliyat önlükleri ona cazip gelmişti. Şimdi bir takım giyiyordu ve her nasılsa onların içinde çok şık görünüyordu.

Hodge, "Belli ki Gilchrist burada çalışmaya başladıktan sonra işe alınmış," dedi. "Mabry savunma harcamalarına karşı çıkan radikal bir gruba mensuptu. Bu tipleri bilirsiniz. Parayı insani amaçlar için istiyorlar, elde etmek için öldürmeleri gerekse bile."

"O zaman nasıl oldu da," diye sordu Caroline korkunç bir ses tonuyla, "güvenlik izni aldı?"

Hodge yüzünü buruşturdu. "Hala kontrol ediyoruz. Ama lazer binasına giriş izni yoktu."

"Peki alarmları tetiklemeden içeri nasıl girdi?" Joe sabırsızlıkla sordu.

Caroline homurdandı. "Programın büyük bir zayıflığı var. Kartsız giren ya da çıkan bir ceset alarmı çalıştırıyor ama cesetsiz giren ya da çıkan bir kart alarmı çalıştırmıyor."

Hodge'un saçları çekilemeyecek kadar kısaydı, bu yüzden iki elini de tıraşlı kafasının üzerinde gezdirdi. "Ne?" diye neredeyse bağıracaktı.

"Bu çok açık. Cal sözde künyemi ararken kesinlikle onunla birlikte binaya girmedim, ama bilgisayar girdiğimi söyledi, bu da demek oluyor ki künye yanında olmalı ve sensörlerin algılaması için künyeyi göstermeli, böylece binaya tek başına girdiğine dair tüm kayıtları yok etmeli ve künyemi kaybettiğime dair hikayemin itibarını sarsmalı. Cal'ın bilgisayarlar hakkında bilmediği hiçbir şey yoktu. Muhtemelen üste çalışmaya başladıktan kısa bir süre sonra bunu çözmüş, etiketi bir ipin ucunda kapıdan içeri sallayarak test etmişti. Eğer yakalansaydı, tutuklanacak bir şey yapmıyordu, sadece her hacker gibi bilgisayarlarla oynuyordu. Belli ki ben kaybettiğimde künyemi almış ama o gün benimle aynı saatte ayrıldığı için sensörler devreye girmemiş. Onu üssün dışına taşımış ve çoğalttırmış, sonra da ertesi sabah orijinalini bana iade etmiş ki onları yakaladığımız gece hakkında bir rapor olmasın-" Durakladı, kafası karışmış görünüyordu. "Ne zaman oldu? Dün gece mi?"

"Daha uzun görünüyor, değil mi?" Joe ona sırtarak yorum yaptı.

"Her neyse, kopya etiketle içeri girmiş, sonra onu kapı aralığından Mabry'ye atmış, o da girmek için kullanmış olmalı. Kayıtları kontrol ederseniz, muhtemelen giriş, çıkış ve tekrar giriş arasında sadece birkaç saniye olduğunu göreceksiniz. *Eğer* uyanık olsaydınız, Yüzbaşı Hodge, beni güvenle koruduğunuzu düşünerek sabaha kadar beklemek yerine kodumun bilgisayardan hemen silinmesini sağlardınız."

Hodge utançtan kıpkırmızı kesilmişti. "Evet efendim," diye mırıldandı.

"Aynı şekilde, sorunu kontrol altına aldığınızı varsaymak yerine Siz emin olana kadar tüm lazer ekibinin üsse girişi kısıtlanmalıydı." "Evet, efendim."

"Sensör programının yeniden yazılması gerekiyor. Sofistike bir güvenlik sisteminin, kimlik etiketlerini kapı aralığından top oynayan çocuklar gibi fırlatan iki kişi tarafından atlatıldığını düşünmek utanç verici."

"Evet, hanımefendi."

Joe sırtışını gizlemek için eliyle ağzını kapatmıştı ama mavi kristal gözleri parlıyordu. Zavallı Hodge, kitaplara göre bir insan olmasına rağmen, Caroline'in en kibirli haliyle boy ölçüşemezdi ve küçük kirpisi kendini kesinlikle ezilmiş hissediyordu. Kaptan tamamen yetersizlik duygusuna kapılmadan önce araya girmeye karar verdi. "Mabry'den bahsederken geçmiş zaman kullandınız. O öldü mü?"

"İntihar. Bu arada Gilchrist bunu ideolojik bir nedenle değil, para için yapıyordu ama Mabry Gece Kanadı programının çöpe atılması gerektiğine kesinlikle inanıyordu. Testlerle o kadar çok soruna yol açmayı planlıyorlardı ki finansman sağlanamayacaktı. Ekonomik ve siyasi iklim düşünüldüğünde iyi bir plan. Washington'da sadece işe yarayan şeylere para harcama baskısı yüksek. Mabry'yi Önce Amerikalılara Yardım adlı bir gruba bağladık. İfadesi olmadan herhangi birini bu işe bulaştırabilir miyiz bilmiyorum ama onları bu işe bağlayan bir belge bulabiliriz. Lazerlere yönelik sabotajlarını tamamlamak için hem sizi hem de Bayan Evans'ı öldürmeye istekli olduklarını biliyoruz, yani burada masum iyilikseverlerden bahsetmiyoruz."

Joe usulca, "Çivilenmelerini istiyorum, Hodge," dedi. "Evet, efendim. FBI bunun üzerinde çalışıyor."

Caroline esnedi. Bütün gün uyumasına rağmen yorgundu; hareketli bir yirmi dört saat geçirmişti. Joe sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında birleştirerek onu izledi. Onu seyretmek ona derin bir hoşnutluk duygusu veriyordu.

"İlk bilen sensin, Hodge," dedi tembelce. "Bayan Evans ve ben evleneceğiz."

Onun eğlenmesine karşın, kaptanın yüzünde bir inanmazlık ifadesi belirdi. Hodge, Caroline'a aniden serbest bırakılan vahşi bir hayvana bakar gibi baktı, sanki kaçacak mı yoksa donup kalacak mı bilemiyordu. Caroline bu bakışa bir tür uyarıcı kayıtsızlıkla karşılık verdi.

"Uh... iyi şanslar, Albay," diye geveledi Hodge, "yani- tebrikler."

"Teşekkür ederim. Ve muhtemelen bu şansa ihtiyacım olacak."

İki hafta sonra Caroline kocasının güçlü kollarında bir vals müziği eşliğinde dönüyordu. Washington sosyeta etraflarında ısıltılı parlıyordu. Büyük balo salonu ipekler ve satenlerle, hem gerçek hem de taklit mücevherlerle, parlak sohbetler ve ciddi anlaşmalarla göz kamaştırıyordu. Sivillerin resmi siyah, gri ve gece mavisi smokinlerinin arasına ordunun çeşitli kollarının muhteşem üniformaları karışmıştı. Joe kendi üniforması içinde muhteşem görünüyordu. Caroline nereye gitse onu takip eden birden fazla kadını göz görüyordu ve bu gözlerin sahiplerinden birkaçına ters ters bakmak zorunda kalmıştı.

"Beklememiz gerekirdi," dedi.

"Ne için?" Onu kendi etrafında döndürürken kolu kızın etrafında sıkılaştı. "Evlenmek için."

"Tanrı aşkına, neden?"

"Ailen için."

Yüksek sesle güldü. "Babam anlıyordu. Mary ile evlenmeye karar verdiğinde, iki gün içinde işi bitirdi. Benim üç günümü aldı."

"General Ramey memnun görünüyordu," diye yorum yaptı.

"Öyle. Hava Kuvvetleri subaylarının evli olmasını sever. Bu bizi daha yerleşik kılıyor."

"Elbette," diye yanıtladı kuşkuyla. "Eğer Mach 3'e çıkmak yerleşmiş

sayılıyorsa." Gece Kanadı'nın finansmanı büyük bir farkla onaylanmıştı. Kongre'ye gitmişti. Joe'nun komite önünde ifade vermesi gerektiğinden Washington'da bulunması gerekiyordu ve karısından ayrı kalmayı kesinlikle reddettiğinden Caroline'ın da bulunması gerekiyordu.

Önce Amerikalılara Yardım Et'le ilgili federal soruşturma ve Gece Kanadı projesinin testlerinin son aşaması devam ediyordu ama uçak ve lazer sistemleri mükemmel bir şekilde çalışıyordu. Cal'ın bilgisayar programına verdiği zarar giderilmişti. Ve Caroline kariyer sahibi bir subayla evli olmanın hayatı için ne anlama geldiğini yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. Son testler tamamlandığında Virginia'daki Langley AFB'de 1. Taktik Avcı Kanadı'nın kanat komutanlığını devralacaktı. Evlendikleri on gün içinde ordu hakkında çok şey öğrenmişti ve Joe'nun bu görevden sonra ilk yıldızını alacağını biliyordu. Otuz beş yaşındaydı ve muhtemelen otuz yedi yaşından önce general olacaktı. Bunu ona asla itiraf etmezdi, çünkü her emir verdiğinde zıplamayan birine ihtiyacı olduğunu düşünüyordu, ama bazen onun yeteneklerine biraz hayranlık duyuyordu.

Onu daha yakına çekti ve valsini hareketiyle alt bedeni onunkiyle sıkıca temas etti. Bakışları onunkilerle buluşmak için yukarı fırladı ve adamın gözlerinin ışıltılı mavi derinliklerine yansıyan uyarılmışlığını gördü.

"Seni beyazlar içinde seviyorum," diye mırıldandı.

"Güzelmış. Bunu çok giyiyorum." Şimdi giyiyordu. Balo elbisesi saf, kar gibi beyazdı.

"Beyaz çarşaflar üzerinde tanıdığım herkesten daha iyi görünüyorsun."

"Hmm. Uçuş dersleri alacağım, bu yüzden belki de birkaç tane beyaz tulum yaptırmam gerekecek."

İnanılmaz bir şekilde, elinin altında adamın omzunun gerildiğini hissetti.

"Uçuş dersleri mi?"

Neden? Eğer uçmak istiyorsan, sana öğretirim."

Ona sakın bir gülümseme verdi. "Hayır. Bana nasıl uçulacağını öğretmeye kalkarsan seni titreyen bir enkaza çeviririm ve seni öldürmeye hazır olurum. Ama bilmem gerek, böylece orada olmanın senin için nasıl bir şey olduğunu anlayabilirim." Onun her yükselişinde hissettiği korkuyu yenmenin en iyi yolunun bu olduğunu düşündü. Onun için duyduğu endişeden dolayı kanatlarını kırpma riskine girmektense, kendi kanatlarını büyütecekti.

Hâlâ tedirgin görünüyordu. "Caroline..."

"Joe," diye cevap verdi kararlı bir şekilde, "yapmaya karar verdiğim her şeyde iyiyimdir. Fizik, bilgisayar, seks. Uçmakta da iyi olacağım. Ve bebek sahibi olmakta."

Dans pistinin ortasında durdu. "Caroline!"

Kaşlarını kaldırdı ve kendilerine yönelen gülümseyen bakışları görmezden geldi. "Ne?"

"Hamile misin?"

"Bu mümkün," dedi sakın bir sesle. "Vegas'taki hafta sonumuzda zamanlama doğru değildi, peki ya o zamandan beri? Herhangi bir koruma kullandığın bir zamanı söyle. Eğer şimdi değilsem, yıl sonundan önce olma ihtimalim çok yüksek."

Nefes alamıyor gibiydi. Kahretsin, muhtemelen hamileydi. Söylediği gibi, yapmaya karar verdiği her şeyde çok iyiydi ve o da öyleydi.

"İlginç olacak," dedi, "kız bebek mi yoksa erkek bebek mi yapacağınızı öğrenmek."

Sert ve güzel ağzında yavaş bir sırıtış belirdi. "Seni mutlu ettiğim sürece ben de mutluyum."

"Oh, beni ikna ettiniz, Albay Mackenzie. Gerçekten çok iyi. Wyoming'e ne zaman gidiyoruz?"

Adam onun yıldırım hızıyla değişen konusuna hiç duraksamadan uyum sağladı ve dansa devam etti. "Gelecek ay. Sadece bir haftam olacak ama Noel'de geri döneceğiz."

"Güzel. Boling-Wahl ile konuştum, beni sizin civarınızdaki projelerde görevlendirmeye çalışacaklar ama tabii ki Hava Kuvvetleri için herhangi bir projede çalışmayacağım. Siz Langley'deyken ben Baltimore'da çalışıyor olabilirim ama gidip gelmek fena değil."

"Fena değil," dedi kuşkuyla, "ama o trafikle boğuşmak zorunda kalman fikri hiç hoşuma gitmiyor."

Biraz geri çekildi ve kaşları yavaşça kalktı. "Ben mi?" diye sordu hassas bir duraksamadan sonra.

Bir kahkaha çığlığını bastırdı. "Üsse bundan daha yakın olmalıyım," diye açıkladı, sesini çaba sarf ederek düz tuttu.

"Oh." Bir an için durumu düşündü ve sonra, "Tamam, bu sefer yapacağım. Ama bana borçlusun, hem de çok borçlusun çünkü ben rahat olmaya inanırım ve trafikle mücadele etmek bu inancı ihlal eder. Bunu telafi edebileceğin bir yol bulduğumda sana haber veririm."

Onu kendine doğru çekti, kollarında hissetmenin tadını çıkarırken hâlâ kahkahalarıyla savaşıyordu. "Mary seni çok sevecek," dedi nefesinin altında.

* * * * *

Mary onu seviyordu.

İki kadın birbirlerinde temel bir benzerlik hissederek hemen arkadaş oldular. Caroline sadece ailesine değil, Ruth'a, Wyoming'e ve Mackenzie Dağı'nın tepesindeki müreffeh at çiftliğine de aşık olmuştu. Burası çok güzeldi ve çiftlik evi hayatında gittiği en neşeli yerlerden biriydi.

Mary Mackenzie, yumuşak mavi gri gözleri, soluk kahverengi saçları ve dünyanın en zarif tenine sahip, hafif, narin yapılı bir kadındı. İlk bakışta Caroline'e oldukça sade gelmişti ama günün sonunda bakışları Mary'nin yüz hatlarının parlayan saflığına alışmış ve kayınvalidesinin inanılmaz derecede güzel olduğunu düşünmeye başlamıştı. Wolf Mackenzie'nin de karısının güzel olduğunu düşündüğü kesindi, eğer ona her baktığında siyah gözlerindeki bariz aşk ve şehvet bir şey ifade ediyorsa.

Joe ve babası kadar birbirine benzeyen iki adam görmemişti, tek fark Wolf'un gözlerinin gece kadar siyah, Joe'nunkilerin ise elmas mavisi gibi parlak olmasıydı. Ve Wolf'a bakınca, Joe'nun neden babasının, eğer bilseydi, kendisini taciz eden adamı öldüreceğini düşündüğünü kolayca anlayabiliyordu. Wolf Mackenzie kendine ait olanı korurdu. Oğlu gibi o da saf bir savaşçıydı.

Mary oğulları tarafından cüceleştirilmişti, hatta on üç yaşındaki Zane bile. Michael üniversiteye gitmişti; onunla tanışması Noel'i bulacaktı. Ama on altı yaşındaki Joshua neredeyse Wolf ve Joe kadar büyüktü. Zane ne kadar karanlık ve sessizse Josh da o kadar parlak ve neşeliydi, bakışları tetikteydi. Hem Joe'nun hem de Wolf'un içinde yanan aynı tehlikeli yoğunluk bu çocukta da belirgindi.

Bir de Maris vardı. On bir yaşında, yaşına göre küçüktü, Mary'nin hafif yapısı ve zarif yarı saydam teniyle. Saçları soluk, gözleri kurtlar kadar siyahtı. Babasının gölgesiydi, küçük elleri huysuz atları Wolf'un güçlü elleri kadar yumuşak ve sakinleştiriciydi.

Caroline Joe'yu ilk kez atlarla birlikte gördü ve karakterinin bir başka unsuru daha yerine oturdu. Onlara karşı son derece sabırlıydı ve sanki eyer üzerinde doğmuş gibi ata biniyordu, ki neredeyse öyleydi.

Mutfak penceresinde durmuş onu, Wolf'u ve ağılda Maris'in gözdesi olan uzun siyah bir kısrakla birlikte Maris'i izliyordu. Mary yanına geldi, Caroline'ın kimi izlediğini içgüdüsel olarak biliyordu. "Harika biri, değil mi?" Mary iç çekti. "Onu ilk gördüğüm anda, on altı yaşındayken sevmiştim. Bu dünyada Joe gibi çok erkek yok. O zaman bile bir erkekti ve bunu kelimenin en saf anlamıyla söylüyorum. Elbette önyargılıyım, ama sen de öylesin, değil mi?"

"Ona bakmak bile tüylerimi ürpertiyor," diye itiraf etti Caroline hülyalı bir şekilde, sonra kendini tutamayıp güldü. "Ama bunu ona söyleme. Bazen çok fazla albay olabiliyor. Onu *fazla* buyurgan olmaktan uzak tutmaya çalışıyorum."

"Oh, o biliyor. Mesele şu ki, sen de onu ürpertiyorsun. İşleri güzel ve dengeli tutuyor. Bilmem gerekirdi.

Babası neredeyse yirmi yıldır beni ürpertiyor. Sence kalıtsal mı?"

"Muhtemelen öyledir. Joshua ve Zane'e bakın."

"Biliyorum," diye iç geçirdi Mary. "Okuldaki bütün kızlar için çok üzülüyorum. Michael'la birlikte üniversitede okuyan o zavallı kızların, Michael'ın birlikte büyüdüğü kızlar gibi ona alışacak zamanları olmadı. Bu onlara pek de iyi gelmedi."

"Maris çocuklarla dengeyi sağlayacaktır."

Pencereden Joe'nun çitten hafifçe atlayıp eve doğru ilerleyişini izledi. Kurt, Maris'in saçlarını karıştırıp oğlunu takip ederken, Maris kısrığın yanında kaldı.

Her iki adam da eve girdi, uzun boylu, geniş omuzlu formları mutfağın birdenbire çok küçük görünmesine neden oldu. Yanlarında açık havanın topraksı kokularını, at ve saman kokularını ve kendi erkek terleriyle karışmış temiz havayı getirmişlerdi

"Siz ikiniz suçlu görünüyorsunuz," diye gözlemledi Joe. "Ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Genetik," diye yanıtladı Caroline.

Kaşları o karakteristik şekilde kalktı. Omuz silkti. "Elimde değil, muhtemelen önümüzdeki sekiz buçuk ay boyunca genetikle çok ilgileneceğim. Kız mı erkek mi olduğuna dair bahse girmek ister misin?"

"Oh, erkek," dedi Mary, bütün yüzü sevinçle aydınlanmıştı. Joe'nun dizlerinin bağı çözülmüştü ve Wolf oğlunun sandalyeye oturmasına yardım ederken ona gülüyordu. "Joe bir Mackenzie, dişi sperm bulmak çok zor. Mackenzie'ler kız çocuk sahibi olmak için çok çalışmak zorundadır. Bu yüzden onları takdir ederler.

çok fazla."

Sonsöz

Mary kesinlikle haklıydı. John Mackenzie, iki kilo ve iki ons ağırlığında, ilk kez tam zamanında dünyaya geldi. Babasının kalın siyah saçları, mavi gözleri ve düz siyah kaşları onun mirasını hemen belli ediyordu. Doğumdan sonra Caroline uyudu ve Joe yatağının yanındaki sandalyede uyukladı, oğlu göğsünde yatıyor ve gıcırtilı küçük homurdanma sesleri çıkarıyordu. Caroline uyandı, uykulu gözleri odada gezinirken bakışları yanındaki çifte takıldı. Uzanıp önce kocasının eline, sonra da göğsünde kıvrılmış yatan minik ele dokundu.

Joe'nun gözleri açıldı. "Merhaba," dedi usulca.

"Merhaba, sen." Harika görünüyordu, diye düşündü. Biraz kirli ve buruşuk. Hâlâ üniformalıydı, üstten doğruca çağrılmıştı. Hemşireler muhtemelen ayaklarına kapanıp bayılıyorlardı. Kravatını tuttu ve onu kendine doğru çekti. "Bana bir öpücük ver."

Dudakları açlıkla onunkilerin üzerinde geziniyordu. "Birkaç hafta içinde sana çok daha fazlasını vereceğim."

"Umm. Sabırsızlanıyorum." Ona kalbini çarptıran birkaç şehvetli söz verdi ve uyuyan bebeği ondan alırken güldü. "Onun önünde böyle konuşmamalısın. O daha çok küçük."

"Bu onun için yeni bir şey değil, tatlım. En başından beri beni çok iyi tanıyor."

Küçük, ciddi yüze baktı ve bu kez kalbi şişti, neredeyse göğsünü doldurana kadar çiçek açtı. İnanılmazdı. Bu muhteşem küçük yaratık inanılmazdı. Birkaç yıllığına Yunanistan'da kalmaya karar veren anne ve babası yoldaydı ama uçuş o kadar uzun ve bağlantılar o kadar korkunçtu ki, varmaları bir on saat daha alacaktı. Ancak John'un diğer büyükanne ve büyükbabası o doğmadan önce oraya varmayı başarmışlardı ve John çoktan onların kucağındaydı.

"Wolf ve Mary nerede?" diye sordu uykulu bir sesle.

"Kafeteryada. Aç olduklarını söylediler ama sanırım bizi biraz yalnız bırakmak istediler."

"Keşke Maris ve çocukları da getirselerdiler."

"Okulda final sınavlarına giriyorlardı. Yakında onu görecekler."

Tekrar bebeğe baktı ve parmağının ucuyla tüylü yanağında gezindi. Şaşkınlıkla başını aniden dokunuşa doğru çevirdi, minik ağzı onu ararken açıldı

Joe güldü ve dedi ki, " yle değil evlat. Hedeflemene biraz daha ince ayar yapmalısın."

Bebek telaşlanmaya başlamıştı. Caroline önlüğünü açtı ve hırslı küçük ağzı nazıkçe göğsüne doğru yönlendirdi. Homurdanan bir sesle göğsüne yapıştı.

"O tipik bir Mackenzie," diye mırıldandı. "Bu da onun hiç de tipik olmadığı anlamına geliyor."

Başını kaldırdı ve Joe'nun parlak, hayatında görmeyi düşünmediği kadar arzu ve sevgiyle dolu gözleriyle karşılaştı. Hayır, bu adamda tipik olan hiçbir şey yoktu. Yıldızlara giden hızlı bir yoldaydı ve onu da yanında taşıyordu.

Linda Howard

Linda S. 3 Ağustos 1950'de Gadsden, Alabama, ABD'de doğdu... Margaret Mitchell, Robert Ruark ve "elime geçen her şeyi okudum" diyor. İster okuyor ister yazıyor olsun, kitaplar Linda'nın hayatında uzun zamandır derin bir rol oynuyor. Linda ilk kitabını 10 yaşındayken yazmış. "Söylemeye gerek yok, yayınlanamazdı" diyor. "Bir başlığı bile yoktu. O zamanlar onlara isim vermiyordum."

21 yıl boyunca kendi zevki için yazan Linda, üniversiteden sonra taşımacılık sektöründe çalıştı ve burada eşi Gary F. Howington ile tanıştı. "Çalıştığım şirkette unvanım terminal müdürünün sekreteriydi ama aslında çok az sekreterlik işi yapıyordum" diyor. "Taşımacılık işinin her aşamasında çalıştım ama asıl görevlerim bordro, sigorta, verimlilik ve üretim raporlarıydı." Ancak üretim raporları yazmak Linda için kısa sürede yorucu olmaya başladı.

Kurgu yazmaya devam ederken romantik hikayelere odaklandı. "Politika, cinayet ve kargaşadan sıkıldım" diyor. Sonunda yayınlanmak üzere bir taslak sunma cesaretini gösterdi. "Bu beni kelimenin tam anlamıyla hasta etti, fiziksel olarak hasta etti. Çıplak bebeğinizi posta kutusuna koymak gibiydi. Ve onlardan haber almayı beklerken 20 kilo verdim. Yemek yiyemiyordum." Linda'nın endişelenmesine gerek yoktu Silhouette Books onun taslağını satın aldı ve (şimdiye kadar) 10 yıldan fazla süren ve ona birçok ödül ve hayranlarından övgü mektupları kazandıran bir kariyer başlattı. Dünya çapında 10 milyondan fazla kitabı basıldı ve 25'ten fazla kitap yazdı. Linda, Silhouette Special Edition için yazmıştır ve Silhouette Sensation için yazmaya devam etmektedir ve Pocket Books için tarihi romanlar yazan New York Times çok satan bir yazardır.

Linda Howard, RWA'nın kuruluşundan kısa bir süre sonra 1981 yılında RWA'ya katılmıştır. Yerel RWA bölümünün ilk üyelerinden biridir, bu bölümün saymanı, başkan yardımcısı ve başkanı olarak görev yapmıştır ve iki kez RITA finalist olmuştur. Kamuoyundaki geniş takdirine ek olarak Linda, hem eleştirmenler hem de meslektaşları tarafından birçok kez onurlandırılmıştır. B. Dalton Bestseller Ödülü ve Romantic Times Magazine Reviewers' Choice Award for Series ve Silhouette Intimate Moments başlığı Mackenzie's Mission'daki kahramanı Joe Mackenzie ile W.I.S.H. Ödülü'nü kazandı. Mackenzie's Pleasure adlı bağlantılı kitap USA Today'in en çok satanlar listesinde 61 numaraya kadar yükseldi. Romance Writers of America RITA ve Golden Choice finalist olan yazar, Waldenbooks'un en çok satan yazarları arasında yer almakta ve sık sık bir numaraya yükselmektedir.

Şimdi Linda'nın üç yetişkin üvey çocuğu ve üç torunu var. Kocas Gary ve iki altın çocuğuyla birlikte memleketi Alabama'da yaşıyor.

Bit O'Honey ve Sugar Baby adında Retriever cinsi köpekleri var. Büyük bir evde yaşıyorlar ama bu ev bir gösteri yeri değil. "Çocukların oynadığı, köpeklerin oynadığı ve herhangi bir mobilya parçasının üzerine oturabileceğiniz bir ev. Kocasını geçimini sağlamak için BassMaster turnuvalarında balık tutuyor ve onunla birlikte seyahat ediyor."

FB2 belge bilgisi

Belge Kimliği: fbd-302cef-432d-e84d-72a4-0d38-8801-f23306 Belge
sürümü: 1

Belge oluşturma tarihi: 04.08.2009

Kullanılarak oluşturuldu: Fiction Book Designer yazılımı

Belge yazarları :

- ♦

Kaynak URL'ler :

- ♦

Hakkında

Bu kitap Lord KiRon'un FB2EPUB dönüştürücüsünün 1.0.35.0 sürümü ile oluşturulmuştur.

Эта книга создана при помощи конвертера FB2EPUB версии 1.0.35.0 написанного Lord KiRon

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.